

ПЕРЕМОГА,

А НЕ КАПІТУЛЯЦІЯ В УКРАЇНІ

ЧОМУ ЦЕ

ВАЖЛИВО

Перемога, а не капітуляція в Україні

Чому це важливо

Андрій Семотюк

Віктор Рудь

Віктор Москалюк

Вернон Фролік

Evgeny Maloletka/AP

Copyright © 2025 CEED. Всі права захищені

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
Частина 1 Ціль України щодо відновлення кордонів 2014 року є реалістичною, а також чому позиція Трампа загрожує США	4
<i>Андрій Семотюк</i>	
Частина 2 13 причин, чому «домовленість про мир» в Україні зруйнує нашу безпеку	15
<i>Віктор Рудь</i>	
Частина 3 Російська геноцидна війна проти України: Чому Україна повинна перемогти	24
<i>Віктор Москалюк</i>	
Частина 4 Російська культура зґвалтувань: центральне місце зґвалтування в російському світі	66
<i>Вернон Фролік</i>	
Частина 5 Справа проти Росії: Найбільший злочинець історії. Факти та аргументи на користь обвинувачення	97
<i>Вернон Фролік</i>	

ВСТУП

До уваги тих, хто бере участь у переговорах щодо України та війни

Видання містить п'ять частин, які надають критично важливі аналітичні дані про поточні переговори між Сполученими Штатами та Росією, а також про ставки для України та НАТО. Пропонуємо ознайомитися з цими матеріалами, щоб бути повністю підготовленими перш ніж вести справи із Путіним. Нижче наведено короткий зміст кожної частини для зручності.

ЧАСТИНА 1. Ціль України щодо відновлення кордонів 2014 року є реалістичною, а також чому позиція Трампа загрожує США (автор - Андрій Семотюк).

Звинувачення президента США Дональда Трампа у тому, що Україна розпочала війну проти Росії, які випливають із його висловлювання: "Ви ніколи не повинні були її розпочинати. Ви могли укласти угоду" – є як історично неправдивим, так і небезпечно оманливим. Стверджуючи, що саме Україна – очевидна жертва російської агресії – несе відповідальність за війну, Трамп намагається спотворити реальність та легітимізувати російський експансіонізм. Його позиція ігнорує багаторічну історію порушень Кремлем міжнародних угод та відкидає Будапештський меморандум, який зобов'язує США підтримувати суверенітет України. Його звинувачення у тому, що президент Зеленський є диктатором із низьким рейтингом підтримки, не враховують того факту, що справжнім диктатором є Путін. Варто пам'ятати, що Путін був начебто "переобраний" через підлаштовані вибори, подібно до того, як Гітлер був обраний до Рейхстагу у 1932 році внаслідок сфальсифікованого голосування. Крім того, Трамп не зазначає, що рейтинг підтримки Зеленського на рівні 57% перевищує його власний поточний рейтинг у 44%. Гірше за те, вимоги Трампа про територіальні поступки України та відмова підтримати Україну в ООН є частиною самоусунення США у ширшого сенсі від лідерства на світовій арені, що надсилає тривожний сигнал іншим країнам про те, що військова агресія залишається безкарною.

Позиція Трампа, зокрема твердження, що він міг би зупинити війну, хоча він цього не зробив у 2014 році, коли був Президентом і коли війна в Україні вже тривала, у поєднанні із погрозами покинути НАТО та войовничо зневажливим ставленням до союзників, таких як Канада та Данія, лише підбадьорює Володимира Путіна та інші авторитарні режими. Якщо Америка продовжить відступати зі світової арени, у довгостроковій перспективі це матиме катастрофічні наслідки, включаючи руйнування єдності НАТО, крах системи міжнародного права та підвищення вразливості самої Америки у часи кризи.

ЧАСТИНА 2. Тринадцять причин, чому "домовленість про мир" в Україні зруйнує нашу безпеку (автор – Віктор Рудь).

У цій статті попереджається, що "домовленість про мир" щодо України серйозно підірве глобальну безпеку, додасть сміливості Росії та зруйнує систему міжнародного правопорядку. Автор стверджує, що тиск на Україну з метою поступок винагородить російську агресію, послабить довіру до Заходу та заохотить подальшу дестабілізацію з боку авторитарних режимів, таких як Китай. Стаття критикує нерішучість Заходу щодо повної підтримки України, вказуючи на суперечність між обмеженнями використання Україною американської зброї та дозволом Росії

продовжувати вести війну із застосуванням західних технологій. У статті відкидається твердження про те, що переговори можуть досягти миру, наголошуючи на історичній тенденції Росії порушувати домовленості та використовувати дипломатію для обману та перегрупування.

Автор застерігає, що політика умиротворення не зупинить ядерну ескалацію, а навпаки – підбадьорить Москву та надихне інших агресорів. У підсумку, стаття стверджує, що примушення України до укладення угоди буде зрадою її суверенітету та поставить під загрозу систему безпеки, яка лежить в основі глобальної стабільності. Йдеться про те, що слід виявляти надзвичайну обережність у переговорах із Росією, особливо без участі України.

ЧАСТИНА 3. Російська геноцидна війна проти України: Чому Україна повинна перемогти (автор – Віктор Москалюк).

Повномасштабне вторгнення Росії в Україну – це не просто військовий конфлікт, а екзистенційна війна, спрямована на знищення України. Війна супроводжується систематичними воєнними злочинами, включно з масовими стратами, депортаціями, зґвалтуваннями, примусовою русифікацією та викраденням українських дітей, що в сукупності становить геноцид. Дозволити Росії перемогти – чи то військовим шляхом, чи через дипломатичні поступки — означало б захопити авторитарні режими, такі як Китай, Іран і Північна Корея, що призвело б до дестабілізації глобальної безпеки.

Стійкість України, успіхи контрнаступу та стратегічне значення у стримуванні подальших російських імперських амбіцій підкреслюють необхідність продовження підтримки з боку Заходу. Посилення військової та економічної допомоги пришвидшить перемогу України та захистить майбутнє Європи. Історичні утиски під російським пануванням, порушення міжнародних угод, зокрема Будапештського меморандуму, та необхідність притягнення Росії до відповідальності за її воєнні злочини підкреслюють ширше значення цього конфлікту. Перемога України є критично важливою для глобальної демократії, міжнародного правопорядку, заснованого на праві, і запобігання майбутнім агресіям з боку ревізіоністських сил.

ЧАСТИНА 4. Російська культура зґвалтувань: центральна роль зґвалтування у "руському світі" (автор – Вернон Фролік).

У статті стверджується, що Росія що Росія не є моральною чи християнською державою, а являє собою імперську систему, яка протягом тривалого часу використовує зґвалтування, тортури та інші форми насильства як інструменти пригноблення та завоювань. Вона наголошує, що зображення Росії як антиімперіалістичної та антиколоніальної держави є вигадкою, яка приховує її домінування над численними етнічними та національними групами в межах її імперії. У статті досліджується історичне та сучасне використання Росією масових зґвалтувань як засобів війни, наводячи приклади з геноциду черкесів, чеченських воєн та поточної війни в Україні. Описується системне сексуальне насильство, яке російські сили чинять як щодо жінок, так і щодо чоловіків, підкреслюючи ієрархічну та жорстоку військову культуру Росії, де зґвалтування використовується як засіб утвердження домінування. Крім того, стаття критикує російські пропагандистські зусилля, зокрема її зображення себе як захисника християнських цінностей і

традиційних сімейних зв'язків, стверджуючи, що ці наративи маскують глибоко корумповане та репресивне суспільство.

У підсумку стаття робить висновок, що війна Росії проти України є частиною ширшої імперської програми, яка становить загрозу глобальній безпеці, і що протистояння та перемога над російською агресією є необхідними для запобігання подальшому поширенню її насильницьких імперських амбіцій.

ЧАСТИНА 5. Справа проти Росії: найбільший злочинець в історії. Факти та аргументи для обвинувачення (автор – Вернон Фролік)

Попри свою пропаганду, Росія залишається останньою колоніальною імперією у світі та продовжує вести агресивні й геноцидні загарбницькі війни з метою розширення своєї влади. Її недавні війни в Чечні та Грузії, а також нинішня повномасштабна війна проти України як демократичної держави із західними цінностями – найсерйозніша геополітична криза з часів Другої світової війни – підтверджують її наміри та загрожують дестабілізацією західного альянсу й заохоченням інших тоталітарних держав, таких як Китай і Північна Корея, до подібних насильницьких експансіоністських війн. Росію необхідно зупинити. Без прямого військового протистояння Росії, процес деколонізації її імперії, евфемістично названої Російською Федерацією, підірве її фінансову основу та покладе край її імперським амбіціям. Заохочення та визнання незалежності республік цієї «федерації», які насправді є поневоленими націями в рамках російської імперської колоніальної системи, цілком відповідають моделі деколонізації цивілізованого світу, що постала після поразки нацистської та радянської тоталітарних ідеологій. Безпечне та процвітаюче майбутнє світу залежить від цього.

Ми пропонуємо ознайомитися з цими статтями та заохочуємо використовувати матеріали у вашій роботі, пов'язаній із переговорами з Росією та захистом України саме зараз.

З повагою,

Ганна Семотюк

Президент

Центр східноєвропейської демократії /

Centre for Eastern European Democracy (CEED)

1. Ці статті доступні також на сайті www.ceedweb.ca.
2. Для двох статей Вернона Фроліка посилання (гіперпосилання) додані на веб-сайт CEED

ЧАСТИНА 1

Мета України щодо відновлення кордонів 2014 року є реалістичною і чому позиція Трампа становить загрозу для Америки

Андрій Семотюк

Мета України щодо відновлення кордонів 2014 року є реалістичною і чому позиція Трампа становить загрозу для Америки – Андрій Семотюк

Звинувачення президента США Дональда Трампа в тому, що Україна нібито розпочала війну з Росією, зокрема, твердження: **«Ви не повинні були її розпочинати. Ви могли укласти угоду»** – є як **історично хибним, так і небезпечно оманливим**. Заявляючи, що саме Україна – очевидна жертва російської агресії – несе відповідальність за війну, Трамп намагається **спотворити реальність і водночас легітимізувати російський експансіонізм**. Його позиція ігнорує тривалу історію **порушень Кремлем міжнародних угод і відкидає Будапештський меморандум**, який зобов'язує Сполучені Штати підтримувати суверенітет України. Його звинувачення на адресу президента Зеленського в диктаторстві та низькому рейтингу популярності не враховує того факту, що **справжнім диктатором є саме Путін**. Варто нагадати, що Путіна начебто було «переобрано» на останніх псевдовиборах, подібно до того, як Гітлер у 1932 році пройшов до рейхстагу внаслідок сфальсифікованих виборів. Більше того, Трамп не згадує, що рейтинг підтримки Зеленського на рівні 57% є вищим за його власний нинішній рейтинг підтримки, який становить 44%. Гірше за те, вимоги Трампа про територіальні поступки України та відмова підтримати Україну в ООН є частиною **самоусунення США у ширшого сенсі від лідерства** на світовій арені, що надсилає тривожний сигнал іншим країнам про те, що військова агресія залишається безкарною.

Позиція Трампа, зокрема твердження, що він міг би зупинити війну, хоча він цього не зробив у 2014 році, коли був Президентом і коли війна в Україні вже тривала, у поєднанні із погрозами покинути НАТО та войовничо зневажливим ставленням до союзників, таких як Канада та Данія, лише підбадьорює Володимира Путіна та інші авторитарні режими. Якщо Америка продовжить відступати зі світової арени, у довгостроковій перспективі це матиме катастрофічні наслідки, включаючи руйнування єдності НАТО, крах системи міжнародного права та підвищення вразливості самої Америки у часи кризи.

1. Росія порушила всі підписані нею угоди – навіщо підписувати нову?

Настав час для забезпечення виконання, а не укладення іншої угоди. Одним із найочевидніших недоліків заклику Трампа до мирної угоди є припущення, що Росія дотримуватиметься будь-якої нової домовленості. Це ігнорує той факт, що Росія **багаторазово** порушувала юридично обов'язкові договори, зокрема:

- **Статут Організації Об'єднаних Націй** – вторгнення Росії в Україну є відвертим порушенням основоположних принципів ООН, що забороняють територіальну агресію.
- **Гельсінські угоди (1975 р.)** – Росія зобов'язувалася поважати європейські кордони та суверенітет, однак порушила ці зобов'язання, вторгнувшись в Україну у 2014 та повторно у 2022 році.
- **Будапештський меморандум (1994 р.)** – Росія гарантувала поважати незалежність України в обмін на відмову України від ядерної зброї.

Якщо Росія вже знехтувала цими угодами, чому хтось має вірити, що вона дотримуватиметься нової угоди, продиктованої Трампом? Відповідь очевидна: **вона цього не зробить**. Єдиний реалістичний шлях – не вести переговори щодо чергової безрезультативної угоди, а **забезпечити** виконання вже існуючих домовленостей. Це означає підтримку боротьби України за повну територіальну цілісність, а не капітуляцію перед вимогами Путіна.

2. Зруйнована обіцянка Америки за Будапештським меморандумом

Позиція Трампа повністю ігнорує **пряме зобов'язання**, яке взяли на себе Сполучені Штати, коли Україна у 1994 році відмовилася від свого ядерного арсеналу. Згідно з **Будапештським меморандумом**, США, Велика Британія та Росія надали гарантії суверенітету України в обмін на добровільну відмову Києва від третього за величиною у світі ядерного арсеналу. Зобов'язання, які було взято на себе, полягали в наступному:

- **Повага до незалежності, суверенітету та існуючих кордонів України.**
- **Недопущення погроз чи застосування сили проти України.**
- **Утримання від використання економічного тиску з метою впливу на політику України.**
- **Звернення по допомогу до Ради Безпеки ООН у разі загрози Україні або нападу на неї із застосуванням ядерної зброї.**
- **Не застосування ядерної зброї проти України.**

Висновок для світу є очевидним: якщо Америка відмовляється дотримуватися власних зобов'язань, узятих у **минулому**, чому якась інша країна має довіряти **новій** угоді? Ще гірше: якщо Сполучені Штати не стануть на захист України, який сигнал це надішле союзникам, таким як Тайвань або Південна Корея? Готовність Трампа дозволити Росії зберегти **захоплені** українські території говорить кожному диктатору на планеті про те, що договори та альянси нічого не варті для Америки. Те саме, без сумніву, можна сказати і про Росію.

3. США поведуться як «дармоїд» у війні України

Одним із частих тезисів Трампа є твердження, що Америка витрачає занадто багато на підтримку України. Проте він **не згадує**, що **США не втратили жодного солдата** в Україні. У той час як українці воюють і гинуть, захищаючи свою державу, Америка надає лише фінансову та військову допомогу – і приблизно **90% цієї допомоги витрачається у самих США** на виробництво зброї.

Сполучені Штати зобов'язалися надати Україні близько **175 мільярдів доларів** допомоги, з яких майже **70% – приблизно 122,5 мільярда доларів** – було витрачено всередині країни на американських оборонних підрядників, що модернізують Збройні сили США, згідно з **даними Ради з міжнародних відносин (CFR)**. Значна частина цієї військової допомоги США складалася з обладнання, вилученого з наявних оборонних запасів, включно зі списаною або застарілою технікою.

Тим часом, за інформацією Європейської служби зовнішніх дій (EEAS), **Європа надала Україні близько 140 мільярдів доларів**. Незважаючи на це, президент Трамп зажадав від України поступитися **половиною своїх стратегічних запасів критично важливих мінералів** – графіту,

урану, титану та літію — як «компенсацію» за **грубо перебільшену суму допомоги з боку США в розмірі 500 мільярдів доларів**. Цю обурливу вимогу озвучив віцепрезидент Дж. Д. Ванс президентові України Володимирі Зеленському під час зустрічі 14 лютого 2025 року на Мюнхенській безпековій конференції.

Отже, поки українці гинуть на передовій, захищаючи спільні цінності – такі як свобода, повага до державних кордонів та міжнародний правопорядок – Сполучені Штати намагаються вимагати від України ганебні поступки.

4. Під загрозою авторитет НАТО – а разом із ним і безпека Сполучених Штатів

Президент Дональд Трамп неодноразово **погрожував** союзникам по НАТО, заявляючи, що якщо вони не виконуватимуть довільно визначених квот на оборонні витрати, Сполучені Штати можуть не захищати їх від російської агресії. Такий безвідповідальний підхід уже посилив впевненість Путіна в тому, що він може просуватися далі без серйозних наслідків.

Якщо США відмовляться від своїх зобов'язань у рамках НАТО, це матиме два надзвичайно небезпечних наслідки:

1) Росія випробує рішучість НАТО. Якщо Путін відчує, що США не дотримуються **Статті 5** Північноатлантичного договору, він може атакувати вразливого члена Альянсу, наприклад одну з балтійських держав, кидаючи виклик НАТО та змушуючи його реагувати. Розкол всередині Альянсу стане стратегічною катастрофою.

2) Америка залишиться на самоті у своїй наступній кризі. Після терористичних атак 11 вересня 2001 року США поклалися на підтримку союзників у війнах в Афганістані та Іраку. Якщо відбудеться ще одна атака, подібна до 9/11, чи кинуться союзники на захист Америки? Чи, згадавши, як Трамп погрожував покинути їх напризволяще, вирішать, що США не варті того ризику?

Америка не може зраджувати своїх союзників сьогодні, а завтра очікувати від них вірності.

5. Небезпека самовпевненості Трампа та мовчання Республіканської партії

Безрозсудне ігнорування Дональдом Трампом історії та норм міжнародного права вже саме по собі викликає глибоке занепокоєння. Але ще небезпечнішим є **мовчання Республіканської партії**, яка здебільшого не спромоглася виступити проти його авторитарних нахилів. Трамп **відкрито демонструє зневагу** до конституційної системи стримувань і противаг, підписуючи укази та офіційні проголошення, які ігнорують повноваження Конгресу та рішень судів.

Відмова його партії стримати ці дії лише прискорює сповзання США до диктатури. Якщо Сполучені Штати дозволять Трампу визначати зовнішню політику шляхом авторитарного диктату, ігноруючи правові обмеження та міжнародні альянси, то сама Америка ризикує перетворитися на ненадійного, нестабільного глобального гравця. І саме це, більше за будь-яку зовнішню загрозу, може в довгостроковій перспективі приректи країну на занепад.

6. Ставки на міжнародній арені ще ніколи не були вищими

Тімоті Снайдер красномовно описав масштаби загроз, які несе війна Росії проти України. **У разі поразки України** світ може очікувати:

- геноцидне винищення тих, хто опирався російському правлінню,
- вбивства, згвалтування, арешти, затримання та тортури,
- руйнування цілих міст,
- викрадення дітей,
- і мільйони нових українських біженців, що прямуватимуть до Західної Європи.

Можна також очікувати **початку більш масштабної війни в Європі**, оскільки континент намагатиметься підготуватися до цього конфлікту на тлі нової хвилі міграції. Далі – ймовірне вторгнення Китаю на Тайвань. Ми можемо очікувати зростаючу ядерну войовничість з боку Північної Кореї. Можна очікувати руйнування міжнародного правопорядку, заснованого після Другої світової війни. І ми можемо очікувати масштабне поширення ядерної зброї.

Це наслідки, які світ не може собі дозволити, і саме вони змушують нас діяти вже зараз.

Очевидно, що за лаштунками формується новий світовий порядок. І цей **новий порядок** заснований на **імперських амбіціях трьох держав: Росії, США та Китаю**. Кожна з цих країн, схоже, готова визнавати імперські претензії інших. Цей потрібно змінити.

7. Що слід робити зараз – ключові пункти для невідкладних дій

Конфіскація заморожених російських активів на користь України:

- Необхідно досягти згоди між європейськими державами, які утримують **300 мільярдів доларів заморожених російських активів**, щодо їх передачі Україні.
- Ці кошти мають бути **безпосередньо спрямовані на підтримку зусиль України** у війні проти російської агресії.

Створення нового військового альянсу:

- Потрібна нова коаліція, що включатиме **європейські країни-члени НАТО (за винятком тих, що тяжіють до Путіна), а також Канаду, Австралію та Нову Зеландію**.
- Цей альянс повинен працювати над створенням переважно **європейської спільної армії** для протидії російській загрозі.
- Такий військовий контингент має бути готовий **не лише до захисту кордонів України, але й до прямого протистояння з Росією**.

Розвінчання ілюзії «обмеженої війни»:

- Сприйняття обмеженої війни лише географічними кордонами України є **стратегічною помилкою**.

- Якщо Росія зневажає міжнародні кордони, вторгшись в Україну, вона не може очікувати, що її власні кордони залишаться недоторканими.
- Світ має вимагати **негайного та безумовного виведення російських військ** з території України.
- Якщо Росія відмовиться, необхідно розглядати можливість відповіді – не з бажання війни, а задля збереження глобальної безпеки та міжнародного правопорядку.

Шанування уроків історії:

- Бездіяльність щодо агресії Росії **знецінює жертви** тих, хто боровся у двох світових війнах заради збереження міжнародного миру.
- Принцип поваги до суверенних кордонів, захищений у минулому ціною великих втрат, сьогодні знову перебуває під загрозою.

Чітка відповідь на ядерні загрози:

- **Саме Росія – а не реакція Заходу – становить справжню загрозу ядерній стабільності.**
- Це має бути **чітко донесено до Путіна та російського суспільства.**
- Ризик ескалації слід прийняти **заради довготривалого глобального миру.**
- **Ядерний шантаж Росії проти Сполучених Штатів** має бути названий своїм справжнім іменем.

Підготовка до нової епохи глобальних загроз:

- З огляду на зміну політики США, новий альянс повинен бути **готовим до загроз не лише проти України, а й до потенційної агресії щодо Данії та Канади.**
- Ці країни повинні бути захищені з тих самих причин, з яких слід підтримувати Україну, бо неконтрольована агресія в будь-якому місці становить загрозу для всіх.

Потреба в єдності та негайних діях:

- Європа та Канада **не мають права потрапити в ілюзії** щодо сучасної геополітичної реальності.
- **Російська агресія не знає меж, а підтримка з боку Америки більше не є гарантованою** - вона супроводжується умовами, вимогами та ультиматумами.
- Якщо союзники не об'єднаються зараз, у майбутньому їм доведеться стикатися з цими загрозами **наодинці та в дедалі більш вразливому становищі.**
- Як застеріг Бенджамін Франклін під час Американської революції: «Ми маємо триматися разом, інакше, без сумніву, нас повісять поодиночі».
- Час діяти настав. Європа, Канада та держави, які поділяють спільні цінності, мають зміцнити свої союзи й узяти на себе відповідальність за власну оборону, **поки цей вибір не зроблено за них.**

8. Висновок: все ще не пізно, але Америка повинна взяти на себе лідерство або втратить усе

Ідея, що Україна не може відновити свої кордони станом на 2014 рік, не ґрунтується на реальності, а на **політичній боягузтві**. Пам'ятаймо, що поразка – це вибір. Пропозиція Трампа змусити Україну укласти «мирну» угоду є як наївною, так і небезпечною, оскільки вона ігнорує:

- Довгу історію порушення Росією міжнародних угод,
- Голодомор, що був нав'язаний в Україні, та заперечення Росією цього факту,
- Обіцянку США, порушену в рамках Будапештського меморандуму,
- Той факт, що Америка не пожертвувала своїми військами в Україні,
- Авторитет НАТО,
- Той факт, що Америка покидає своїх союзників.

Як уже зазначалося, якщо Сполучені Штати підведуть Україну зараз, наслідки будуть глобальними: розпад НАТО, зелене світло для вторгнення Китаю на Тайвань, прецедент для диктаторів усього світу та розширення війни в Європі. Найгірше — якщо одного дня Америка сама опиниться у скруті, будь-то після іншої події на зразок 11 вересня або великої глобальної кризи, США можуть опинитися у ситуації, коли світ більше не вірить у силу їх обіцянок.

Історія вчить нас, що політика умиротворення призводить до ще більш масштабних війн. Настав час для виконання вже існуючих угод, а не для створення незрозумілих нових. І настав час для Республіканської партії протистояти Трампу, поки його самовпевненість не завела Америку до міжнародної ізоляції.

Енді Дж. Семотюк — імміграційний адвокат США у юридичній фірмі Pace Law Firm у Торонто. Колишній кореспондент ООН у Нью-Йорку, пан Семотюк є старшим радником Центру демократії у Східній Європі та дописувачем журналу Forbes. Колишній президент Canada Ukraine Foundation, пан Семотюк написав чотири книги й активно займається захистом прав людей.

ЧАСТИНА 2

Віктор Рудь

ТРИНАДЦЯТЬ ПРИЧИН, ЧОМУ "ДОМОВЛЕНІСТЬ ПРО МИР" В УКРАЇНІ ЗРУЙНУЄ НАШУ БЕЗПЕКУ

Віктор Рудь

EU Today

22 жовтня 2024 року

«У той час як ми забезпечуємо Росії саме той притулок, мир і спокій, у якому відмовляємо Україні, Росія перетворює Україну на палаючий могильник за допомогою тих самих американських технологій, вбудованих у власне озброєння, а також від іранського і північнокорейського озброєння».

Тиск Заходу на Україну з вимогою почати переговори з Росією зростає: для половини американського політичного спектру заклики до переговорів набули сценічного характеру – республіканці заявляють, що «жоден життєво важливий американський інтерес не стоїть на кону».

Україну відштовхують набік, а Вашингтон закликають «розпочати прямі переговори з Москвою». Інакше, нас драматично попереджають, може статися ядерна війна – «можливо, навіть кінець людської цивілізації».

Ядерний психоз, який Росія вмонтувала у свідомість Заходу, поділяється також адміністрацією, яка ігнорує ключовий принцип Москви: «вся війна ґрунтується на обмані».

Не дивно, що попри всю допомогу, яку США надали Україні, на Київ накладається жорстке обмеження у використанні певного американського озброєння.

У тій мірі, в якій озброєння інших країн містить американські технології, їхнє використання також фактично заборонене.

У той час як ми забезпечуємо Росії саме той притулок, мир і спокій, у якому відмовляємо Україні, Росія перетворює Україну на палаючий могильник за допомогою тих самих американських технологій, вбудованих у власне озброєння, а також від іранського і північнокорейського озброєння.

Одночасно будь-які згадки адміністрації США про «перемогу України» звучать побіжно і майже зникають. «Домовленість щодо врегулювання» то відкрито проголошується, то нашіптується напівголосно.

Ми руйнуємо рішучість України, отруюємо її дух і нищимо її моральний стан. «Настрій – абсолютно похмурий. Україна почувається зрадженою», - написав Тимофій Милованов, голова Київської школи економіки.

Нещодавно хтось у Лондоні прямо сказав мені: «Ми маємо змусити Зеленського погодитися на угоду, і ми припинимо підтримку, щоб цього досягти».

На тлі повідомлень про відправлення північнокорейських військових на допомогу вторгненню Росії, міністр закордонних справ Франції Жан-Ноель Барро попередив: «Перемога Росії буде утвердженням права сили і штовхне міжнародний порядок до хаосу».

Чому ж не уникнути цього і не шукати «дипломатичного вирішення»? Тому що це лише примножить хаос і гарантує перемогу Росії.

Перший аргумент: що саме має бути предметом переговорів?

Кожне з ключових питань вже було врегульовано у десятках багатосторонніх і двосторонніх угодах, урочисто підписаних Кремлем і схвалених міжнародною спільнотою.

Ці угоди охоплюють відповідальність за ведення агресивних війн, за воєнні злочини, злочини проти людяності та за геноцид – злочин усіх злочинів. Саме ці принципи ми відстояли з часів Другої світової війни.

«Ми повинні дотримуватися певних правил. Інакше міжнародні відносини неможливо буде вибудовувати», - мило заявив Володимир Путін в інтерв'ю Оліверу Стоуну у 2017 році.

Але, можливо, йдеться про «землю в обмін на мир»?

Територія, в будь-якому традиційному сенсі, не є предметом спору. Росія, як ми знаємо (чи не так?), є найбільшою країною на планеті, у 45 000 разів більшою за Газу, з кордонами, що можуть обійти земну кулю півтора рази. Їй потрібна ще земля? Орієнтовно 20% України становлять непомітні 0,7% території російської імперії.

Однак територія і національні кордони є вирішальними, адже вони є підвалиною (як ми неодноразово наголошуємо) національного суверенітету. Вони мають залишатися недоторканими, концептуально не відрізняючись від нашої готовності «захищати кожен дюйм» території НАТО. В іншому разі можна попроситися з глобальними зусиллями щодо протидії змінам клімату, боротьби з пандеміями, контролю над озброєннями, тероризмом та підтриманням міжнародної торгівлі.

Тільки ті країни, які на власному досвіді зазнали дій Росії, розуміють, що ми не маємо морального права цинічно спотворювати «правопорядок, заснований на правилах», перетворюючи його на беззмістовну балаканину.

Цей «порядок» вимагає нічого меншого, ніж повернення України до статусу-кво, який існував до 2014 року. Він включає повні репарації та покарання.

Він також включає право жертви – і міжнародної спільноти – накладати обмеження на здатність агресора знову вести агресивну війну, зокрема шляхом обмеження його суверенітету (наприклад, створенням зони безпеки, буферної території на російському боці кордону 2014 року).

«Світовий порядок» також передбачає, хоча це й залишилося поза увагою багатьох прихильників України, відповідальність Росії за збитки, яких зазнають ті країни, що допомагають жертві – Україні.

Дмитро Медведєв, заступник голови Ради безпеки Росії та попередник Володимира Путіна, заявив: «Щодня ми повинні прагнути завдати максимальних збитків тим країнам, які запровадили ці обмеження. Завдати шкоди їхній економіці, їхнім інституціям та їхнім керівникам. Завдати шкоди добробуту їхніх громадян, їхній впевненості у майбутньому».

Це включало націлення на критично важливу інфраструктуру Заходу: енергетику, промисловість, транспорт, банківську сферу та соціальні служби, а також розпалювання соціальної напруги. «Давайте перетворимо їхнє життя на божевільний кошмар, у якому вони не зможуть відрізнити дику вигадку від реальності сьогодення».

Другий аргумент: Як “мирне врегулювання” може зашкодити нашій глобальній безпеці?

Під час підписання Гельсінкських угод понад 50 років тому президент Форд заявив: «Історія оцінюватиме цю Конференцію не за тим, що ми скажемо сьогодні, а за тим, що ми зробимо завтра – не за обіцянками, які ми даємо, а за обіцянками, які ми виконуємо».

Чи є це лише лицемірним сигналом добросовісності? Якщо ми переглядаємо ті самі питання, які вже були остаточно вирішені покоління тому, це неминуче означатиме нашу відмову від, чи щонайменше розмивання, цих принципів і проголошення їхньої безнадійності.

Це буде відкритим перекладанням відповідальності, з усіма відповідними наслідками. Можемо забути про будь-яку довіру, адже лицемірство, боягузтво і дволикість стануть нашими новими знаками розрізнення.

До свого обрання президентом Байден писав: «Міжнародна система, яку Сполучені Штати так ретельно будували, нині розвалюється по швах».

«Протягом 70 років Сполучені Штати... відігравали провідну роль у формуванні правил, укладанні угод та активізації інституцій, які регулюють взаємини між державами та сприяють колективній безпеці і добробуту».

«Аби повернути довіру світу, ми повинні довести, що Сполучені Штати говорять те, що мають на увазі, і мають на увазі те, що говорять».

«Ми повинні... відновити нашу довіру».

Що ж дасть “дипломатичне вирішення”?

Воно перетворить нас, архітектора й найголовнішого адвоката цього “порядку”, на силу, що його руйнує. Воно таврує нас як морально збанкрутілих, зрадників не лише наших друзів і союзників, а й самої нашої сутності.

Крихіткі залишки довіри до глобального стримування з боку Америки остаточно спокусить не лише Росію, а й Китай та інших. Це гарантує саме той ядерний фінал, проти якого виступають прихильники переговорів.

Міністр закордонних справ Росії Сергій Лавров розуміє суть: «Йдеться не стільки про Україну, скільки про світовий порядок. Поточна криза є доленосним моментом, епохальним моментом у сучасній історії, адже вона відображає боротьбу у найширшому сенсі цього слова за те, яким буде світовий порядок».

Депутат Держдуми В'ячеслав Ніконов (онук сталінського міністра закордонних справ В'ячеслава Молотова) вихваляється: «У сучасному світі ми є втіленням сил добра. Це метафізичне зіткнення між силами добра і зла... Це справді священна війна, яку ми ведемо, і ми повинні перемогти».

Третій аргумент: Ми вже підтримували цей провал, перетворивши все на фарс, коли просували збройні “домовленості” – сумнозвісні Мінські домовленості 2014 та 2015 років.

Вони прагнуть накласти на жертву – Україну – ті самі обмеження її суверенітету та інші санкції, які міжнародне право має застосовувати до агресора – Росії.

Рефлексивний контроль та перекручення реальності стали єдиним цілим, коли Росія анексувала нашу свідомість. Ми святкували це на Женевському саміті в червні 2021 року. Путін взяв сім місяців для ще більшого вторгнення. Хор голосів “альтернативи Мінську не існує” тепер трансформується в “альтернативи дипломатичному вирішенню немає”.

До Мінська вже була Грузія. Наша вимога – “суверенітет і територіальна цілісність Грузії мають поважатися. Москва повинна виконати своє зобов'язання щодо виведення своїх військ з усієї території Грузії” – виявилася безрезультатною.

Вашингтон швидко впав у самообман. Саме він, а не Кремль, став прохачем уже за кілька місяців, коли ми ініціювали ганебне “перезавантаження”, винагороджуючи Росію за розчленування жертви. Не дивно, що Москва отримала новий імпульс.

До Грузії Росія зрівняла із землею Чечню. Президент Клінтон прикривав Росію, називаючи її тодішнього президента Єльцина “Авраамом Лінкольном”, який, мовляв, зберігає єдність країни.

Четвертий аргумент: “Дипломатичне вирішення” щодо України – це колективне єднання навколо ілюзії, єдиною передбачуваністю якого буде її зрада.

Як ми можемо покладатися на ще одну угоду, коли саме “угоди” так ганебно, послідовно і передбачувано зазнавали краху, включно з Мінськими? Сотні років взаємодії з Кремлем позначені нескінченними церемоніями обміну підписами.

Москва давно досконало опанувала “мистецтво домовленостей”. Вона свідомо відкидає компроміс чи стриманість. Її ДНК – це динамічність, експансія й загарбання. “Стабільність” не є частиною цієї природи.

Переговори для неї не існують з метою пошуку спільної позиції чи компромісу, адже угоди є лише ще одним інструментом для відволікання уваги, заспокоювання, дезорієнтації і виграшу часу. Наприклад, так званий “мирний договір” між Російською Федерацією і Чечнею передбачувало дав Москві перепочинок, аби відновити сили для остаточного знищення Чечні.

У підсумку, метою “домовленості” є саме запобігання реалізації її заявленої мети чи навіть активне забезпечення протилежного результату.

Москва володіє найбільшим у світі ядерним арсеналом, і ми піддалися її ядерному шантажу – не всупереч угодам про роззброєння, а саме завдяки їм. (Зверніть увагу: ймовірність ядерного удару зростає у разі перемоги Росії, а не її поразки).

Наша гарячкова одержимість угодами, що сублімується у поняття “врегулювання”, - це самозаспокійливе знеболення. Вона ніколи не зникає. Це – дипломатичне недбальство. Пам’ятаєте Ялту? «Ялта, що б не принесло майбутнє, завжди залишиться семимильним кроком уперед до встановлення мирного та впорядкованого світу».

Джордж Кеннан писав у своїх мемуарах: «Росіяни не хочуть ні на кого нападати. Це не відповідає їхнім традиціям».

Британський міністр закордонних справ Майкл Стюарт був категоричним: «Росіяни не вторгнуться до Чехословаччини. Вони надто змінилися після Угорщини 1956 року».

«Важко зрозуміти, чому Радянський Союз вдався до таких дій», - заявив президент Картер членам Конгресу під час брифінгу в Білому домі щодо вторгнення Москви в Афганістан. «Я думаю, вони, ймовірно, недооцінили негативну реакцію з боку міжнародної спільноти».

А щодо Грузії Кондоліза Райс зазначила: «Тепер усі ставлять під сумнів здатність Росії бути надійним партнером. Вона вийшла з цієї ситуації зі зіпсованою репутацією. І, як на мене, це може допомогти стримати її від повторення чогось подібного».

П’ятий аргумент: Як «домовленість шляхом переговорів» позначиться на оцінці нашими союзниками та ворогами нашої стратегічної далекоглядності?

Вона включає в себе:

(а) Примус України до капітуляції – до передачі Росії третього за величиною у світі ядерного арсеналу. За кілька місяців до вторгнення в Україну у 2014 році Путін визнав: «Якщо у тебе є бомба – тебе ніхто не чіпатиме».

Росія просто розчавила танком свою ж «угоду» про недопущення агресії проти України.

(б) Тиск з боку Вашингтона на Україну, щоби вона добровільно віддала частину своєї території Росії – державі з геноцидними намірами.

(в) Це призведе до глобальної гонки неядерних країн за ядерною зброєю з усіма наслідками, які це несе для ще вільного світу. Яке значення має запізніле та марне визнання провини президентом Клінтоном за роззброєння України, особливо зважаючи на те, що Путін прямо заявив йому, що не дотримуватиметься основного документа?

Шостий аргумент: що означатиме «угода» щодо України для нашої мантри «ми не ведемо переговорів із терористами»?

Росія – втілення терористичної держави. Хто породив, навчив, фінансував і керував ісламським тероризмом, спрямованим проти тих самих країн, які сьогодні виступають за переговори?

У 1970-х роках Олександр Сахаровський, глава Першого головного управління КДБ (зовнішні операції), заявив своєму румунському колезі Йону Пачепі: «Тероризм має стати нашою головною зброєю. Захоплення літаків – це мій власний винахід».

Отже... варто забути про 11 вересня? Хто тренував ХАМАС? Чи забути про те, що Путін – міжнародно обвинувачений маніяк і військовий злочинець, який відкрито ігнорує всі звинувачення?

Сьомий аргумент: В умовній «мирній угоді» з Росією ми би просували руйнування «світового порядку» в обмін на що?

На які «обіцянки» Росії ми маємо покладатися, які вона ще не порушувала?

Не нападати? Не вбивати? Не катувати? Не гвалтувати? Не розчленовувати? Не калічити? Не викрадати? Не морити голодом? Не вести війну?

Це все вже є чинними зобов'язаннями, які неодноразово порушувалися, і нові «обіцянки» нічого нового не додають.

Восьмий аргумент: Владислав Сурков, колишній старший радник президента Путіна, з гордістю писав, що «Росія грається з мізками Заходу».

У резонансному інтерв'ю сенатор Дж.Д. Венс, кандидат на посаду віцепрезидента, відкрито озвучив позицію, повністю узгоджену із Республіканською партією: Україна має здати території (разом із населенням), що незаконно захоплені Росією, погодитися на нейтралітет, прийняти демілітаризовану зону з українського боку нових кордонів, Захід має заплатити за зруйнування України Росією, а також Україна повинна відмовитися від вступу до НАТО.

(Забувається той факт, що саме Росія оголосила війну НАТО і Заходу загалом ще кілька років тому. За місяць до вторгнення в лютому російське військово командування не фіксувало жодних зовнішніх загроз для «життєво важливих інтересів [...]». Сили НАТО не нарощуються, і немає жодної загрозової активності».)

Це ганебне делегування «контролю над реальністю», як писав Джордж Орвелл, до Москви.

Це стирає хижацьке ДНК Росії й демонструє нашу здатність виступати трубадуром дезінформації, вбудованої у власну свідомість. Це в душі десятиліть нашого урочистого повторювання катехизису про «оборонні потреби» Росії, її «занепокоєння безпекою», «постраждалу гідність», «страх оточення», «задній двір», «законні інтереси», «законні занепокоєння», «сферу впливу», «історичні претензії», «страхи щодо НАТО», «потребу в буферній зоні» тощо.

Наші експерти по Росії можуть по праву пишатися Другою площею Держинського.

Дев'ятий аргумент: Погодитися на угоду – це означає забути про «ніколи знову».

Забути про «ніколи не забудемо». Щоденна отруйна риторика Росії проголошує «священну війну» проти всього українського, поки ми дискутуємо щодо права жертви на самозахист.

Ми стали би лицемірним пособником необмеженої пристрасті до знищення. «Ваше завдання – стерти українську націю з лиця землі» - такий заповіт фальшивої церкви Росії.

Колишня прем'єр-міністерка Ізраїлю Голда Меїр (до речі, народжена в Києві) добре розуміла суть питання: «Вони кажуть, що ми маємо померти. А ми кажемо, що хочемо жити. Між життям і смертю я не знаю компромісу».

Десятий аргумент: Навіть якщо припустити існування «домовленості шляхом переговорів», як вона буде реалізована?

Саме виконання вже укладеного шквалу міжнародних угод і є тим, чого необхідно домогтися.

Ми збираємося ухилитися від цього, підписавши ще одну угоду, яка очевидно буде порушена?

Чи ми плануємо розмістити 30 000 американських військових в Україні, як це було зроблено в Кореї на три покоління?

Одинадцятий аргумент: Наша вимога до українців «укласти мир» лише підсилює ганьбу та стратегічне божевілля, яке почалося ще з надання дипломатичного визнання Москві у 1933 році – на тлі штучного голоду, спрямованого на остаточне знищення понад десятирічного спротиву України московському пануванню.

Європа також залишалась байдужою до жахів. Міністерство закордонних справ Великої Британії тоді заявляло: «Ми не хочемо розголошувати [інформацію про геноцид українців] публічно, тому що радянський уряд розсердиться через це, і наші відносини з ними будуть упередженими. Ми не можемо озвучити це пояснення публічно». (Після Другої світової війни спільна операція США та Великої Британії з розшуку в Європі примусово репатріювала вцілілих від Голодомору назад до ГУЛАГу).

Замість того, щоб прагнути вирішення, ми лише примножили б ганьбу.

Дванадцятий аргумент: Нав'язування Україні мирної угоди стало б епохальним проявом зловмисності.

Це означало б заперечення того факту, що саме Україна заплатила найвищу ціну за «міжнародний правопорядок, заснований на правилах», створений після Другої світової війни, зазнавши найбільших людських втрат серед усіх країн у тій війні – близько 8–9 мільйонів людей. (То хто ж тоді «українські нацисти»?)

Тринадцятий аргумент: Забудьмо також, що саме відновлення Україною незалежності у 1991 році зумовило крах СРСР, зупинивши стрімке стратегічне падіння США, на яке вже витратили близько 13 трильйонів доларів у ході «холодної війни».

Це також повернуло США до беззаперечного глобального лідерства, небаченого з часів закінчення Другої світової війни, зробивши Америку знову «великою». Настав час, як тепер дехто вважає, кинути Україну під колеса.

Захід або захищає себе і захищає правила, або не робить цього взагалі. Примушування України до «миру» - це не просто помилка. Це буде катастрофою.

Згідно з оцінкою Саміра Сарана, очільника індійського аналітичного центру Observer Research Foundation: «Це говорить таким країнам, як наша, що якщо щось подібне станеться в Індо-Тихоокеанському регіоні, у вас не буде шансів проти Китаю. Якщо ви не здатні перемогти країну з ВВП у \$2 трлн [Саран раніше згадував про економіку Заходу в \$40 трлн], то не думайте, що ви стримуєте Китай. Китай черпає надію з вашої приголомшливої, жалюгідної безпорадності перед набагато слабшим супротивником».

Путін діє, виходячи з глибокої зневаги до демократичного Заходу, і до Америки зокрема. Він зробив висновок, що ми наївні, нетерплячі, ігноруємо досвід і застереження тих, хто знає набагато більше, не маємо політичної волі, підтримуємо політику умиротворення, зраджуємо власні цінності, корумповані, не маємо найменшого уявлення про історію та її уроки, а отже, неспроможні передбачити і формувати майбутнє. Інакше кажучи, ми – стратегічно безграмотні.

Будь-яка угода з Росією, яку ми прямо чи опосередковано нав'язуємо Україні, - це красива обгортка проти отрути, яку ми самі споживаємо разом з жертвою. Це буде втіленням того, що Путін сформулював так: «[Ця операція] означає початок радикального руйнування світового порядку у стилі США».

Вважати інакше - це не просто інтелектуальна лінь. Це - галюцинація.

Віктор Руд є членом ради директорів Української Американської асоціації юристів та головою її Комітету з міжнародних справ. Має понад 35 років досвіду як міжнародний адвокат. До здобуття Україною незалежності був співрадником у країнах Заходу для членів Української групи спостереження за Гельсінськими угодами та для інших дисидентів в Україні. Також виступав як радник публічного представника США на Конференції з перегляду Гельсінських угод у Мадриді. Випускник Гарвардського коледжу з відзнакою та Юридичної школи Дюкського університету.

ЧАСТИНА 3

Російська геноцидна війна проти України: Чому Україна повинна перемогти

Віктор Москалюк

РОСІЙСЬКА ГЕНОЦИДНА ВІЙНА ПРОТИ УКРАЇНИ

ЧОМУ УКРАЇНА МАЄ ПЕРЕМОГТИ

Віктор Москалюк

ЗМІСТ

Ключові ідеї.....	27
Детальні висновки	27
Частина А – Російська геноцидна війна проти України.....	31
Частина Б – Факти про допомогу від США та Європи для України.....	53
Частина В – Хто такі українці? Вони не є росіянами.....	57
Частина Г – Чому Україна має значення	62
Бібліографія/Посилання на статті.....	63
Біографії	64

Путін чітко дав зрозуміти, що його мета – **знищити Україну** та її народ, вчиняючи при цьому геноцид. Саме тому українці продовжують завзято боротися. На всій території, що перебуває під окупацією, ми спостерігаємо докази масових вбивств, згвалтувань, терору, знищення цілих міст, церков, лікарень і дитячих садків, а також жахливих воєнних злочинів, яких світ не бачив з часів Другої світової війни. Якщо загарбницька війна Путіна триватиме, масштаби масових вбивств зростатимуть, і якщо його не буде переможено, Україна зіткнеться з екзистенційною загрозою.

Дозволити Росії перемогти – чи то шляхом «мирної» угоди, чи в будь-який інший спосіб – було б **колосальною стратегічною помилкою**, співставною з визнанням контролю нацистської Німеччини над Західною Європою в обмін на обіцянку припинити подальшу агресію. Замороження конфлікту вздовж лінії окупованих територій дозволить Москві продовжити програму русифікації, піддаючи понад 4 мільйони українців жахам окупаційного режиму – це перспектива, яку український народ вважає абсолютно неприйнятною.

Якщо Україна впаде, загроза вийде далеко за її межі – під удар можуть потрапити Молдова, країни Балтії, Польща. Агресія Росії пошириться на Європу, а наслідки для Заходу будуть немислимыми за масштабом.

Натомість, **якщо Україна переможе** – за підтримки США та Європи – переможе свобода, утвердиться верховенство права і міжнародного порядку. Розгром російської армії також стане потужним сигналом для самої Росії та країн «Осі зла»: Ірану, Північної Кореї та Китаю, - стримуючи їхні імперські амбіції. Непохитна позиція щодо Росії сьогодні також стане чітким застереженням для Китаю щодо його зазіхань на Тайвань.

Росія веде війну проти Заходу, не тільки проти України

ДЕТАЛЬНІ ВИСНОВКИ:

Річниця триріччя повномасштабного вторгнення Росії в Україну: 24 лютого 2022 року Путін розпочав повномасштабне вторгнення в Україну як частину свого бачення створення нового «руського міра» - відновленої Російської імперії. Без України імперія неможлива. Історично Україна була житницею та індустріальною опорою Радянського Союзу, забезпечуючи понад 40% його ВВП. У період з 1989 по 1991 роки Радянський Союз розпався, і в 1991 році 92,3% українців проголосували за незалежність. Цей розпад звільнив 144 мільйони людей у Східній Європі, Балтії та Україні від радянського панування.

Вторгнення Росії у 2022 році зазнало невдачі: План Росії полягав у тому, щоб захопити Київ за три дні та встановити контроль над усією країною протягом двох тижнів, використавши 200 тисяч військовослужбовців. Однак цей план провалився. Україна чинить спротив російським військам уже четвертий рік, попри початкову думку багатьох західних урядів про неминучість її поразки. Попри певні здобутки Росії на півдні та південному сході, Україна успішно знищила російські сили поблизу Києва, у Чернігівській та Сумській областях. Кампанія Росії щодо захоплення Харкова також виявилася невдалою. Станом на сьогодні Україна вже відновила

контроль над 54% територій, захоплених Росією з приблизно 18% окупованих на початку вторгнення.

Україна прагне миру – позиція «Осі зла»: Війна завершиться тоді, коли Росія виведе свої війська з окупованих територій України та повернеться додому. Росія не шукає «миру» - вона прагне відновлення тієї влади, яку колись мала над просторами колишньої радянської імперії. Так само, як вона в 1939 році вступила в союз із нацистською Німеччиною з метою поділу Європи, сьогодні Росія стала союзником Китаю, Північної Кореї та Ірану – нової «Осі зла». Росія прагне стати домінуючою силою в Європі за підтримки своїх партнерів, тоді як Китай прагне встановити контроль над Азією. Ця загарбницька війна не має нічого спільного з НАТО, її справжня мета полягає у глобальному домінуванні. Проте жодної мирної угоди не може бути, доки Україна не поверне всі свої окуповані території, а Росія не відступить до кордонів 1991 року, як це було передбачено Будапештським меморандумом.

Будапештський меморандум 1994 року: Україна відмовилася від третього за величиною у світі ядерного арсеналу під тиском **Сполучених Штатів у 1994 році**. Президент Клінтон сьогодні шкодує про це рішення. Будапештський меморандум, підписаний **США, Росією та Великою Британією**, передбачав «запевнення» (в українському та інших перекладах – «гарантії») про недоторканність кордонів і суверенітету України. **У 2014 році**, коли Росія вторглася на Донбас і до Криму, підписанти зберігали мовчання. **Якби Україна зберегла ядерну зброю у 1994 році, ця війна за завоювання ніколи б не відбулася. Примусове роззброєння України відкрило шлях до російського вторгнення.**

Воєнні злочини Путіна: Вторгнення Путіна в Україну призвело до масових вбивств, ув'язнення українських опонентів на окупованих територіях, викрадень і масових депортацій, згвалтувань дітей, а також понад 500 000 загиблих або поранених українських військових і цивільних.

- **Геноцидна війна проти України:** Найвища форма прояву сили з боку Путіна – ведення геноцидної війни проти суверенної європейської держави з метою знищення українців. Путін проголосив себе царем, обраним «історією», який вирішує, які народи заслуговують на виживання, а які ні.
- **Викрадені українські діти:** Путін вже був обвинувачений Міжнародним кримінальним судом у воєнних злочинах, включаючи викрадення понад 250 000 дітей, і очікується подальше висунення звинувачень.
- **Окуповані території України:** На окупованих територіях України російські війська здійснювали згвалтування, катування, масові розстріли цивільного населення та масові поховання – все це супроводжується пропагандою і брехнею, подібною до методів Гітлера і Йозефа Геббельса.
- **Примусове отримання російського громадянства з 2022 року:** На окупованих територіях усіх цивільних змушують приймати російське громадянство і паспорти. Ті, хто відмовляється, позбавляються доступу до базових послуг, таких як медична допомога, освіта, робота та пенсії. Це примусове нав'язування іноземного громадянства є грубим порушенням міжнародного права.
- **Катування та страти українських військовополонених — це ВОЄННІ ЗЛОЧИНИ:** Солдати, які повернулися з російського полону, зазнали жорстоких катувань і голодування, що є беззаперечними воєнними злочинами. Захоплені українські військові піддавалися жахливим тортурам, зокрема обезголовленням та кастрації. Понад 200

українських солдатів, які нещодавно здалися, були страчені – трагічне свідчення нелюдського ставлення, якого вони зазнали. Ці злочини не є поодинокими, а є частиною системної політики, яку реалізує російська держава.

- **Сексуальні злочини:** Задokumentовано тисячі випадків сексуального насильства та катувань, жертвами яких стали як діти, так і дорослі. Ці огидні вчинки демонструють жорстоку та систематичну природу насильства, що здійснюється проти невинного цивільного населення.
- **Знищення країни:** Цілі українські міста, селища, села та регіони знищені, перетворені на руїни та щільно заміновані. Колись квітучі ліси зруйновані, а земля отруєна, що робить її непридатною для життя. Шрами цієї війни залишаться на цих територіях на покоління.
- **Росіяни переслідують усіх християн на окупованих територіях України:** Під переслідування потрапили римо-католики, євангельські християни-баптисти, пресвітеріани, методисти, лютерани, Українська реформована православна церква, Свідки Єгови, а також єврейські громади та мусульмани. З моменту початку війни Росія знищила понад 660 церков в Україні, цілеспрямовано атакуючи релігійні громади та їхні святині – це є відвертими атаками на віру і культуру.
- **Воєнні злочини Росії:** Систематичні звірства, вчинені Москвою протягом останніх трьох років, є продовженням жорстоких методів ведення війни, які вона застосовувала протягом століть. Ці дії не є поодинокими інцидентами, а частиною давнього шаблону насильства та нелюдності. Усі, хто причетний до цих воєнних злочинів, повинні бути притягнуті до відповідальності і переслідувані у порядку, подібному до Нюрнберзького процесу, аби забезпечити справедливість для незліченної кількості жертв цієї агресії.

Російська історія та українська історія: Київська Русь, попередниця сучасної України, існувала на 400 років раніше, ніж з'явилася Москва. Упродовж понад трьох століть Москва була васальною державою монголів і залишалася під їхнім контролем до середини XVI століття. Стиль управління і практики Росії мають глибоке коріння саме у монгольській спадщині, а не в європейських традиціях. Тоді як українці - це слов'яни, то російський народ зазнав сильного впливу монгольського правління, має фінно-монгольське походження, схожі риси якого можна побачити, зокрема, у постаті Володимира Путіна.

Демографічні втрати України з 1917 року до сьогодні: Понад двадцять п'ять мільйонів українців загинули внаслідок голоду, вбивств і звірств, скоєних як російськими, так і нацистськими силами під час таких подій, як колективізація, Голодомор 1932–33 років і Друга світова війна. Лише небагато народів в історії зазнали стільки смерті, страждань і руйнувань, як українці, і цей важкий тягар відчувається й досі.

Війна не зайшла в глухий кут – ось останні досягнення України:

- **Нафтові нафтопереробні заводи:** Україна розробила 20 різних типів дронів далекого радіусу дії, кожен з яких здатний долати відстані понад 1000 км. Ці дрони успішно вивели з ладу 14 із 30 основних нафтопереробних заводів і сховищ у Росії, спричинивши втрату 1–2 мільйонів барелів нафти на добу, що становить приблизно 30% потужностей із переробки та зберігання нафти в РФ. Це стратегічне ураження серйозно вплинуло на російську нафтову промисловість.

- **Українська армія дронів:** Дрони стали центральною зброєю цієї війни. У 2024 році Україна виготовила понад 2,5 мільйона дронів. Армія дронів використовує приблизно 200 000 одиниць щомісяця, знищуючи понад 10 000 танків, 20 000 одиниць бронетехніки та 23 000 артилерійських систем.
- **Україна витіснила російський флот із Чорного моря за допомогою морських дронів:** Україна розробила новий тип зброї - **морські дрони**, які завдали нищівного удару по російському флоту в Чорному морі й витіснили його з Криму. **Двадцять вісім (28) військових кораблів і один підводний човен** були знищені з **44 одиниць** російського флоту – і це без наявності в Україні власного військово-морського флоту. Самостійно Україна відкрила заблокований західний маршрут у Чорному морі для міжнародного експорту зерна у світі.
- **Російська авіація не діє над територією України:** Російські ВПС намагалися встановити панування в повітрі над Україною, але їхні літаки здебільшого залишаються в межах російського повітряного простору. Потужна система ППО та ракетні можливості України зробили перебування російських бомбардувальників і винищувачів над Україною надто небезпечним. Унаслідок цього Росія вже втратила **370 літаків і 331 гелікоптер** у поточному протистоянні.
- **Втрати російської армії:** Понад 860 000 російських військових були вбиті або поранені в Україні.

Європа витратила вдвічі більше, ніж США, на допомогу Україні (включаючи військову, фінансову та гуманітарну) з 2022 року:

- **Європа - 195 мільярдів доларів США** (з них військова допомога - 62 мільярди доларів)
- **США - 102 мільярди доларів** (з них військова допомога - 61 мільярд доларів)
- **Інші країни — 41 мільярд доларів.**

Військова допомога США Україні з 2022 року становить 62 мільярди доларів США: 90% цих коштів були витрачені у 38 штатах США, де зосереджена оборонна промисловість. Озброєння, що передавалося Україні, здебільшого було взяте з наявних запасів, більшість яких підлягала списанню, а виділені урядом кошти призначалися для оновлення арсеналів і закупівлі нових систем озброєння на заміну переданим.

Сукупний ВВП США та Європейського Союзу перевищує 40 трильйонів доларів на рік, тоді як **ВВП Росії становить лише 1.7 трильйона доларів.** Отже, економіка США та ЄС у **25 разів** потужніша за економіку Росії. **Населення США та ЄС перевищує російське у 5 разів.** Економіка Росії є меншою, ніж економіка Канади, Італії або Іспанії.

Висновок

Чому Захід боїться Росії? Україна здатна перемогти, якщо отримає від Заходу всі необхідні наступальні системи. Економіку Росії можна серйозно підірвати, якщо запровадити повне ембарго на нафту і газ. Саме ці ресурси є критично важливими для фінансування воєнних дій Путіна. Позбавивши Росію цього основного джерела доходу,

міжнародна спільнота зможе легко підірвати її фінансові можливості, фактично паралізувавши здатність Кремля продовжувати агресію.

Росію необхідно витіснити з окупованих територій України та Криму.

Поразка Росії у війні проти України відкриє шлях до деколонізації близько тридцяти поневолених народів, що наразі перебувають у складі так званої «Російської Федерації». Це завдасть остаточного удару по імперським амбіціям Москви та, ймовірно, дозволить цим народам стати демократичними державами і партнерами в цивілізованому світі.

ЧАСТИНА А. РОСІЙСЬКА ГЕНОЦИДНА ВІЙНА ПРОТИ УКРАЇНИ

1. Україна захищає Захід: Україна може і обов'язково переможе у війні проти Росії

Захоплення України за три (3) дні було метою Путіна. Повномасштабне вторгнення Росії розпочалося 24 лютого 2022 року. Метою Путіна було захопити Київ і встановити маріонетковий уряд протягом трьох днів. Минуло вже 36 місяців, і Росія досі не досягла перемоги – це є надзвичайним досягненням України у протистоянні із другою за потужністю, як вважається, армією світу.

Україна веде одинадцятирічну війну проти Росії. Росія розв'язала **найбільшу наземну війну загарбницького характеру в Європі з часів Другої світової війни**, і Україна вистояла. Багато західних країн вважали, що Україна впаде за кілька тижнів. Однак, окрім протитанкової зброї, такої як Javelin та NLAW, Україна зупинила російську армію без важкого озброєння – лише завдяки рішучості. Воюючи самотужки, Україна розгромлює другу за чисельністю армію світу. Вона не лише вистояла, вона звільнила 54% територій, захоплених Росією напочатку вторгнення. Україна захищає Захід від російського імперіалізму ще з **2014 року**. Війна триває вже **11-ий рік**.

Незалежність України: Українці точно знають, за що вони борються – за «**захист існування своєї нації**». Якщо вони припинять боротьбу, Україна перестане існувати як незалежна держава, а її народ – як українська нація. Геноцидна мета Росії полягає у примушенні України до підкорення російському контролю. Знищуючи український народ, його мову та культуру, Росія робить перші кроки до відновлення радянсько-російської імперії. Історична мета Росії завжди полягала в розширенні своєї імперії. **Україна без українців – ключовий елемент цієї імперської мети.** Протягом історії Росія масово вбивала українців, знищуючи українську інтелігенцію та діячів культури.

Скільки ще смертей має зазнати Україна?

Починаючи з комуністичної революції 1917 року й до сьогодні, **понад 25 мільйонів українців** загинули внаслідок колективізації, голоду, катувань, убивств, рабської праці та примусових депортацій – упродовж тривалої кампанії Росії із завоювання України. **Лише небагато країн у світі зазнали стільки смерті й руйнувань, скільки зазнала УКРАЇНА.**

Вторгнення Путіна – це продовження тієї ж історії. Немає нічого «братерського» між Росією та Україною. Росія завжди була ворогом України.

Історія боротьби України за незалежність. Україна понад триста років веде боротьбу за національну незалежність від російського колоніального правління та русифікації, коротко здобувши незалежність у **1918–1921 роках** після падіння царської Росії, а остаточно – у **1991 році** після розпаду Радянського Союзу.

Знищення України. Росія намагається розчавити Україну, знищуючи її промисловість та інфраструктуру, обстрілюючи енергетичні об'єкти, лікарні, школи, університети, промислові зони та житлові квартали по всій країні. Зруйновано сотні тисяч будівель. Росіяни знищують усе, чого Україна досягла за останні **34 роки** з моменту визволення з-під радянсько-російської окупації та контролю.

Російська війна є війною проти ЗАХОДУ, Україна є лише початком. Розвідки Великої Британії, Німеччини, Фінляндії, Польщі та країн Балтії: Естонії, Латвії й Литви, - всі разом попереджають, що Росія будує військову машину, яка атакує Європу протягом наступних **5 – 10 років**.

Якщо Росію не зупинити зараз в Україні, у війні будуть європейці та американці – це буде Третя світова війна.

Російська гібридна війна проти ЗАХОДУ. Із початку повномасштабного вторгнення в Україну у 2022 році Росія веде широку кампанію **гібридних атак проти Заходу шляхом кібератак, підпалів, диверсій і вбивств**. У Європі Росія залучила китайські судна для протягування якорів по дну Балтійського моря з метою знищення підводної інфраструктури – кабелів зв'язку (інтернету) та електропередач. Російські «фабрики тролів» безперервно поширюють антизахідну пропаганду через нові медіа (TikTok, Instagram, Facebook, X).

Росія використовує біженців як зброю проти Заходу. Росія вела війну на знищення в Сирії, внаслідок чого мільйони біженців хлинули до Європи. Крім того, Росія заохочує нелегальних мігрантів з Африки, Близького Сходу, Азії та Афганістану до проникнення в Європу, цілеспрямовано дестабілізуючи європейське суспільство та виснажуючи його ресурси. Росія організувала транспортування нелегальних мігрантів до кордонів Європи через Білорусь, а також Середземне море. Паралельно з «міграційною війною» Росія фінансувала як крайні ліві, так і праві політичні партії по всій Європі, втручаючись у вибори та просуваючи політиків, які ретранслюють путінські наративи. Значна кількість політиків у Європі була скомпрометована Федеральною службою безпеки Росії (ФСБ). Усі ці операції здійснюються на території Європи ФСБ та новоствореною структурою ДКРО, що діє зсередини російських посольств і консульств. **Усі російські посольства в Європі мають бути закриті.**

Росія – остання імперія:

Саме завдяки рішучому лідерству Сполучених Штатів Америки та Європи було подолано радянську імперію (СРСР), що призвело до її поразки у 1989–1991 роках. У результаті понад 144 мільйони людей були звільнені від російсько-радянського панування у Східній Європі, на Кавказі, в Балтійських країнах, Україні та п'яти державах Центральної Азії (Казахстан, Киргизстан, Туркменістан, Таджикистан, Узбекистан).

Кожна з цих країн має свою історію терору, зловживань і геноциду, вчинених проти них Росією.

2. Підтримка України з боку США та Європи:

Сполучені Штати Америки, європейські союзники та партнери надали надзвичайно потужну підтримку Україні з 2022 року у боротьбі за збереження її суверенітету та свободи від повторної окупації Росією.

У 1983 році, в розпал Холодної війни та радянсько-афганської війни, президент Рональд Рейган влучно охарактеризував Радянський Союз як «імперію зла» і «осередок зла в сучасному світі». Він наголосив, що конфлікт є боротьбою між «добром і злом».

Через сорок років його слова про Росію залишаються надзвичайно актуальними.

«МИ ПЕРЕМАГАЄМО – ВОНИ ПРОГРАЮТЬ»

Збігнев Бжезінський, колишній радник з національної безпеки президента Джиммі Картера, мудро зауважив: «Без України Росія перестане бути імперією, але з підкореною та підпорядкованою Україною Росія автоматично знову стає імперією» - і саме це є планом Путіна щодо України.

Американська війна за незалежність (1775–1783): Америка була колонією Великої Британії протягом 200 років.

Україна була колонією Росії протягом 300 років.

Американці воювали проти британців протягом восьми років, а Україна нині веде боротьбу проти росіян уже десять років (36 місяців з моменту повномасштабного вторгнення у 2022 році).

Франція підтримала американців, надавши постачання, зброю, боєприпаси, уніформу і, що найважливіше, війська та військово-морську підтримку.

За оцінками, 50% витрат на війну за незалежність було профінансовано Францією. Аналогічно, США та Європа постійно допомагають Україні здолати російську імперську силу.

Україна може перемогти так само, як перемогли американці.

3. Після розпаду Радянського Союзу у 1991 році, під тиском США, Україна передала свої ядерні озброєння Росії.

Україна «відмовилася» від таких ядерних озброєнь, ракет і літаків:

- **200** міжконтинентальних балістичних ракет (МБР);
- **2 156** ядерних боєголовок;
- **1 000** крилатих ракет – ті самі, які росіяни зараз використовують проти України
- **4 200** тактичних ядерних боєзарядів – ці озброєння були першими, які забрала Росія, оскільки вони мали відносно невеликі розміри – на зразок артилерійських снарядів;
- **43** стратегічні важкі бомбардувальники – Росія щодня застосовує ці літаки для бомбардувань території України

Сполучені Штати під керівництвом президента Білла Клінтона змусили Україну відмовитися від третього за величиною ядерного арсеналу у світі. Президент Клінтон заявив тодішньому президентові України Леоніду Кравчуку, що «непідписання угоди становитиме серйозну загрозу для українсько-американських відносин».

Не було б жодного вторгнення у 2014 та 2022 роках з боку Росії, якби Україну не змусили відмовитися від її озброєнь.

Україна пожертвувала своїм ядерним потенціалом в обмін на обіцянки доброї волі – і, по суті, підписала собі смертоносний вирок.

Якби ці ядерні озброєння залишилися в Україні, понад 500 000 українців не були б убиті чи поранені.

Пакистан, Індія та Ізраїль мають ядерну зброю, однак США не змушували їх до роззброєння.

Будапештський меморандум – 1994 рік: Україна відмовилася від ядерної зброї на умовах, що Росія поважатиме її кордони, не вдаватиметься до вторгнень чи економічного тиску. Україна підписала цей меморандум **5 грудня 1994 року**.

Найбільша геополітична помилка України – відмова від ядерного арсеналу:

- Запевнення безпеки для України були надані **Сполученими Штатами, Сполученим Королівством та Російською Федерацією**, з додатковими запевненнями та підписами **Франції та Китаю**. Усі сторони запевнили, що суверенітет України буде захищений, а її кордони збережені та визнані.
- **У 2014 році** Росія вторглася до України та окупувала Крим і частину Донбасу, однак підписанти меморандуму зберігали мовчання. Президент Барак Обама не вжив жодних заходів для виконання Будапештської угоди. Він відмовився постачати Україні зброю для самозахисту. Натомість **Обама** оголосив про

«перезавантаження» відносин із Росією, нормалізувавши економічну співпрацю – політика, яку Захід дотримується і донині. Це згубна політика, що призвела до кризи, яку ми маємо сьогодні.

Яку довіру ми можемо мати нині до міжнародних угод? Яку безпеку мають малі держави без власної ядерної зброї? Де була підтримка України з боку США, Великої Британії та Франції, коли Росія розпочала війну, вторгнувшись до Криму та на Донбас у 2014 році?

Президент Білл Клінтон відкрито визнав, що шкодує, що змусив Україну відмовитися від ядерної зброї (5 квітня 2023 року).

4. Чому Росія вторглася в Україну?

Імперіалістична експансія Росії: Вторгнення Росії в Україну стало початком нової амбітної імперської стратегії домінування в Європі – не через лідерство чи конкуренцію економічних моделей, а шляхом грубої сили. ***Путін заявив: «Розпад Радянського Союзу був найбільшою геополітичною катастрофою ХХ століття»*** - і він прагне ***відновити цю імперію***, щоб увійти в історію як новий російський цар, а також пограбувати багатства України.

Загарбницька мета Росії: Росія не шукає «миру», а прагне **завоювання**; не співіснування, а домінування. Вона намагається відновити владу, яку мала, коли контролювала величезну та імперію поневолених народів під прикриттям «кооперативного Радянського Союзу».

Україна – це держава: Путін заявив, що **не визнає Україну як справжню державу та українську національну ідентичність**, натомість стверджуючи, що Україна – це частина Росії. Така пропаганда – брехня.

Намір Путіна щодо України: Путін прийняв ідеологію російської імперської традиції. Коли його початкові спроби відновити контроль над Україною шляхом політичного підриву були зірвані Революціями на Майдані у 2004 та 2014 роках, він вдався до військової сили. Президент Янукович утік з України, віддавши наказ вбити 110 демонстрантів у Києві. Потім Путін вирішив застосувати військову силу і наказав військовим захопити Крим і Донбас, розпочавши війну проти України, яка триває досі та була розширена повномасштабним вторгненням у 2022 році.

Україна – це унікальна держава, історія якої на понад 400 років давніша, ніж у Росії.

Ціль вторгнення Путіна – захоплення колосальних природних ресурсів України та її промисловості: **Євгеній Пригожин**, російський лідер найманців (засновник ПВК «Вагнер») і олігарх (убитий Путіним), **у одному зі своїх відеозаписів** заявив: «Єдина причина, з якої Путін вторгся в Україну – **це**

пограбувати її ресурси і поділити їх зі своєю мафіозною олігархією». Саме це й відбувається на Донбасі та в Криму з 2014 року.

Українці – не росіяни: Українці – це слов'янський народ, а росіяни – переважно фінсько-монгольського походження з абсолютно іншою історією, цінностями та культурою. Вони «не брати», як стверджують Путін та інші пропагандисти. Україна не має спільної мови, культури чи політичної історії з Росією.

Україна – це демократія, а Росія – диктатура: Протягом останніх **25 років** в Україні змінилося **п'ять президентів**, а в Росії – **один Путін**. Путін вважає незалежну та демократичну Україну загрозою для свого авторитарного режиму, адже вона є прикладом свободи й процвітання, за яким можуть піти й росіяни.

Причини, які поширює Путін для виправдання вторгнення в Україну: Путін вигадував різні виправдання для вторгнення: що український уряд – **нацистський (хоча президент України – єврей)**; «**що він боїться вступу України до НАТО**» (хоча Україна була нейтральною); що він нібито захищає російськомовних на Сході України від українських нападів (хоча саме ці регіони Росія знищує бомбами). Усі ці «виправдання» Росії для вторгнення та її жорстокої війни повністю сфабриковані й є відвертою брехнею.

Державний бюджет Росії – на війну: У 2025 році Росія спрямовує **43% свого державного бюджету на військове виробництво** та перебуває в процесі експропріації своєї промислової бази – від приватної власності до державної – з метою мобілізації повномасштабного військового виробництва. За оцінками, з початку повномасштабного вторгнення у лютому 2022 року російські військові витрати становлять близько **450 мільярдів доларів США**. Росія сподівається компенсувати ці втрати шляхом захоплення українських багатств.

Розширення НАТО та Східна Європа: Путін знав, що **НАТО ніколи не здійснюватиме вторгнення** – тому це ще одна брехлива теза. Нещодавно Швеція та Фінляндія, які мають спільний кордон із Росією протяжністю 1350 км, приєдналися до НАТО – і Росія не виявила жодного занепокоєння. Ба більше, **Росія вивела свої війська з кордонів із Фінляндією та іншими прикордонними державами**, щоб спрямувати їх на війну з Україною. НАТО ніколи не становив загрози для Росії – лише перешкоду її імперським амбіціям.

Деякі російські апологети стверджують, що **НАТО не мало б розширюватися** на території колишнього Варшавського договору, **однак насправді жодного розширення НАТО не відбулося б, якби колишні окуповані країни добровільно не подали заявки на вступ**, усвідомлюючи довгострокові наміри Росії знову їх окупувати. Росія, як свідчить її вся історія, - це агресивна та імперіалістична держава, яка поважає лише силу й прагне домінування там, де відчуває слабкість.

Ордер на арешт Путіна, виданий Міжнародним кримінальним судом (МКС): Міжнародний кримінальний суд видав **ордери на арешт** Путіна та Марії Львової-

Белової за скоєння злочинів проти людяності – незаконне захоплення, депортацію та переміщення українських дітей з окупованих територій України до Росії. Понад 250 000 дітей «зникли» з окупованих територій. Жажіття, яких зазнають ці діти, ніколи не загояться.

5. Союзники Росії у війні проти України. Нова Вісь Зла: Китай, Білорусь, Іран і Північна Корея:

- **Китай:** Постачає верстати, технології та компоненти для систем озброєння.
- **Північна Корея:** Участь Північної Кореї полягає в обміні зброї на готівку та розгортанні 12 000 північнокорейських військовослужбовців. Вона надала понад 6 мільйонів артилерійських снарядів і ракети класу «земля–земля».
- **Іран:** Постачає дрони Shahed, а також балістичні та крилаті ракети дальньої дії.
- **Обмеження на військові технології:** З метою запобігання повторному експорту товарів і технологій, критичних для військової промисловості Росії, з боку третіх країн, які не підтримують санкції, такі країни як Великобританія, США, ЄС та Японія розробили Спільний перелік пріоритетних товарів. До нього переважно входять технології подвійного призначення, які Росія активно намагається закупити через сусідні держави.
- **Компоненти російського військового обладнання:** Українські експерти постійно досліджують російські ракети, дрони, танки та інше озброєння. **З майже 3 000** проаналізованих компонентів лише **14 виготовлено в Росії**. Понад **95%** усіх деталей, знайдених на полі бою, походять із західних країн, а **72% - від компаній, розташованих на Заході**. Західні компанії отримують прибутки від війни та фактично сприяють Росії.
- **Китай та треті країни:** Вони постачають мікрочипи та інші технології подвійного призначення, які забезпечують російську агресію. Крім того, вони постачають критично важливі мінерали, які використовуються для виготовлення критично важливого озброєння. Компоненти постачаються з Китаю до посередників у третіх країнах, таких як Туреччина та Казахстан.
- **Необхідно запровадити нищівні санкції на нафту та газ із боку Заходу:** Індія та Китай закупають 94% санкційної нафти, яка є основним джерелом державних доходів Росії та фінансує її війну. За оцінками, обсяги цих продажів становлять приблизно **200 мільярдів доларів США на рік**. Припинення експорту нафти й газу обвалить російські фінанси та її економіку. **Європа** здебільшого припинила купівлю російського газу, який раніше становив до **40%** її споживання. Однак скраплений природний газ (LNG) все ще продається в Європу. Росія підтримує через треті сторони (здебільшого грецькі судноплавні компанії) «тіньовий флот» із **280 суден** для обходу санкцій. Ці судна продовжують транспортувати російську нафту до Індії та Китаю, які купують її з великими знижками. Частина цього тіньового експорту було обмежено завдяки нещодавно запровадженим додатковим санкціям. **Індія та Китай повинні бути піддані санкціям з боку Європи та США, оскільки вони сприяють затягуванню війни.**

- **Загальні санкції: Європейський Союз** планує додати ще **25 китайських компаній** до «чорного списку» за обходження санкцій проти Росії – у межах чергового пакета заходів, спрямованого на послаблення військових можливостей Москви. Загалом з 2022 року було впроваджено **16 пакетів санкцій**. Незважаючи на широкі експортні обмеження та обмежувальні заходи, країни Осі повинні бути додатково піддані санкціям максимально можливою мірою. Як нещодавно зазначив відставний американський генерал Кіт Келлог, спеціальний посланник щодо України та Росії, ефективність чинних санкцій, **за десятибальною шкалою, становить лише 3 або 4.**

6. Клептократія Путіна – Росія є мафіозною державою, якою керують бандити:

- **Росія – авторитарна та фашистська держава, яка підпорядкована путінській «клептократії»:** Росія перетворилася на **мафіозну державу** з централізованими мережами корупції, очолюваними Путіним і політичною елітою, яка контролює все суспільство. Це **однопартійна держава**, де олігархи володіють багатствами, нагромадженими під час стрімкої приватизації напочатку 1990-х років. Країну контролюють **Путін і спецслужби – ФСБ та новий підрозділ ДКРО**. Влада в Кремлі ґрунтується на особистій відданості Путіну. Ті, кого він вважає зрадниками, фізично усуваються – як, наприклад, Пригожин, очільник «Вагнера».
- **Опозиція Путіну:** У Росії не існує реальної політичної опозиції, оскільки Путін відновив практики та закони сталінських часів. Найвпливовішим опозиційним лідером останніх тридцяти років був **Борис Немцов**. Його застрелили на вулиці поблизу Кремля у 2015 році – за кілька днів до того, як він мав очолити протест проти війни, яку Росія розпочала проти України у 2014 році. Не викликає сумнівів, що наказ про його вбивство надійшов від Путіна. Немцов був заступником прем'єр-міністра за президента Бориса Єльцина і вважався серед широких мас його наступником. Інший опозиційний лідер, **Олексій Навальний**, був убитий у російській арктичній в'язниці у **лютому 2024 року**, знову ж таки, за наказом Путіна.
- **ДКРО – новий елітний підрозділ контррозвідки у структурі ФСБ:** Це агентство налічує близько 2 000 співробітників і виконує функції внутрішніх репресій. Воно перебуває під прямим контролем Путіна. ДКРО заарештувало сотні росіян, звинувачених у шпигунстві, співпраці чи зраді. Крім того, його співробітники ведуть спостереження, залякують, затримують і ув'язнюють іноземців – зокрема, журналіста *The Wall Street Journal* Евана Гершковича, якого нещодавно звільнили в результаті обміну на справжніх російських терористів, ув'язнених у західних країнах. Більше того, офіцери ДКРО діють і за кордоном – вербують шпигунів та здійснюють диверсії в Європі. В Україні ДКРО здійснює диверсії на залізницях і збирає розвідувальні дані щодо посадовців для їх подальшого усунення. У 2017 році два вибухи автомобілів у Києві забрали життя представників українських спецслужб.
- **Цілеспрямовані вбивства:** У період з 2014 року до сьогодні всі особи, які виступали проти Путіна, — мертві. Зафіксовано понад 80 смертей російських олігархів, політиків, підприємців, журналістів і високопосадовців, іноді разом з членами їхніх родин. Це — вбивства, замовлені державою за наказом Путіна.
- **Візія Путіна:** Путін прагне відновити так звану «велику Російську державу», якою була Росія за часів Радянського Союзу. Втративши силу після розпаду СРСР,

Путін ставить собі за мету переглянути хід історії та повернути колишню радянську імперію і її могутність. **Влада та імперія – це сенс існування Росії, її єдина мета. Адже яка ще мета може бути у диктатури, окрім сили та привілеїв для її еліти?**

- **Освічені верстви російського суспільства:** Переважна більшість з **одного мільйона росіян**, які залишили країну після початку війни, зробили це не з протесту проти війни, а **щоб уникнути мобілізації**. На відміну від іранських або навіть китайських емігрантів, дуже мало росіян, перебуваючи на Заході й маючи свободу слова, коли-небудь виступали відкрито проти режиму. Навпаки, вони здебільшого мовчать або підтримують його.

Даян Френсіс, канадська журналістка і авторка, у своїй статті **«КЛЕПТОКРАТІЯ ПУТІНА»** від 30 листопада 2023 року зазначила:

*«Він (Путін) – єдиний у світі “**трильйонер**”, але його ім’я не фігурує у списку мільярдерів Forbes, так само як і на жодних банківських рахунках, акціях чи свідоцтвах на власність. **105 російських мільярдерів**, внесених до списку Forbes, - це лише довірені особи та партнери Путіна, а **більшість їхніх активів і компаній фактично контролює і володіє ними він**».*

Даян Френсіс також написала: **«ПУТІН – найбагатша людина у світі; для нього гроші – це засіб, а не мета, на шляху до світового панування».**

Гаррі Каспаров, колишній чемпіон світу з шахів і критик Путіна, заявив: **«Путін контролює більше грошей – прямо або опосередковано – ніж будь-яка інша людина в історії людства».**

Андрій Ілларіонов, колишній економічний радник Путіна, який обіймав цю посаду протягом шести років, нещодавно заявив: **«Щойно він завоює Україну, негайно встановить повний контроль над Білоруссю, далі – Молдова, а потім країни Балтії. Я серйозно сумніваюся, що хтось прийде на допомогу країнам Балтії (членам НАТО) у цій ситуації. Заволодівши Білоруссю, Україною та Балтією, Путін матиме вдвічі більше військових сил, щоб атакувати Європу».**

7. Україна проголосувала за незалежність у 1991 році від Радянського Союзу:

Путін заявив, що однією з причин вторгнення було **начебто бажання мешканців Донбасу та Криму приєднатися до Росії**, оскільки вони є **російськомовними**. Ці твердження Путіна – **брехня**, адже більшість населення цих регіонів проголосувала за незалежність від СРСР у **1991 році**. Вони розмовляють **російською**, тому що за **радянсько-російської окупації** викладання української мови було **заборонене**.

На Всеукраїнському референдумі 1991 року питання формулювалося так: «Чи бажаєте ви вийти зі складу Радянського Союзу?» Із **84%** громадян, які взяли участь у голосуванні, **92,3% проголосували – ТАК**. Ніхто не висловив бажання приєднатися до **Росії**. Результати голосування продемонстровані нижче.

Наступні тимчасово окуповані території проголосували за Незалежність України у 1991 році:

- **Донецьк – 83,9%**

- Дніпропетровськ – 90,36%
- Луганськ – 83,86%
- Запоріжжя – 90,66%
- Севастополь (місто) – 57,07%
- Крим – 54,19

Псевдореферендум на окупованих територіях: На тимчасово окупованих українських територіях Росія організувала фальшивий «референдум» щодо анексії, за підсумками якого було оголошено 93% підтримки. *Насправді участь у голосуванні взяла незначна кількість людей. Багатьох з них змусили голосувати під тиском російських військових.*

8. Повномасштабне вторгнення Росії 24 лютого 2022 року та його наслідки на окупованих територіях:

Вторгнення: Російська армія розпочала повномасштабне вторгнення в Україну з Криму на півдні, із північного сходу через Харків, із півночі з території Білорусі, а також зі сходу через Донбас.

Битва за Київ: Під час наступу росіян з півночі українські війська, добровольці та цивільні

мобілізувалися і рушили до лісів і боліт Прип'яті, щоб зупинити танки та бронетранспортери. Україна застосувала протитанкові ракети **Javelin**, надані США, та NLAW, надані Великою Британією, які знищували російську бронетехніку та завдали нищівного удару по російській армії у перші дні та тижні війни, змусивши ворога відступити назад до Білорусі.

Знищені російські танки під Києвом

РОЗІСТРІЛЬНІ СПИСКИ: Росія заздалегідь підготувала так звані «розстрільні списки», до яких внесли політиків, військових, ветеранів, священнослужителів, вчителів, журналістів та всіх, кого вважали ворожими до Росії. Багато вчителів, юристів, державних службовців мали бути заарештовані, страчені, або ж відправлені до концтаборів чи депортовані до Сибіру – точно так само, як це вже відбувалося з українцями у період з 1920-их по 1947-і роки. Ці злочини продовжуються на окупованих територіях України – в Донецьку, Луганську, Запоріжжі та Криму. Звідти регулярно надходять повідомлення про цілеспрямовані вбивства та жахи російської окупації.

Чому українці борються? Бо вони знають, що чекає на них у разі поразки – страта або ув'язнення у концтаборах Сибіру, якщо Росія захопить країну.

Чисельність Збройних Сил України та втрати:

Збройні Сили України – діюча чисельність:

- **1 260 000** військовослужбовців, з яких **45 000** – жінки
- **2 700 000** резервістів
- Україна має **найбільшу та найсучаснішу армію в Європі**

Кладовище поблизу Києва

Втрати українців:

- **43 100** загиблих
- **390 000** поранених
- **8 000** військовополонених

Кожна українська родина зазнала втрат – майже в кожній є загиблі члени сім'ї.

Середній вік солдата в Збройних Силах України – 40 років, оскільки уряд обмежив залучення молодих чоловіків та жінок до бойових дій.

Для порівняння: під час В'єтнамської війни загинуло **58 220 американців**, середній вік яких становив **23 роки**.

Склад Збройних Сил України: Регулярні військові та добровольці – це представники всіх прошарків суспільства, політики, працівники промисловості, фермери, вчителі, олімпійські спортсмени, медсестри, лікарі, професори, юристи, музиканти, футболісти та IT-фахівці, які формують армію дронів. Український оперний співак, зірка Паризької опери, повернувся до України, щоб воювати, і загинув на Донбасі.

Воєнні злочини Росії на окупованих територіях: *Офіс Верховного комісара ООН з прав людини повідомляє, що Росія вчиняє серйозні порушення прав людини на окупованій території України. Серед них: довільні затримання, тортури, мародерство та насильницькі зникнення, що здійснюються російськими військовими безкарно.*

Мирні протести заборонені, свобода слова придушена, а свобода пересування суворо обмежена.

Будь-хто, підозрюваний у спротиві окупації, стає мішенню. Людей заохочують доносити одне на одного, що викликає страх навіть перед власними друзями та сусідами – як за часів Сталіна.

Батьків, діти яких продовжують навчатися в українській системі дистанційно, карають штрафами та позбавленням батьківських прав. **Студентів віком від 18 років призивають до російської армії.**

Примусова депортація українців до Росії: За оцінками, Росія вчинила понад 147 000 воєнних злочинів проти українського народу на тимчасово окупованих територіях. Російські війська викрадали дітей, і, згідно з їхніми власними даними, насильно депортували п'ять (5) мільйонів українців із окупованих територій до віддалених регіонів Росії. Це є акт геноциду. На сьогодні близько 4 мільйонів українців продовжують проживати під окупацією.

Україна не може морально залишити цих людей на поталу російським окупантам - чи ви б змогли?

Примусове нав'язування російського громадянства з 2022 року:

На всіх окупованих територіях мирних жителів примушують приймати російське громадянство та оформлювати російські паспорти. Ті, хто відмовляється, позбавляються медичної допомоги, освіти, можливості працювати або отримувати пенсію. Осіб, які не приймають російське громадянство, б'ють, катують, а згодом ув'язнюють як «іноземців» у їхній же власній країні. Вони визнаються «особами без громадянства», що тягне за собою втрату дітей та конфіскацію майна.

Відповідно до міжнародного права, яке діє з 1907 року, заборонено примушувати осіб «присягати на вірність ворожій державі».

Тисячі українських чоловіків, які були змушені зареєструватися як громадяни Росії, згодом були примусово мобілізовані до лав російської армії, і багато з них загинули, воюючи проти власного народу, який намагається їх визволити. Щоб уникнути втрат серед етнічних росіян, Росія відправляє на війну представників етнічних меншин з території Російської Федерації, українців з окупованих територій, північнокорейців, в'язнів, іноземних робітників і найманців з африканських країн.

Сексуальні злочини: Звільнені регіони повідомляють про тисячі виявлених випадків сексуального насильства й тортур над дітьми та дорослими, скоєних росіянами. У деяких жінок ушкодження в області вагіни та промежини настільки серйозні, що хірургічне втручання не може їх відновити. Під час російської окупації відбувалися масові зґвалтування жінок, чоловіків і дітей обох статей – травми, від яких постраждали ніколи не зможуть оговтатися.

Викрадення українських дітей Росією: Понад 250 000 українських дітей зникли безвісти та були викрадені російською державою після арешту або вбивства їхніх батьків окупаційною владою, або внаслідок розлуки в умовах активних бойових дій. Дітей також викрадали з державних установ на окупованих територіях: з дитячих будинків, притулків, закладів опіки, лікарень, будинків-інтернатів, та навіть із «літніх таборів». Викрадених дітей піддають примусовій русифікації: їм присвоюють російське громадянство і примусово всиновлюють у російські сім'ї. Викрадення дітей під час війни в іноземній державі – це акт геноциду та порушення Женевської конвенції.

Тортури та страти українських військовополонених – це ВОЄННІ ЗЛОЧИНИ:

Більшість військовослужбовців, які повернулися з російського полону, **заявили про тортури над ними та голодування, що є воєнними злочинами.**

Захоплених у полон українських солдатів обезголовлювали, а їхні голови виставляли на арматурі як публічне попередження. Зафіксовано численні випадки кастрації російськими військовими та охоронцями щодо українських полонених і цивільних. За оцінками, понад **200 українських військових**, які нещодавно здалися в полон, були **розстріляні на місці** на лінії фронту, зокрема близько **78 – з серпня 2024 року**. Ці страти, які є **воєнними злочинами**, були **задокументовані дронами**. Страти здійснювалися за прямими наказами російських командирів у межах державної політики Росії щодо терору проти української армії та населення.

Понад 147 000 задокументованих випадків воєнних злочинів Росії в Україні: На сьогодні вже встановлено імена **600 підозрюваних громадян Росії**. Особливу тривогу викликає те, що уряд Путіна заохочує скоєння воєнних злочинів, нагороджуючи злочинців державними нагородами. Це офіційна державна політика Росії з «підкорення» ворожо налаштованого населення через терор. Тисячі українців зникли безвісти – вони перебувають у розгалуженій мережі в'язниць і фільтраційних таборів.

Має настати відповідальність за російські воєнні злочини, а винним мають бути пред'явлені обвинувачення.

Камери тортур: Росія створює камери тортур у кожному населеному пункті, який окупує. На звільнених територіях українська армія виявила понад **160 діючих катівень**. Спеціальний доповідач ООН з питань катувань Аліс Дж. Едвардс у звіті за вересень 2023 року заявила, що тортури, які вчиняє Росія проти українців, «організовані в рамках державної політики Росії з метою залякування, вселення страху, покарання, а також витягнути інформацію та зізнання. Метою також є «русифікація» окупованих територій та українців, які там проживають.

Кількість загиблих і поранених серед українського цивільного населення залишається невідомою: У жодних офіційних даних не враховано кількість загиблих цивільних осіб у **Маріуполі та інших окупованих містах і селищах**, де наразі неможливо здійснити перевірку. Однак місця масових поховань видно з космічних супутників.

Масові бомбардування мирного населення України: Росія здійснює масові атаки артилерією, керовані авіабомбами, іранськими дронами та крилатими ракетами по цивільних у містах, селищах і селах України. Тисячі людей було вбито. Росіяни навмисно атакували та пошкодили:

- **439** медичних установ та лікарень;
- **150 000** багатоквартирних будинків;
- **2 000 000** місць проживання зазнали пошкоджень;
- **131 000** приватних будинків;

- понад **1 300** шкіл.

Україна поважає і дотримується всіх норм і принципів міжнародного права та завдає ударів лише по військових цілях, не по цивільних.

Атаки дронів: Українська армія витіснила російські війська на південь від Дніпра у вересні 2022 року, однак відтоді росіяни використовують дрони для випадкових вбивств і терору цивільного населення на вулицях Херсона.

Понад 70 людей було вбито дронами, десятки — поранено.

Масові поховання вбитих і страчених цивільних осіб були виявлені у **Бучі, Ірпені, Ізюмі** та багатьох інших містах і селах України, які тимчасово перебували під російською окупацією. Поля загиблих українців у ще окупованому Маріуполі настільки масштабні, що їх можна побачити з космічної станції.

Ексгумація тіл із масових поховань у Бучі

Знищення Маріуполя – це прибережне місто на Азовському морі, яке було повністю зруйноване килимовими бомбардуваннями Росії. До війни населення Маріуполя становило понад **500 000** осіб. Оціночна кількість загиблих лише внаслідок бомбардувальної кампанії Росії від **80 000 до 100 000** осіб. Один із найбільш обговорюваних випадків – умисне бомбардування росіянами Драматичного театру, в якому, за підрахунками, загинуло понад **600** жінок і дітей. Після окупації міста Росією ще більше людей було вбито.

Зруйнований Драматичний театр у Маріуполі

Росія заявляє, що є релігійною православною країною. Однак насправді лише від **2% до 8%** усього населення є практикуючими християнами. Патріарх Московський РПЦ **Володимир Гундяєв**, відомий як **Кирило**, є близьким союзником Путіна. Він – олігарх зі статками понад **\$4 мільярди** та член **ФСБ** – російських спецслужб. Усі вищі ієрархи Російської православної церкви призначаються ФСБ. Вони служать Путіну та російській державі.

Понад 660 церков було знищено в Україні.

Деякі з них мали понад 900 – 1000 років, зокрема 206 протестантських церков.

«І Путін заявляє, що Росія – християнська країна?»

Релігійні переслідування та руйнування в окупованій Україні.

Цинічне й безпідставне закриття Українських Православних Церков на окупованих Росією українських територіях позбавляє українців права на вільне сповідання віри та викриває давню ворожість Росії до християнських цінностей.

Усі протестантські церкви, включно з баптистськими, п'ятидесятницькими, а також мечеті на окупованих територіях були розграбовані, сплюндровані та спалені. Усі вцілілі храми на цих територіях були закриті та насильно передані російській владі.

Багатьох священнослужителів було викрадено, піддано тортурам, а близько 70 страчено. Парафіян переслідували, їх реєстрували за новими російськими паспортами як таких, що відвідували ці церкви, після чого багато з них зникли безвісти. Російська окупація знищує цілу культуру – так само, як це вже робили росіяни у 1920-х і 1930-х роках. Путін іде шляхом руйнування, прокладеним Леніним і Сталінім.

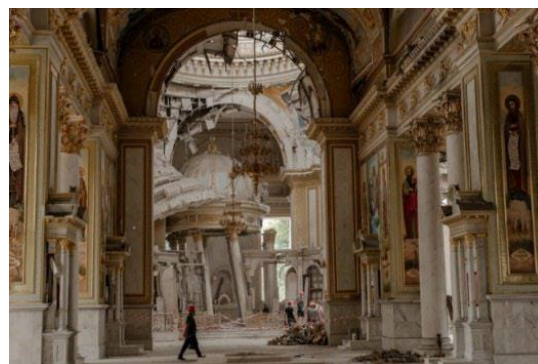
Попри всю російську пропаганду, це – війна проти релігії – проти християн, мусульман і юдеїв.

Застосування Росією хімічної зброї та термобаричних бомб. Достовірні повідомлення свідчать, що російські війська застосовують різні типи термобаричних бомб (вакуумних бомб), які висмоктують кисень із повітря та розривають легені українських воїнів. Цю зброю Росія вже використовувала під час громадянської війни в Сирії. Крім того, проти українських військових використовуються різноманітні хімічні боєприпаси, що є порушенням зобов'язань Росії за Конвенцією про заборону хімічної зброї.

Список зруйнованих культурних об'єктів в Україні за даними ЮНЕСКО.

- 238 будівель, що мають історичну цінність;
- 32 музеї;
- 33 пам'ятники;
- 17 бібліотек, архівів і археологічних пам'яток.

У **понад 13 музеях**, розташованих на окупованих територіях, було здійснено цілеспрямоване розграбування. За оцінками, понад 100 000 об'єктів із золота, скіфські артефакти, ікони, скульптури, картини було

вивезено до Криму та Москви. Історія Росії показує, що вона грабує скрізь, куди вторгається: у Німеччині, Польщі, Україні. **Підписання Росією Гаазької конвенції 1954 року щодо захисту культурної спадщини від знищення не має для неї жодного значення.**

Знищення Каховської дамби Росією. 6 червня 2023 року російські війська підірвали Каховську дамбу, що спричинило затоплення нижньої течії Дніпра. Сотні людей загинули, понад 40 міст і сіл було зруйновано. Знищення дамби та масштабна повінь на великій території були визнані одним із найгірших екологічних лих в історії Європи.

Викрадення зерна. Росія викрала понад 4 мільйони тонн зерна з окупованих територій і продовжує продавати його на міжнародних ринках. Орієнтовна вартість викраденого зерна становить понад 1 мільярд доларів США.

Українські біженці та внутрішньо переміщені особи. Понад 6,5 мільйона українських біженців – жінок і дітей – перебувають у Європі, США та Канаді. Ще приблизно 3,7 мільйона осіб є внутрішньо переміщеними в межах України.

Переселення росіян на окуповані території України. За оцінками, понад 800 000 росіян переселилися на окуповані території України, включаючи Крим, починаючи з 2014 року. Їх розселяють у порожніх будинках українців, які були вбиті або змушені втекти після приходу російських військ.

Основні досягнення України у війні з Росією після вторгнення в лютому 2022 року: Війна не перебуває у стані «глухого кута», і Україна її не програє.

Останнім часом низка аналітиків і журналістів (здебільшого проросійських) заявляють, що «Україна програє війну» або що вона зайшла в «глухий кут». Проте Україна впевнена у своїй перемозі. Росія намагається переконати США та Європу, що Україна зазнає поразки і що її слід змусити до переговорів на російських умовах. Однак російська армія виснажується, вона корумпована і дезорганізована. Її могутність – це міф, підтримуваний Путіним і його оточенням. Росія вже зазнала поразки у великих війнах, зокрема в Афганістані (1979–1989) та нещодавно в Сирії.

Україна не програє, оскільки їй вдалося досягти наступного:

► **Земля:** У 2024 році Росії вдалося захопити близько 4 000 км², тоді як Україна звільнила 75 000 км². При цьому Росія зазнає від 1 100 до 1 500 втрат щодня, а загальні втрати за три роки становлять 852 000 осіб. Такі втрати для Росії є невідновними. Протягом останнього року Україна уразила понад 200 військових об'єктів на території Росії за допомогою дронів великої дальності.

► **Море:** Чорноморський флот Росії був витіснений з Криму і наразі є здебільшого небоездатним через атаки морських дронів.

► **Повітря:** Російські повітряні сили не змогли здійснювати операції в повітряному просторі України. Україна інтегрувала системи Patriot, NASAMS, F-16 та IRIS-T. Було знищено більшість зенітно-ракетних комплексів С-300/400 вздовж кордону, що відкриває шлях для ефективного використання F-16.

► **Дрони:** Україна запустила понад 7 500 дронів великої дальності по території Росії і планує виробити цього року 30 000 дронів великої дальності та 3 000 крилатих ракет.

Росія, а не Україна, наближається до поразки на суші, в морі та в повітрі, оскільки вона не здатна вести затяжну війну проти коаліції з 50 країн, що підтримують Україну.

Росія стоїть на порозі економічного краху: інфляція сягнула 9,5%, облікова ставка - 21%, а країна має значні труднощі з поповненням втрат у військовій техніці та особовому складі.

Український наступ на Курському напрямку (2024 – теперішній час). 6 серпня 2024 року Україна розпочала наступальну операцію на території Курської області Росії, де відбулися зіткнення з російською армією. Цей наступ став несподіванкою для Росії: Україна зайняла близько 500 км², хоча частина цієї території згодом була зменшена завдяки надісланим російським підкріпленням і розгортанню **12 000 північнокорейський військ**.

Приблизно **третина** розміщених північнокорейських військових була вбита або поранена. Нещодавно північнокорейські війська були виведені з лінії фронту через великі втрати, однак повідомляється, що вони знову повернулися на передову.

Цілі української операції: завдати шкоди військовому потенціалу Росії, захопити російських військовополонених (для подальшого обміну на українських полонених) і відволікти сили Росії з інших напрямків фронту. Попри повномасштабні зусилля з боку Росії, російські та північнокорейські війська не змогли відбити територію Курської області вже понад **шість місяців** і зазнають там катастрофічних втрат. Більша частина Курської області населена етнічними українцями або україномовними жителями, які не чинять опору українській присутності. Мета України – чинити тиск на російське керівництво та змусити його до мирних переговорів з метою обміну територій.

Україна деокупувала 54% територій, раніше захоплених Росією. Від початку повномасштабного вторгнення Росії Україна змогла **відновити контроль над 54%** з приблизно **18%** територій, які були спочатку окуповані. Однак значна частина цієї землі є непридатною для проживання та забруднена вибухами від снарядів і мінами.

Втрати російської армії з 2022 року по сьогодні. За наявними даними, понад **860 000 російських військовослужбовців** було вбито або поранено в Україні. З них приблизно **360 000 загинули**, а **500 000 зазнали поранень**. Рівень втрат досягає до **1 500 осіб вбитих або поранених щодня**, що зумовлено масовими штурмами українських позицій. Більшість загиблих російських військових – представники **етнічних мусульманських меншин із Сибіру**, а також в'язні. Із загальної чисельності ув'язнених у Росії, що становить приблизно **460 000**, близько **200 000** було направлено на фронт.

Мешканців Москви та Санкт-Петербурга майже не мобілізують, оскільки російська еліта не відправляє своїх синів на війну за загарбницькі амбіції. У нещодавніх боях Росія досягла обмежених успіхів на Донеччині, але ці здобутки є незначними. Поранених російських солдат часто залишають помирати на полі бою. Зібрані тіла загиблих ховають у братських могилах і заносять до списків як «зниклі безвісти», щоб їхні родини не могли вимагати компенсації.

Поразка Росії у Херсоні. Українська армія звільнила місто Херсон **восени 2022 року**, і **30 000** російське угруповання опинилося на північному березі Дніпра. Сполучені Штати змусили Україну дозволити росіянам відступити через річку, оскільки за даними розвідки існувала 50%-а імовірність, що Росія застосує ядерну зброю. Після переправи росіяни підірвали залишки мостів разом із **Каховською дамбою** у 2023 році, що унеможливило український наступ через Дніпро. На той час росіяни ще не мали оборонних ліній на всьому фронті до Донеччини. Оскільки українські війська залишилися на іншому березі річки, після цього Росія побудувала лінії Суворовікіна – три укріплені лінії траншей на правому березі, які Україна намагалася прорвати під час контрнаступу у 2023 році. Якби українські війська тоді змогли перетнути Дніпро, вони могли б розірвати сухопутний коридор між Кримом і Донеччиною та повністю ізолювати Крим.

Стратегічні склади боєприпасів Росії. Нещодавно було уражено **чотири (4)** склади з боєприпасами, що призвело до знищення величезної кількості боєкомплекту, що, в свою чергу, суттєво вплинуло на хід бойових дій на передовій.

Знищення нафтопереробних заводів і об'єктів зберігання нафти. Починаючи з кінця 2023 року, Україна розробила понад **20 різних типів далекобійних дронів** для атак на нафтопереробні заводи та об'єкти зберігання нафти, що послаблює спроможність російських військ на передовій. Пошкоджено або частково знищено **понад 14 нафтопереробних заводів із 30 великих і середніх у Росії**, при цьому їхній захист залишається мінімальним.

Оціночні втрати становлять **понад 1–2 мільйони барелів на добу** із загального обсягу виробництва в **5,2 мільйона барелів на добу**. Деякі знищені сховища нафти були розташовані поруч із авіабазами, які використовувалися для запуску бомбардувальників по Україні. За часів президента Байдена та радника з нацбезпеки Саллівана Україну попереджали про недопущення ударів по цим об'єктам, однак наприкінці президентського терміну ця заборона була послаблена. Ці рейди завдали значної шкоди російській економіці та суттєво знизили її грошові надходження.

Метою України є знищення всіх нафтопереробних заводів та сховищ нафти на території Росії.

Російські військово-повітряні сили не літають над Україною. Російські ВПС намагалися встановити перевагу в повітрі над Україною, однак літаки переважно залишаються в межах повітряного простору Росії, оскільки українська система ППО та ракетні комплекси зробили польоти в безпосередній близькості до України надто небезпечними.

Україна неодноразово завдала ударів по російських авіабазах, де розміщуються бомбардувальники, гелікоптери та винищувачі, **використовуючи як власні далекобійні дрони, так і американські касетні боєприпаси ATACMS**, дозвіл на які був наданий США лише нещодавно. Унаслідок цього інтенсивність атак з боку Росії знизилась **понад на 50%**. Однак щоденно Росія запускає безпілотники Shahed, крилаті та балістичні ракети по цивільних об'єктах і енергетичній інфраструктурі.

Чотири з дев'яти російських літаків дальнього радіолокаційного виявлення AWACS були знищені Україною над Азовським морем навесні 2024 року. Загалом Росія втратила 369 літаків та 331 гелікоптер.

Армія дронів України. Дрони стали центральним видом озброєння у цій війні. Україна у 2024 році виготовила понад 2,5 мільйона дронів. Мета – досягти щорічного виробництва у 4 мільйони дронів. На передовій Україна використовує близько 200 000 дронів щомісяця проти всіх підрозділів збройних сил Росії. Дрони надзвичайно точні – значно точніші за артилерійські снаряди – і при цьому дешевші.

Використовується приблизно **100 різних типів дронів**, від дронів-камікадзе розміром із іграшку до великих моделей із розмахом крил до 20 метрів для ударів на далекі відстані. Нещодавно Україна розробила **далекобійні дрони з реактивними двигунами**, які уражають нафтопереробні заводи та авіабази на тисячі кілометрів углиб Росії.

Також Україна створила **оптоволоконні дрони (PFV)**, що працюють через волоконно-оптичні кабелі довжиною до **15–20 км** і не піддаються радіоелектронному глушінню. Вони показали високу ефективність у знищенні бронетехніки та танків. Росія втратила понад **30 000 транспортних і паливозаправних вантажівок** і нині змушена використовувати **віслюків** для доставки боєприпасів на передову.

Нова українська зброя – МОРСЬКІ ДРОНИ. Україна розробила новий тип озброєння – **морські дрони**, які завдали серйозної шкоди російському флоту в Чорному морі та змусили Чорноморський флот Росії покинути Крим.

Нові безпрецедентні технології, які розробила Україна, змінили уявлення про те, як флот воюватиме в майбутньому.

Вигнання російського флоту з Криму. 28 бойових кораблів, корветів, десантних суден і один підводний човен були знищені або пошкоджені із загального складу **флоту у 44 одиниці**, що перебував у Чорному морі. Те, що залишилося від російського флоту, було змушене переміститися до російського порту Новоросійськ, розташованого за сотні кілометрів на східному узбережжі Чорного моря. **Флагманський крейсер «Москва»** та російське **десантне судно «Новочеркаськ»** були знищені в окупованому Криму. Десантне судно було уражене британською крилатою ракетою та повністю знищене, 73 моряки загинули на борту.

Україна прорвала російську морську блокаду своїх портів у Чорному морі. У серпні 2023 року Україна знову відкрила західний морський маршрут у Чорному морі для міжнародного транспортування зерна у світ. **Українські морські дрони** утримують залишки Чорноморського флоту Росії поза західною частиною Чорного моря. Через цей західний коридор у 2024 році було перевезено понад **13 мільйонів тонн українського зерна**, що забезпечило продовольчу безпеку для багатьох країн світу.

Знищення тисяч російської військової техніки з початку війни. Загалом, із 2022 року Україна знищила **приблизно 75% існуючих запасів російської техніки**, причому більшість

того, що залишилося, перебуває у зношеному, неробочому або застарілому стані. Росія була змушена **використовувати верблюдів і віслюків** для транспортування боєприпасів на передову.

Орієнтовні втрати Росії:

- **Танки: 10 040** (при цьому Росія здатна виробляти лише 250 танків на рік);
- **Артилерійські системи: 23 034;**
- **Бойові броньовані машини: 20 894;**
- **Реактивні системи залпового вогню: 22 923;**
- **Вантажівки: 36 800;**
- **Крилаті ракети: 3 054;**
- **БПЛА (дрони): 25 000.**

Росія вичерпала запаси бронетехніки й не в змозі поповнювати втрати в темпах, яких вимагає інтенсивність бойових дій. Російські солдати змушені атакувати українські позиції на мотоциклах та перероблених старих автомобілях «Лада», які легко знищуються дронними PFV.

Війна з 2014 року. Росії не вдалося повністю захопити Донбас. Після початку повномасштабної війни у 2022 році та надзвичайно інтенсивних боїв у **Бахмуті, Соледарі, Авдіївці**, що супроводжувались багаторазовими масованими штурмами протягом понад року – атаки, які повністю вичерпали ПВК «Вагнер», — Росія не змогла повністю окупувати Донецьку, Херсонську, Луганську та Запорізьку області. Три роки повномасштабної війни з боку Росії принесли вкрай обмежені територіальні здобутки.

Україна пережила цьогорічну зиму попри атаки на енергетичну інфраструктуру. Росія неодноразово здійснювала удари балістичними і крилатими ракетами та дронами Shahed, щоб знищити теплоелектростанції та електромережу України. **80** українських теплогенеруючих підприємств були пошкоджені, і на їх відновлення потрібно було чимало часу. По всій країні продовжуються **планові відключення електроенергії**. Багато європейських країн, а особливо США, надали допомогу у вигляді трансформаторів, генераторів та прямого постачання електроенергії.

9. Найбільші нещодавні військові поразки Росії. Багато аналітиків стверджували, що Росію не можна перемогти через величезний розмір її армії та ресурси, однак історія доводить, що Росія неодноразово зазнавала приголомшливих військових поразок.

Кримська війна (1853–1856): Росія зазнала поразки від альянсу Сполученого Королівства, Франції та Османської імперії.

Російсько-японська війна (1904–1905): Японія перемогла Росію в цій війні.

Перша світова війна: Росія вийшла з Першої світової війни після Жовтневої революції у 1917 році.

Польсько-радянська війна (1919–1921): Польща здобула перемогу в Варшавській битві 1920 року, внаслідок чого була встановлена польсько-радянська межа, що проіснувала до 1939 року.

Війни за незалежність Естонії, Латвії та Литви: Червона армія зазнала поразки у цих війнах у період між 1918 і 1921 роками.

Перша чеченська війна (1994–1996): Ця війна стала катастрофою для Росії.

Війна в Афганістані (1979–1989): Радянський Союз вторгся до Афганістану у 1979 році, і війна тривала до 1989 року, коли радянські війська були розбиті нерегулярною армією моджахедів. Більшість солдат строкової служби у радянській армії в цій війні становили українці та представники етнічних меншин із Сибіру. Загальні втрати Радянського Союзу у війні становили 60 000 осіб, з яких 15 000 - загиблі. Водночас внаслідок вторгнення загинуло від 1 до 3 мільйонів афганських цивільних.

10. Країни, до яких Росія здійснювала вторгнення:

Росія має довгу колоніальну історію вторгнень у Сибір і Європу. Нижче наведено перелік країн, що зазнали вторгнення та окуповані Росією з 1917 року:

- Україна – 1918, 2014, 2022
- Грузія – 1921, 1991, 2008
- Дагестан – 1999
- Азербайджан – 1920, 1988, 1990
- Молдова – 1992
- Таджикистан – 1992
- Чечня – 1994, 1999
- Фінляндія – 1918, 1939
- Польща – 1920, 1939
- Естонія – 1939
- Латвія – 1939
- Литва – 1939
- Румунія – 1944
- Албанія – 1944
- Хорватія – 1945
- Словаччина – 1945
- Чехословаччина – 1945, 1968
- Угорщина – 1945, 1956
- Югославія – 1944
- Болгарія – 1944
- Японія – 1945 (вторгнення на Курильські острови)

Країни, яким Росія постачала зброю, військове обладнання та людські ресурси:

- Китай – 1946, 1950 (зброя, без участі у бойових діях)
- Північна Корея – 1950 (зброя та пілоти)
- Лаос – 1960 (зброя)
- В'єтнам – 1961 (зброя, екіпажі для ракет)
- Алжир – 1963 (зброя)
- Єгипет – 1962 (зброя, пілоти та екіпажі для ракет)
- Ємен (громадянська війна) – 1962 (зброя)
- Сирія – 1967, 2018
- Камбоджа – 1970 (військове обладнання)

- Ангола – 1975 (зброя та військові радники)

11. Переговори про «МИРНЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ» з Росією?

Не може бути жодного мирного врегулювання, поки Україна не відновить контроль над усіма своїми окупованими територіями. Росія повинна вийти з українських земель та повернутися до кордонів 1991 року, як вона зобов'язалася у Будапештському меморандумі.

Західні апологети та академіки: Багато західних апологетів висловлювали думку, що Україна повинна поступитися територіями, окупованими Росією, заради досягнення «мирної» угоди. Проте припинення російських атак — це не «мир». Життя під російською окупацією таке ж жахливе, як і життя під нацистською окупацією, що вже пережили мешканці тимчасово окупованих територій України. Крім того, будь-яке припинення бойових дій лише дало б Росії можливість відновити ресурси і здійснити новий напад з метою повного завоювання України через кілька років.

МИРНИЙ ДОГОВІР: Росія порушила близько **400 договорів**, які підписала за свою історію. Для Росії укладення договорів є проявом слабкості, якою слід скористатися. Навіть напередодні вторгнення у лютому 2022 року Росія заперечувала будь-які наміри напасти на Україну, однак таки здійснила агресію, порушивши всі попередні домовленості — Будапештський меморандум, Мінські угоди 1 і 2. Історія довела, що Росії не можна довіряти у жодному підписаному нею договорі.

Нещодавні договори, які Росія порушила у відносинах з Україною: Під час війни, що тривала з 2014 року на сході України, відбулося **200 раундів переговорів** і було підписано **20 угод про припинення вогню**. Усі ці домовленості були порушені Росією. Наприклад, російські спецслужби здійснювали операції під фальшивим прапором, перекладаючи відповідальність за жорстокі вбивства українців на тимчасово окупованих територіях на владу в Києві.

Серед міжнародних угод, підписаних з Україною та порушених Росією, є наступні:

- Статут Організації Об'єднаних Націй;
- Гельсінський заключний акт – 1975;
- Будапештський меморандум – 1994;
- Договір про дружбу між Росією та Україною – 1997;
- Угода про Азовське море та Керченську протоку – 2003;
- Договір про державний кордон між Росією та Україною – 2003–2004;
- Мінські домовленості 1 (2014) та 2 (2015) — за посередництва Франції та Німеччини.

ЄДИНИЙ «МИРНИЙ ДОГОВІР», ЯКИЙ ГОТОВИЙ ПРИЙНЯТИ ПУТІН — ЦЕ КАПУТУЛЯЦІЯ УКРАЇНИ ТА ЇЇ ПОВНА ОКУПАЦІЯ.

УКРАЇНА БУЛА «ЗРАДЖЕНА», ПІДПИСАВШИ БУДАПЕШТСЬКИЙ МЕМОРАНДУМ У 1994 РОЦІ.

Будь-яка «мирна угода» з Путіним буде зраджена знову.

ЧАСТИНА Б. ФАКТИ ПРО ДОПОМОГУ ВІД США ТА ЄВРОПИ ДЛЯ УКРАЇНИ

1. США не видавали Україні «чеки без цільового призначення», а більшість військових коштів – близько 90% було витрачено всередині самих США.

США – загальний обсяг військової допомоги Україні: 61,1 мільярда доларів США або приблизно 20 мільярдів доларів на рік, з яких 51,2 мільярда доларів було витрачено на внутрішній території США для поповнення запасів, що передавалися Україні.

Більшість військової допомоги витрачається на території США у 38 штатах на виробництво боєприпасів і тактичної техніки: Кошти, виділені на озброєння, підтримують зайнятість американських працівників у оборонній промисловості та створюють добре оплачувані робочі місця у 38 штатах. В аерокосмічній та оборонній галузі США працює понад 2,1 мільйона працівників у понад 200 000 компаній.

Контроль за американською військовою допомогою Україні: Уряд США створив Міжвідомчу групу з питань України, до якої входять понад 160 службовців із 20 різних відомств, що здійснюють моніторинг допомоги Україні за бюджетом у 50 мільйонів доларів США. Згідно з останніми звітами, не виявлено жодного підтверженого випадку зловживань чи шахрайства.

Європейські країни та союзники розмістили великі замовлення на американське військово-обладнання загальною вартістю понад 100 мільярдів доларів. Продаж озброєння Росією обвалився на 63%, оскільки багато країн відмовилися від Росії як постачальника зброї, побачивши її масштабні втрати від західної зброї, що використовується українськими силами. Нещодавно навіть Індія, яка раніше активно закуповувала російське військово-обладнання, скоротила замовлення на 37%.

Оборонна промисловість Європи та НАТО. Європейський Союз активно нарощує виробництво озброєння, аби забезпечити Україну необхідними ресурсами для стримування агресії, однак цей процес потребує часу. Наразі 54% озброєння Європа імпортує зі США, однак німецька компанія Rheinmetall вже виготовила понад 2 мільйони

артилерійських снарядів за останній рік, тоді як у США – лише **750 000**. Залежність від американського озброєння поступово зменшується.

Виробництво артилерійських снарядів. Ще рік тому співвідношення артилерійського вогню на фронті становило **10 до 1 на користь Росії**. Сьогодні це співвідношення зменшилося до **приблизно 2 до 1**, що є значним прогресом. **Чехія** протягом останнього року координувала закупівлю додаткових **1,2 мільйона снарядів** з різних країн для потреб України.

Багато країн НАТО збільшують військові закупівлі до 2% ВВП, а такі країни, як Польща та Балтійські держави – до 5% ВВП.

2. Види військової допомоги США та Європи Україні:

США – види військової допомоги. Військова допомога надається зі складів уже наявних запасів армії, значна частина яких була призначена до списання. Надсилання цієї техніки до України з подальшою її модернізацією є дешевшим, ніж витрати на зберігання та утилізацію. США заміщують передану техніку новими зразками з покращеними характеристиками.

Війна дала змогу випробувати американське озброєння в реальних бойових умовах. Це дозволяє проводити модернізацію конструкцій і технологій, що не є можливим у мирний час і що також сприяє майбутній експортній привабливості американської зброї для країн-союзників.

Поставки танків Україні: Більшість танків Україні постачали європейські країни:

- **Велика Британія – Centurion (14 одиниць), Leopard 1 і 2 (200 одиниць);**
- **Польща – передала 325 танків.**

Багато інших європейських країн, зокрема **Румунія, Болгарія, Чехія, Іспанія, Франція, Швеція, Норвегія, Данія, Фінляндія та Нідерланди**, також надавали Україні танки. США надали лише **31 танк Abrams**, тоді як **3 500 таких танків знаходяться на зберіганні** із загальної кількості **8 100 одиниць**, які є у наявності.

Винищувачі F-16 та Mirage. Три європейські країни – **Данія, Нідерланди та Норвегія** – погодилися надати Україні близько **95 винищувачів F-16**. Нещодавно **Франція** розпочала постачання **трьох винищувачів Mirage 2000-5**, з перспективою збільшення цієї кількості до **приблизно 24 одиниць**. Ці літаки мають здатність нести ракети **Scalp та Storm Shadow**.

У США на озброєнні перебуває **841 винищувач F-16**, які поступово замінюються на **F-35 (450 одиниць станом на тепер)**. **США не надали Україні жодного F-16.** Колишній радник з національної безпеки президента Байдена Джейк Салліван стверджував, що Україна не має достатньо пілотів для підготовки на F-16, хоча за три роки США запропонували лише незначну кількість місць у своїх програмах підготовки.

3. Росія проти Заходу. Порівняння ВВП і чисельності населення провідних країн світу з Росією

Загальний ВВП США та Європейського Союзу перевищує 40 трильйонів доларів на рік, тоді як ВВП Росії становить лише 1,7 трильйона – у 25 разів менше, при цьому населення Заходу в п'ять разів більше. За відносно скромну фінансову допомогу, які США та Європа надають Україні, російська армія зазнає катастрофічних втрат, а безпека Європи посилюється.

ВВП Росії – це лише 7% ВВП США. ВВП Росії менший, ніж у Канади, Італії або Іспанії. Отже, чому Захід боїться Росії? Чи боялися б вони Канаду, Італію або Іспанію?

Порівняльна таблиця ВВП:

- **Росія:** \$1,7 трлн (населення – 144 млн)
- **США:** \$23,2 трлн (населення – 332 млн)
- **Європейський Союз:** \$18,4 трлн (населення — 450 млн) – у 10 разів більше, ніж у Росії
- **Німеччина:** \$4 трлн (населення – 83 млн)
- **Канада:** \$2,2 трлн (населення – 40 млн)
- **Китай:** \$19 трлн (населення – 1,4 млрд)

Заморожені закордонні активи Росії – \$300 мільярдів:

- *Росія має понад \$300 мільярдів заморожених активів у Європі та США. Репарації мають сплачені, і ці кошти мають бути конфісковані та спрямовані на забезпечення України військовою технікою та її післявоєнну відбудову.*
- *Збитки, яких завдала Росія Україні, оцінюються вже більш ніж у \$1 трильйон.*
- *Під час Першої війни в Перській затоці, Ірак виплатив \$53 мільярди Кувейту як репарації після операції «Буря в пустелі» у 1991 році.*

4. Витрати на війну в Україні та щомісячний внесок союзників:

- Україна витрачає \$3 мільярди щомісяця;
- США – \$1 мільярд;
- Європа/НАТО та ще 50 країн – \$1 мільярд;

Загальні витрати союзників – \$5 мільярдів на місяць.

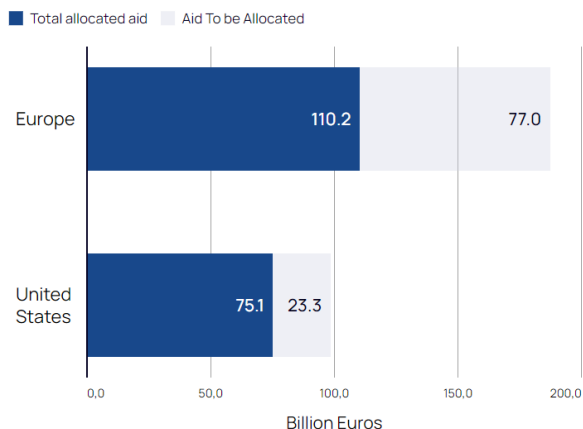
Росія витрачає понад \$13 мільярдів щомісяця на війну.

5. Європа надала Україні вдвічі більше допомоги, ніж США (військової, фінансової та гуманітарної)

Згідно з нещодавнім звітом авторитетного німецького аналітичного центру Kiel Institute for the World Economy, європейська допомога Україні є вдвічі більшою, ніж американська, якщо враховувати військову, економічну та гуманітарну підтримку.

Government support to Ukraine: By country group, € billion

Allocations and Commitments Jan. 24, 2022 to June 30, 2024

- Європа – 195 мільярдів доларів США
- США – 101 мільярд доларів США
- Інші країни – 41 мільярд доларів США
- Двадцять (20) європейських країн надали Україні більше допомоги, ніж США, у відсотковому співвідношенні до власного ВВП.
- Канада (населення – 40 мільйонів) надала 9,5 мільярдів доларів США у вигляді озброєння та гуманітарної допомоги, що еквівалентно внеску США (населення – 332 мільйони). Америка має у вісім (8) разів більше населення – \$102 мільярди.

6. Порівняння військової допомоги Україні, наданої країнами США / ЄС / НАТО (станом на серпень 2024 року)

Top donors of military aid to Ukraine

Monetary value of donated weapons and equipment, to 31 August 2024

Source: Kiel Institute for the World Economy
Figures also include financial assistance for military purposes

BBC

Загальна військова допомога Україні з боку Європи становить \$62 мільярди, у порівнянні з \$61,1 мільярдами від США.

7. Європа має значно більше значення для економіки США, ніж Китай:

- **48%** світової економіки припадає на частку **Європи та Північної Америки**;
- Європа інвестувала **\$3,2 трильйона** в економіку США;
- **Більше американських товарів і послуг експортується до Європи, ніж до Китаю**;
- Стабільність Європи є критично важливою для економіки США;
- Підтримка України (і поразка російського імперіалізму) стабілізує Європу та зміцнює стратегічні альянси США.

Посилання на джерела:

- Інститут світової економіки Кіля (Kiel Institute for the World Economy), Німеччина;
- «Чотирнадцять фактів про допомогу США Україні» - Люк Коффі, Hudson Institute;
- «Пропонований план перемоги в Україні» - Голова Комітету із закордонних справ Майкл МакКол;
- Голова Комітету Сенату з питань збройних сил Майк Роджерс;
- Голова Постійного комітету Палати представників з питань розвідки Майк Тернер.

ЧАСТИНА В. Питання: ХТО ТАКІ УКРАЇНЦІ? Відповідь: ВОНИ – НЕ РОСІЯНИ

ЧАСТИНА В1. Коротка історія України

1. Походження росіян – фінсько-монгольське: Населення Московії (теперішні "росіяни") складалося з північно-східних **фінно-угорських племен** з азійськими елементами. Після завоювання напочатку 1200-х років Московське князівство було окуповане монголами на 300 років. Монголами було започатковано тривале змішування з місцевим населенням, у результаті чого сформувався переважно **фінсько-монгольський етнічний тип**, що сьогодні характеризує російський народ. Роль Московії зводилася до функції збирача податків для Золотої Орди.

2. Український народ і держава. У VIII-VII століттях до нашої ери на території сучасної України жили войовничі кочові скіфи, про що свідчать грецькі історики, зокрема Геродот. Скіфи торгували з греками та воювали з персами. На землях сучасної України, а також Польщі, частин Білорусі, Румунії, Молдови та Балкан, оселилися слов'янські племена. Слов'янські предки українців утворили потужну середньовічну державу – Русь.

3. (Київська Русь) vs "Росія". Назви "Росія" та "Русь" не мають нічого спільного. У 1721 році Петро I Великий привласнив назву "Русь" в Україні та поширив її на територію Московії (яка раніше називалася Велике князівство Московське), після того як Московія перемогла у битві під **Полтавою** 1709 року та заволоділа східною частиною України.

4. Походження російської та української мов. Сучасну українську мову можна простежити ще з часів Трипільської культури. Українська та російська мови є дуже різними – приблизно як німецька та нідерландська, або іспанська та італійська. Лише близько **20%** слів є схожими.

5. Чому російська мова присутня в окремих регіонах України. На окупованих територіях Російської імперії, а згодом Радянського Союзу, українцям, як і всім іншим підвладним народам, було заборонено жити, працювати та навчатися рідною мовою. Це однаковою мірою стосувалося Казахстану, Узбекистану, Білорусі та України. **Політика русифікації**, розроблена Москвою, мала на меті знищення всіх неросійських мов і культур у межах імперії. Паралельно з масштабним культурним геноцидом, етнічні росіяни переселялися до різних регіонів імперії для контролю над державними функціями. В Україні **проводилася тривала політика русифікації**, в межах якої українська мова активно придушувалася. Формальна освіта українською мовою була заборонена, як і видання книжок українською. Українських письменників, поетів і митців систематично знищували протягом понад століття.

6. Російські претензії на Крим. Крим ніколи історично не був частиною Росії. Корінне населення Криму становили українці, татари (90%), турки та греки. У **1783** році Крим було анексовано Катериною II. У **1944** році Сталін наказав примусово депортувати кримських татар – близько **400 000 осіб** – залізничними ешелонами до Узбекистану. Під хибним приводом звинувачення у співпраці з нацистами понад **100 000** татар загинули під час депортації. Ці депортації призвели до покинення близько **80 000 будинків**, більшість з яких згодом були заселені росіянами – переважно пенсіонерами та військовослужбовцями флоту.

У 1954 році Крим був офіційно визнаний частиною України тодішнім президентом СРСР Микитою Хрущовим. На Всеукраїнському референдумі 1991 року **54% населення** Криму проголосували за незалежність. Після проголошення Незалежності України у 1991 році **тисячі татар** повернулися додому з Сибіру та Азії й стали переконаними прихильниками незалежної України.

В1 – КОРОТКА ІСТОРІЯ УКРАЇНИ

1. Заснування Києва (Україна).

Згідно з різними археологічними джерелами, Київ має щонайменше 4 000 років. Більшість

великих міст та імперій виникли на перетині торговельних шляхів, і Київ, розташований на річці Дніпро, став транзитним пунктом до обширних територій півдня, сходу та заходу. **Київ був офіційно заснований у 482 році нашої ери.** У IX столітті троє вікінгів-дворян – представники однієї з найбільших торговельних імперій Європи – вступили в союз із зародковою Київською державою, перетворивши її на центр потужного торговельного шляху від Балтійського до Чорного та Середземного морів. Заснована ними політична держава

– **Київська Русь** – стала найбільшим королівством у Європі. Київ мав населення понад 100 000 осіб – більше, ніж Лондон чи Париж у той час.

Св. Софія Київська

Християнство прийшло до Київської Русі у 988 році з Візантійської імперії за правління українського князя Володимира Великого (980–1015 рр.). Софійський собор у Києві, збудований за зразком Святої Софії у Константинополі, був завершений із 40 золотими куполами. Через тисячу років він і досі стоїть.

Для порівняння, Москва тоді ще не існувала і з'явилася лише через **400 років**.

2. Монгольське вторгнення – 1223-1240 рр. Монгольське військо під командуванням Батия, онука Чингісхана, вторглося в Київ і розграбувало місто в 1240 році, вбивши понад 50 000 його мешканців. Після цього монголи відступили на схід, де утворили Московію як васальну державу Монгольської імперії та правили там протягом **наступних 300 років**.

3. Україна під окупацією та поділом між Польщею та Литвою протягом 400 років. У період з XIV до XVIII століття українські землі перебували під владою сусідніх держав: Литви та Польщі. Згодом Україна стала частиною Речі Посполитої.

4. Українські козаки – 1648 рік. Козаки підняли повстання проти польсько-литовського правління, успішно звільнили свої землі та створили незалежну Україну з унікальною політичною системою – демократичним устроєм, відомим як Гетьманщина. Це була перша

демократична система в Європі за останнє тисячоліття. Козаки самостійно обирали своїх лідерів – гетьманів.

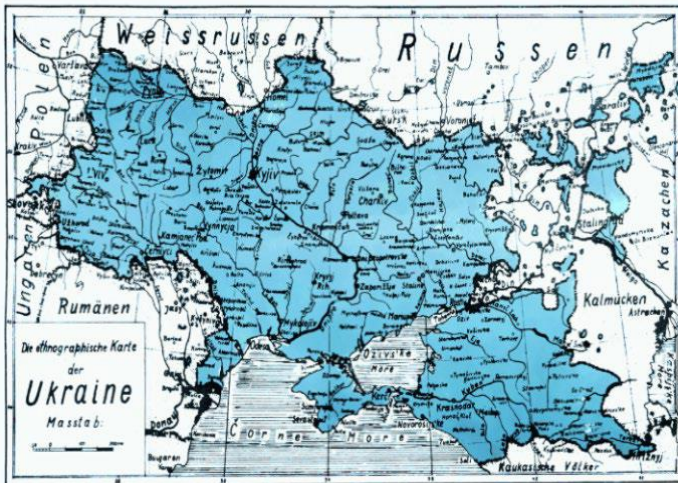
5. Руїна — XVII століття. Цей період характеризувався постійними війнами. У 1654 році гетьман Богдан Хмельницький уклав фатальний військовий союз із Росією проти польсько-литовської держави. Згодом російський цар **Петро I Великий** порушив домовленості з Хмельницьким, підписавши перемир'я з Польщею та Литвою, внаслідок чого Україну було поділено між двома імперіями – за обставин, що майже віддзеркалюють союз Росії/Сталіна з Гітлером через кілька століть з метою поділу Європи між ними.

6. Завоювання Росією Східної України – 1709 рік. Король Швеції Карл XII уклав союз із гетьманом Іваном Мазепою з метою звільнення України від влади московського царя Петра I. У 1707 році Карл XII розпочав вторгнення в Росію, проте змінив напрямок і вирушив в Україну, щоб об'єднатися з армією Івана Мазепи. Шведські війська разом з українськими козаками зазнали поразки у **Полтавській битві 1709 року**. Король Карл і Мазепа втекли до Молдови. Цар Петро I після перемоги зміцнив свою владу над східною частиною України, включаючи Кубань (переважно заселену українцями) – території на північ і схід від Чорного моря, які стали основою новоствореної «Російської імперії». У **1721 році цар Петро I** змінив назву своєї держави з «**Великого князівства Московського**» на «**Російську імперію**» і проголосив себе «**першим імператором Російської імперії**».

7. Варто зазначити, що Володимир Путін неодноразово порівнював себе з царем Петром I і вбачає їхні цілі як ідентичні, а саме – створення нової розширеної Російської імперії.

8. Російська революція 1917 року: проголошення незалежності України у 1918–1921 рр.

Після початку Російської революції та розпаду Російської імперії **22 січня 1918 року** в Україні було створено **незалежний республіканський уряд** під керівництвом Центральної Ради.

Карта українськомовних земель

У **1922 році Володимир Ленін**, здійснивши класичну російську зраду, спочатку визнав незалежність України, а потім напав на неї. Запустивши новостворену Червону армію проти України, російські сили розгромили українське військо, окупували країну, знищили її політичну та адміністративну систему та «**анексували**» її до нової форми колишньої імперії – Радянського Союзу.

9. Український голодомор (1921–1922)

Цей голодомор був спричинений громадянською війною, яку ініціювала Комуністична партія під керівництвом Леніна. Політика Москви полягала у **масовому вивезенні продовольства, товарів і ресурсів з України з метою придушення українського народу**. Це призвело до загибелі **трьох мільйонів людей**.

10. Колективізація українського сільського господарства (1925–1931). До революції 1917 року Україна була відома як «житниця Європи». Після встановлення радянської влади комуністи в Москві заборонили приватну власність (зокрема землю, сільськогосподарський інвентар і худобу) та змусили селян працювати як рабська сила в колгоспах – державних колективних господарствах.

Сталін віддав наказ ліквідувати всіх “куркулів” – під цим терміном розуміли **найбільш успішних фермерів**. Сотні тисяч чоловіків, жінок і дітей були заарештовані та **відправлені товарними поїздами до Арктики та Сибіру**. Більшість із них загинули від голоду й суворох зимових умов, оскільки їх буквально залишали напризволяще посеред безлюддя – без їжі, притулку чи будь-яких інструментів для виживання.

11. Голодомор – Український геноцид голодом (1932–1933)

або зібрати урожай зі свого городу, страчували.

Голодомор 1932 року був ініційований Сталіним із метою знищення нескінченної боротьби українців за національну незалежність. **Цей голод був створений штучно шляхом насильницького вилучення всіх харчових продуктів і худоби радянськими загонами по всій території України**, після чого продукти експортувалися за кордон в обмін на валюту для Москви. Сталін заклав усі кордони України, щоб перешкодити людям втекти. Багатьох, хто намагався перетнути кордон, було розстріляно. За наказом Сталіна будь-кого, хто намагався приховати зерно, вирощене власноруч,

12. КІЛЬКІСТЬ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ В УКРАЇНІ. За різними джерелами, від голоду померло від **4 до 10 мільйонів людей**, причому найбільшу частку становили діти. Коли **Вінстон Черчилль і Франклін Рузвельт** зустрілися зі Сталіним у Ялті (Крим), у лютому 1945 року для обговорення завершення війни та "подарунку Східної Європи Росії", Сталіна запитали, якою була ціна його земельної реформи. Сталін відповів: **«Десять мільйонів людей»**.

У 1985 році Сенат США створив **Комісію США з вивчення Голодомору в Україні**, щоб дослідити **Голодомор 1932–1933 років**, який забрав мільйони життів. Остаточний звіт Комісії, поданий Конгресу США **22 квітня 1988 року, дійшов висновку, що цей голод був актом геноциду проти українського народу, здійсненим Радянським Союзом**.

13. Ліквідація українців (1937–1938) під час Великого терору. Після Голодомору Сталін продовжив "чистки" потенційних ворогів у самій Україні. Те, що залишалося від аристократії, а також усі освічені особи, успішні фермери й підприємці, розглядалися як потенційна загроза для радянського контролю. Практично всі **українські письменники**,

художники, поети, священники, професори, вчителі, урядовці були заарештовані під час масових облав і страчені або депортовані до Сибіру.

За оцінками, за наказом Сталіна від **3 до 12 мільйонів осіб** з території Радянського Союзу були відправлені до трудових таборів ГУЛАГу у віддалених східних регіонах Росії. Багато з них не повернулися. Близько **750 000 осіб було страчено** НКВС замість депортації — значну частину з них становили українці.

14. Україна в Другій світовій війні (1939–1945).

У серпні 1939 року Москва та Берлін підписали **пакт Молотова–Ріббентропа**, який передбачав поділ Польщі між ними, а також визначив "сфери впливу", які для Радянського Союзу охоплювали Естонію, Латвію, Литву, Фінляндію та Румунію. Проте нацистська Німеччина порушила цю угоду та в 1941 році вторглася до Радянського Союзу.

Під час відступу як **радянської**, так і **німецької армії у 1941–1944 роках** через територію України було знищено все – ферми, будівлі, мости, заводи, зерносховища, домівки, села й міста – усе, що могло б принести користь будь-якій зі сторін.

Через свої величезні природні ресурси та родючі ґрунти Україна була бажаним трофеєм для нацистської Німеччини – так само, як і для Росії сьогодні.

Гітлер вважав усі слов'янські народи, а також євреїв та деякі інші, як «унтерменшів» — нижчі раси.

План нацистів щодо України – вражаюче подібний до сталінського – полягав у знищенні двох третин населення та використанні решти як рабської робочої сили в Україні та Німеччині, тоді як спустошені українські землі мали бути заселені німецькими імігрантами.

15. ЖЕРТВИ СЕРЕД УКРАЇНЦІВ у Другій світовій війні (1939–1945)

- **6–7 мільйонів** українців воювали в лавах Червоної армії проти нацистів.
- **4,1 мільйона** солдатів загинули в боях або в таборах для військовополонених.
- **2,1 мільйона** українців були вивезені до Третього Рейху як рабська робоча сила.
- **4,5–6 мільйонів** цивільних громадян було вбито під час бойових дій та окупації.
- **Загальна кількість загиблих – від 8 до 10 мільйонів**, що є одним із найвищих рівнів втрат серед усіх країн у Другій світовій війні. До цього числа входять **1,5 мільйона євреїв, убитих нацистами.**

16. Після війни (1945–1947) ще близько двох (2) мільйонів українців загинули від голоду.

Історик з Єльського університету **Тімоті Снайдер** у своїй нещодавній книзі “Криваві землі” (**Bloodlands**) зазначає, що в період між **1939 та 1945 роками** в Україні, Польщі та Білорусі нацистський і радянський режими вбили близько **чотирнадцяти (14) мільйонів цивільних осіб**. Якби плани Гітлера не були зупинені силами Антигітлерівської коаліції, ще мільйони людей були б знищені цілеспрямовано й систематично.

17. Українці у США та Канаді. У Сполучених Штатах – 1,35 мільйона осіб ідентифікують себе як українці, включаючи 250 000 біженців. У Канаді 1,46 мільйона осіб, які ідентифікують себе як українці.

ЧАСТИНА Г. ЧОМУ УКРАЇНА МАЄ ЗНАЧЕННЯ?

Для тих, хто запитує: «Чому Україна має значення?»

Ось чому Україна має значення:

- **Найбільша за площею країна Європи з довосним населенням понад 44 мільйони осіб.**
- **Промисловість і економіка, заснована на ресурсах України, становили 40% загального ВВП комуністичного СРСР.**
- Україна володіє величезними природними багатствами, включаючи найбільші запаси стратегічно важливих рідкісноземельних елементів у Європі, зокрема церій, ітрій, лантан та неодим. А також нафтою і газом.

Росія атакувала Україну, щоб захопити її величезні ресурси, зміцнити власну могутність і реалізувати агресивні імперські цілі з відновлення контролю над Європою як континентальний гегемон.

1. Україна як держава щодо мінеральних ресурсів:

- **1-ше місце** в Європі за доведеними і придатними до видобутку запасами **уранових руд**;
- **2-ге місце** в Європі і 10-те у світі за запасами **титанових руд**;
- **Літій** – величезні нерозроблені поклади літію;
- **2-ге місце** у світі за запасами **марганцевих руд** (2,3 мільярда тонн, або 12% світових запасів);
- **2-ге місце** у світі за запасами **залізної руди** (30 мільярдів тонн);
- **2-ге місце** в Європі за запасами **ртутних руд**;
- **3-тє місце** в Європі (13-те у світі) за запасами **сланцевого газу** (22 трильйони кубічних метрів);
- **4-те місце** у світі за загальною вартістю **природних ресурсів**;
- **7-ме місце** у світі за запасами **вугілля** (33,9 мільярда тонн).

2. Україна – важлива аграрна країна, здатна прогодувати 600 мільйонів людей:

- **1-ше місце** в Європі за площею **орних земель**;
- **3-тє місце** у світі за площею **чорноземів (25% світового обсягу)**;
- **1-ше місце** у світі за експортом **соняшнику та соняшникової олії**;
- **2-ге місце** у світі за виробництвом **ячменю** і 4-те місце за його експортом;
- **3-тє** за величиною виробник і 4-тий за величиною експортер **кукурудзи** у світі;
- **4-те місце** у світі за виробництвом **картоплі**;
- **5-те місце** у світі за виробництвом **жита**;
- **5-те місце** у світі за **виробництвом меду** (75 000 тонн);
- **8-ме місце** у світі за експортом **пшениці**.

3. Україна – важлива індустріалізована держава:

- **1-ше місце** в Європі за виробництвом **аміаку**;
- **2-га** в Європі та 4-та у світі за протяжністю системи **магістральних газопроводів**;
- **3-тє місце** в Європі за встановленими потужностями **атомних електростанцій**;
- **3-тє місце** в Європі та 11-те у світі за **протяжністю залізничної мережі** (21 700 км);

- **3-тє місце у світі** (після США та Франції) за **виробництвом локаторів і приладів для виявлення**;
- **3-тє місце у світі** за експортом **залізної руди**;
- **4-тє місце у світі** за експортом турбін для **атомних електростанцій**;
- **4-тє місце у світі** за виробництвом реактивних **установок залпового вогню**;
- **4-тє місце у світі** за **експортом титану**;
- **8-ме місце у світі** за експортом **руд і концентратів**;
- **9-тє місце у світі** за експортом **продукції оборонної промисловості**;
- **10-тє місце у світі** за **виробництвом сталі** (32,4 мільйона тонн).

УКРАЇНА МАЄ ЗНАЧЕННЯ. Саме тому її незалежність є важливою для всього світу.

Бібліографія:

- Applebaum, Anne - *Red Famine: Stalin's War on Ukraine*, Penguin - Random House
- Applebaum, Anne - *Gulag: A History*, Doubleday
- Applebaum, Anne - *Autocracy, Inc: The Dictators Who Want to Run the World*, Signal
- Gesson, Masha - *The Man without a Face: The Unlikely Rise of Vladimir Putin*, Riverhead Books
- Harding, Luke - *Invasion: The Inside Story of Russia's Bloody War and Ukraine's Fight for Survival*, Vintage
- Plokhyy, Serhii - *The Russo-Ukrainian War, the Return of History*, Norton & Co
- Plokhyy, Serhii - *The Gates of Europe: A History of Ukraine*, Basic Books
- Snyder, Timothy - *Bloodlands: Europe between Hitler and Stalin*, Basic Books
- Snyder, Timothy - *On Tyranny: Twenty Lessons from the Twentieth Century*, Crown
- Snyder, Timothy - *The Road to Unfreedom: Russia, Europe, America*, Tim Duggan Books
- Subtelny, Orest - *Ukraine: A History*, University of Toronto Press
- Trofimov, Yarsolav - *Our Enemies Will Vanish: The Russian Invasion and Ukraine's War of Independence*, Penguin
- Zygariuk, Mikhail - *War Punishment: Putin, Zelensky and the Path to Russia's Invasion of Ukraine*, Schribner

Посилання на статті:

- Timothy Snyder: *Affirmative Action for Dictators. American Foreign Policy Seen from Munich*. 16 лютого 2025
- Timothy Snyder: *Crossing a Line*. 12 лютого 2025. Substack
- Victor Rud: *Donald Trump: Expanding on America's Heinous Legacy in Ukraine*. 16 лютого 2025. Eutoday
- Victor Rud: *Thirteen Reasons Why a "Negotiated Peace" in Ukraine Will Shatter Our Security*. 22 жовтня 2024. Eutoday
- Hans Petter Midttun: *I Am Confident Russia Will Lose This Year. Here's Why*. 9 січня 2025. Euromaidan Press
- Anna Nemtsova: *This Is Why Putin Will Never Win the War*. 10 лютого 2025
- Stefan Korshak: *Ukraine Drone Production Tops 2.5 Million a Year*. 10 лютого 2025
- Francisco Ebel, Natalia Abbakumova: *Ukrainians Vanishing into Russia*. 9 лютого 2025. The Washington Post

- Diane Francis: *There Is Hope for Ukraine Says Retired U.S. Lieutenant-General Ben Hodges*. 3 грудня 2024. Financial Post
- Diane Francis: *Ukraine: Year 4*. 16 січня 2025
- Andrew Chakhoyan: *The Real Reason Russia Invaded Ukraine*. 28 січня 2025. The Hill
- Igor Sushko: *The United States Should Make Putin Negotiate*. 22 січня 2025. Substack
- Kateryna Zakharchenko: *“Shoot All the Locals” – Russian Officer Orders Civilian Execution*. 1 січня 2025. Kyiv Post
- Timothy Snyder: *Would You Sell Them Out? A Question for American Lawmakers About Ukraine*. 8 листопада 2024
- Fredrik Wesslau: *There Must Be a Reckoning for Russian War Crimes*. 14 січня 2025. Foreign Policy
- Anna Borschevskaya: *Ending Russia’s War: Why Ukraine’s Victory Is Crucial*. 25 січня 2025. Washington Institute
- David Crane: *Democratic World Cannot Afford to Walk Away From Ukraine*. 13 січня 2025. UN Special Court
- Anders Aslund: *Why Ukraine Can and Will Win*. 26 листопада 2023. Kyiv Post
- Diane Francis: *“The Putin Kleptocracy”*. 30 листопада 2023
- Illia Ponomarenko: *Various Articles on the War, Ukrainian Journalist, War Correspondent*. 2022–2020.

Біографія:

Віктор Москалюк - Автор:

Старший радник Центру східноєвропейської демократії (СЕЕД).

Віктор Москалюк є архітектором, що цікавиться геополітичними проблемами. Він є сином українських та польських біженців Другої світової війни. Взятий у полон разом із батьками у підлітковому віці німецькою армією, він був відправлений разом із приблизно 20 мільйонами інших полонених до Німеччини для **примусової праці**. Його батьки уникли репатріації колишніх полонених до Польщі та радянської України. Вони емігрували до Великої Британії, а потім до Канади в 1967 році.

Подяки:

Вернон Фролік та Богдан Онищук за допомогу у створенні цього інформаційного матеріалу.

Вернон Фролік:

Вернон Фролік – канадський юрист і бестселер-автор несеріальної літератури. Він багато років працював у офісах Генеральних прокурорів в Онтаріо та Британській Колумбії, Канада. Як прокурор, він вів тисячі кримінальних справ і присвятив своє життя просуванню принципів правосуддя та верховенства права. Вернон Фролік – син **Стенлі В. Фроліка**, канадського юриста, який служив капітаном у розвідці британської армії під час Другої світової війни. Як студент 1930-х років Стенлі жив із дядьком, католицьким священником в окупованій Польщі в Україні через кордон із окупованою Радянським Союзом Україною та став свідком цих жахів голодомору, організованого радянською Росією, який визнано глобальним геноцидом і внаслідок якого загинуло мільйони українців від голоду. Пізніше, як британський офіцер, він був серед союзних сил, які звільняли нацистські трудові табори і знову став свідком масової загибелі, спричиненої нацистами в Європі. Він працював з **Елеонорою Рузвельт**, американським дипломатом і дружиною президента, щоб зупинити програму репатріації, звернувши увагу уряду США на реальність масових вбивств, організованих Сталіним щодо громадян, які були примусово відправлені на працю.

Боб Онищук, К.С., J.D.:

Боб Онищук, К.С. – адвокат, який вийшов на пенсію після тривалого стажу роботи в галузі містобудування, інфраструктури, екології та нерухомого майна, а також міжнародного торгового права. Він працював у численних приватних та державних радах, зокрема був головою Канадського інституту урбаністики, Канадської консультативної ради Parsons Brinckerhoff, Австралійсько-канадського економічного лідерського форуму, Канадсько-української торгової палати.

ЧАСТИНА 4

РОСІЙСЬКА КУЛЬТУРА ЗГВАЛТУВАНЬ: Центральне місце згвалтування в російському світі

Вернон Фролік

Російська культура згвалтувань:

Центральне місце згвалтування в російському світі

Коротке резюме

Росія не є моральною державою. Вона не є християнською державою. Вона не є антиімперіалістичною та антиколоніальною. Вона не є найбільшою нацією в світі, що охоплює 11 часових поясів, а є гнітючою імперіалістичною системою, під якою російська держава, зосереджена в Москві, за умовою загрози національного знищення та геноциду змусила своїх сусідніх завойованих націй залишатися під абсолютним російським домінуванням. Це Російська імперія, а не Російська нація, що охоплює 11 часових поясів. Саме Володимир Ленін, лідер комуністичної революції, переробив «Російську імперію» на «Російську Федерацію», а васальні держави Росії — на «автономні республіки». Але нічого не змінилося. Імперія та всі її зловживання залишаються в силі й сьогодні — це остання переживаюча імперіалістична система в світі. Під час заворушень у 1990-х роках в Російській імперії, після краху великої радянської імперії Росії, 22 «автономні республіки» намагалися вийти зі складу. Вони також прагнули свободи та незалежності. Але жодна з них не досягла успіху. Серед них лише Чечня відмовилася відступити, і в результаті Росія розпочала дві тотальні війни проти Чечні, з 1994 по 2009 рік, бомблячи їхні міста до повного знищення, вчиняючи масові згвалтування, тортури, масові депортації та поширені вбивства, щоб зламати народ і його боротьбу за незалежність.

Володимир Путін — полковник КДБ, навчений розвідці та пропаганді, який вбив або ув'язнив усіх, хто виступав проти його автократичного правління та самовідданого імітування сталінського культу. Очільник так званої Російської православної церкви, яка колись була заборонена Сталіним, а потім перероблена на державну систему для індоктринації громадян, - це мільярдер-олігарх на ім'я Володимир Гундяєв, який нині коронований як «Патріарх» Кирило. Як активний офіцер КДБ, його перша робота полягала в тому, щоб представляти позицію російської «церкви» на Всесвітній раді церков у Женеві в 1971 році, щоб відвернути будь-яку критику репресій СРСР щодо християн і перенаправити глобальну критику замість цього на Америку, брехливо звинувачуючи її у злочинах проти християнства. Остання спроба Гундяєва/Кирила на підтримку імперіалістичної агресії Росії полягає в оголошенні «священної війни» проти Сполучених Штатів як голови «сатанинської імперії» та сприяння винищенню української нації, вбивству десятків мільйонів справжніх християн як першого кроку до завоювання Європи та протистояння американській владі.

Росія навмисно катувала та вбивала 70 християнських священників та духовних осіб з лютого 2022 року, коли розпочала свою повномасштабну війну проти України, та здійснила бомбардування й знищення понад 630 українських церков і місць поклоніння на території України. Кожен католицький священник або був убитий, або втік з окупованих Росією територій. Будучи далеко від християнства, Росія веде війну проти християнства в Україні, так само як це робив Сталін.

Успішні пропагандистські кампанії Росії, фінансовані за кошти від експорту нафти та газу та здійснювані великою системою безпеки і дезінформації для просування свого іміджу в західних ЗМІ, створюють образ Росії як морально рівної, якщо не вище, ніж її західні противники. Через програми «Російських студій», створені за російського фінансування у всіх великих західних університетах, Росія протягом десятиліть успішно знайомила зі своєю ідеологією мільйони студентів — нині лідерів у бізнесі та промисловості – російською ідеологією «великої Росії».

Насправді ситуація є зовсім іншою. Сьогодні Росія має найвищі показники захворюваності, бідності, алкоголізму, наркоманії, ув'язнення, СНІДу, проституції, абортів та розлучень, а також найнижчі показники тривалості життя в сучасному світі. Насправді, Росія не є «сучасною» державою за будь-яким західним стандартом, а залишається глибоко вкоріненою в тій самій антизахідній імперіалістичній ідеології 19 століття, яка змусила її витратити 101 рік безперервної війни на вторгнення, згвалтування та вбивство черкеської нації, а потім, через 75 років, укласти союз з нацистською Німеччиною в 1939 році для спільного вторгнення та завоювання Європи – так само, як сьогодні вона будує союз з Китаєм і Північною Кореєю для продовження тієї ж мети домінування в Європі, перший крок якої полягає в окупації України та винищенні українців.

Масові згвалтування 2 мільйонів німецьких жінок та дітей після краху нацистської держави та російської окупації Східної Німеччини не були аномалією, а державною політикою, що бере свій початок ще з 1700-х років і триває до сьогодні. Центральне місце згвалтування та інших форм тортур як частини російської державної політики, спрямованої на злам духу тих народів, яких Росія перемогла і від яких вимагається абсолютне підкорення російській владі, вперше стало очевидним під час черкеського геноциду, було знову зафіксовано під час Чеченських воєн – в яких російські звірства фіксували міжнародні спостерігачі – і знову сьогодні це стає частиною повсякденного досвіду в російській війні проти України, де практично всі українські полонені, як чоловіки, так і жінки, зазнають згвалтування та тортур – багато з них піддаються генітальним каліцтвам. Відсутність страху щодо наслідків з боку Заходу, систематичне вбивство українських полонених тепер стало офіційною державною політикою Росії.

Резюме

Багато, можливо більшість, людей у світі бачать Росію такою, якою вона хоче бути побаченою, а не такою, якою вона є насправді. Найбільшим успіхом Росії в кінці 20-го століття та на початку 21-го стало те, що вона зуміла спрямувати критичну увагу світу на Захід, зокрема на нібито американський та британський імперіалізм, і відвернути увагу від її власного ганебного ставлення до сотень корінних культур, меншин та націй, які залишаються в ув'язненні – настільки, що вони не були навмисно знищені, але повністю зникли в умовах, які приховано називаються Російською Федерацією. Однак закрити очі на реальність не усуне основної істини: Росія не є найбільшою нацією у світі, що охоплює 11 часових поясів, а є та залишається імперією суміжних держав, яка охоплює 11 часових поясів, і в якій її численні підкорені нації

мають мало або жодної свободи та живуть в умовах, які мало чим відрізняються від тих, що існували в кінці 19-го століття.

Запитують, чому, маючи все своє багатство, Росія не розвинула свої східні території? Чому десятки мільйонів людей живуть у брудних убогих умовах без вимощених вулиць, водопостачання, туалетів чи медичного обслуговування? Чому ресурси тих «регіонів», велике багатство нафти, газу та мінералів, не витрачаються на розвиток місцевої інфраструктури та покращення якості життя їхніх мешканців, а замість цього перенаправляються до Москви та Санкт-Петербурга? Відповідь є показовою: тому що ці «регіони» взагалі не є частиною Росії, а є російськими колоніями, що складаються з іноземних націй, які вже давно страждають під російським домінуванням та експлуатації. У класичній колоніальній манері їхні ресурси використовуються лише для збагачення колонізуючої держави – Росії. Насправді, Росія навмисно тримає свої колонії – з 1922 року, коли Володимир Ленін переробив їх на «республіки» замість «колоній» – в стані недорозвиненої бідності, щоб утримувати їх залежними від Росії та запобігти будь-яким рухам за незалежність, які процвітання могло б дозволити.

Якою б не була законна критика британського колоніалізму, потрібно визнати, що Британія зробила багато для своїх колоній, будуючи дороги, лікарні, водопостачальні та каналізаційні системи, університети, залізничні дороги, суди та правову систему. Колишні британські колонії сьогодні не тільки є вільними, але й входять до числа найуспішніших країн світу. Російські колонії, на відміну від цього, мають слабку інфраструктуру, їхні люди мають мало можливостей, їхні історії, культури та мови систематично придушуються, їхні націоналістичні лідери регулярно вбиваються, а їхнє існування практично приховано від зовнішнього світу. У своєму щорічному міжнародному рейтингу свобод громадян Freedom House оцінює Росію (разом із її 22 республіками) на самому дні, поруч з Анголою, Афганістаном, Угандою, Венесуелою та Китаєм. Так само Reporters Without Borders та Economist Intelligence поставили Росію в категорію репресивних авторитарних держав.

Росія подає себе як сучасну, моральну, християнську державу, яка пропагує «сімейні цінності» та расову гармонію. Однак це абсолютно не відповідає дійсності. Росія ставиться до своїх власних громадян, етнічних росіян, як до вищих за всі інші етнічні групи в імперії, надаючи перевагу росіянам перед усіма іншими. У своїй імперіалістичній війні проти України, прагнучи розширити своє багатство та владу шляхом захоплення ресурсів і промисловості України, перед тим як перейти до наступного завоювання, вона непропорційно набирає людей з азіатських республік, змушуючи їх воювати та гинути в новій імперській війні Росії. Смерті бурятів, монголоїдної етнічної групи, корінного населення південно-східного Сибіру, предки яких правили Московією, а також тивинців, калмиків, чукчів, ненців та інших народів не оплакуються етнічними росіянами.

Те, як Росія ставиться до тих, хто став жертвою її імперських амбіцій, розкриває справжню природу російської «культури» та обманне непристойний прикметник «Велика», який її підлабузники використовують для її опису. Термін, який самі росіяни використовують для опису чоловіків, завербованих із цих неросійських республік, а також тих, кого забрали з російських в'язниць і загнали на лінію фронту, — «м'ясо». Окрім того, що вони служать

імперським амбіціям Росії, їхні життя не мають жодної цінності, а їхня смерть — безглуздою для правителів Росії. Нічого нового.

За часів імперської царської Росії, розширюючи свою імперію до Кавказу, Росія зіткнулася з черкеською нацією. Черкеси відмовилися підкоритися російському імперському пануванню, тож Росія розпочала найтривалішу війну в історії людства, що тривала понад 100 років, в рішучій спробі знищити черкеську націю та її населення. Тактика Росії включала етнічне приниження черкесів як "нелюдської брудної раси", масові зґвалтування черкеських жінок і їх фізичне та сексуальне каліцтво, тортури цивільного населення та широкомасштабні кампанії знищення. (Деталі цих війн та російських практик можна знайти в додатку "*Справа проти Росії: найбільший злочинець в історії*").

За часів імперської радянської Росії, російські лідери організували масовий голод в Україні та Казахстані в 1932-33 роках, в результаті якого загинули мільйони людей, щоб зламати їхній опір російському імперському пануванню. У 1945 році, після падіння Берліна, розпочалася російська окупація Східної Німеччини, що супроводжувалася масовими зґвалтуваннями німецьких жінок, кількість яких оцінюється у понад два мільйони дівчат і жінок віком від восьми до вісімдесяти років, багато з яких загинули під час жорстоких групових зґвалтувань, отримали незворотні фізичні пошкодження або покінчили життя самогубством. Найбільше масове зґвалтування в історії, ці російські терористичні методи були спрямовані на знищення волі завойованого народу та відображали ті самі політику і практики царської Росії.

Післярадянська Росія, два російські вторгнення в Чечню (1994-96; 1996-2009) – колонію, яка намагалася відновити свою незалежність – знову стала свідком тих самих терористичних тактик, масових вбивств цивільного населення, тортур і каліцтва чеченців та масових зґвалтувань чеченських жінок. На додачу до класичної жорстокості Росії, сучасні повідомлення та комунікації зафіксували ще одну рису російської культури, яка досі залишалася прихованою від західної громадськості, а саме чоловіче зґвалтування. Публічні зґвалтування чеченських чоловіків, захоплених російськими солдатами, широко висвітлювалися в західних новинах, але не менш важливим було й те, як на ці новини відреагували в самій Росії. Російські коментатори не були здивовані цими повідомленнями, визнаючи, що чоловіче зґвалтування було і залишалося звичним елементом ієрархії домінування в російській культурі – особливо в армії, де молодих призовників часто зґвалтовують старші офіцери та використовують як чоловічих проститутток – і що це відбувалося на очах у публіки, а не в тортурних камерах чи приватних казармах.

Чоловіче зґвалтування в Росії: Дедовщина: Практика чоловічого зґвалтування в російській культурі настільки поширена, що вона має почесну і історичну роль у встановленні чоловічих ієрархій, принижуючи та збезцінюючи тих, хто зазнає зґвалтування, і стверджуючи домінування зґвалтувачів над їхнім життям. Практика зґвалтування молодших або осіб з менш високим статусом чоловіками домінуючого статусу, відома як дедовщина, має довгу традицію в російському суспільстві. Незважаючи на те, що Росія в цілому і російські чоловіки зокрема відкидають гомосексуальність і голосно проголошують свою виняткову гетеросексуальність, поширена практика дедовщини свідчить про жорстоку сексуальність і приниження менш значущих співгромадян, яку не можна побачити більше ніде у світі. Дедовщина пояснює, чому

російські солдати, яких наказано атакувати українські оборонні позиції в "м'ясних" атаках без шансів на успіх, тим не менше, кидаються на смерть.

Образ понад реальність: Російська одержимість змаганням із Заходом, щоб довести, що вони, з їхньою власною унікальною націоналістичною ідеологією, є принаймні рівними, якщо не вищими за західні культурні та технологічні досягнення, була домінуючою рисою їхніх відносин із Заходом протягом понад століття.

Хоча Росія подає себе як антиколоніального захисника пригноблених народів і державу з глибоко вкоріненими традиційними християнськими цінностями сім'ї та громади, ретельне вивчення реальності Російського світу за маскою, створеною її величезною пропагандистською системою, виявляє глибоко корумповане та аморальне суспільство. І що важливо, таке суспільство не може бути реформоване через своє глибоко вкорінене імперське мислення.

Росія ніколи не була притягнута до відповідальності: Росія не є «сучасною» державою, а такою, що збереглася в загалом незмінному вигляді протягом своїх різних етапів. Від свого царського фундаменту, успадкованого від московських монгольських правителів, з її жорстокими війнами за колоніальне завоювання, через довгу історію радянсько-сталінської окупації Східної Європи з її гулагівською тюремною системою масової рабської праці, до сьогодення, пострадянської імперської держави під керівництвом Володимира Путіна, Росія чинила опір змінам і залишається глибоко вкоріненою в жорсткому імперському мисленні. Останні війни Росії за завоювання в Грузії, Чечні та тепер в Україні проводяться з тією ж дикістю, що й під час масових згвалтувань двох мільйонів німецьких жінок і дітей після поразки Німеччини, а також, за часів царів, знищенням усього черкеського населення після скоєння жаклих актів жорстокості. Інші обличчя, але завжди та сама Росія. Державна політика Росії на окупованих територіях України знову полягає у безрозбірних вбивствах цивільних у десятках тортурних центрів, супроводжуваних актами згвалтувань і сексуального каліцтва. Задokumentовані воєнні злочини, схвалені державою, але вільно скоєні «звичайними» російськими солдатами, налічують близько 200 000. Кількість росіян, безпосередньо причетних до воєнних злочинів як основних учасників, так і співучасників або тих, хто заохочував чи полегшував скоєння злочинів, перевищує мільйон. Крім того, росіяни, які, хоча і не можуть бути юридично притягнуті до відповідальності за воєнні злочини, але тим не менше повністю підтримують вторгнення в Україну, бомбардування українських лікарень, шкіл, ринків і житлових квартир, а також схвалюють широко поширені повідомлення про тортури та вбивства абсолютно невинних українців, складають майже все населення Росії, як всередині Федерації, так і серед російської діаспори. Російський світ – це імперська культура, яка пишається завоюваннями та страхом, який її держава вселяє в інших.

Росія в союзі з нацистською Німеччиною: Якщо придивитися, то в Росії немає нічого, що могло б принести світу будь-яку цінність чи мир. Навпаки, подібно до нацистської Німеччини, чій амбіції та геноцидальні політики Росія поділяла протягом перших двох років Другої світової війни, поки Німеччина не порушила свою угоду з Росією, для всіх тих, хто мав нещастя бути її сусідами і хто був насильно окупований нею, Росія була живим кошмаром.

Мафіозно-ієрархічна система Росії: Ієрархічна система влади в Росії – більше схожа на мафіозну організацію, ніж на сучасну державу – побудована виключно для вигоди її мізерного

правлячого класу. У її вертикальній структурі влади остаточно і абсолютна влада належить голові держави, наразі Володимиру Путіну, і розповсюджується через концентричні шари донизу, при цьому кожен рівень свої привілеї – якщо не для процвітання, то хоча б для того, щоб залишитися живим – має від тих, хто безпосередньо стоїть вище за них.

Мільйони росіян у злиденному бідності: Росіяни дуже турбуються про свій імідж. Можливо, навіть більше, ніж будь-яка інша держава, тому що в основі Росії фактично не лежать ніякі цінності, окрім влади та привілеїв, що супроводжують владу. Блискучі образи російських олігархів із їхніми заможними дітьми та коханками, які виблискують на тлі життя багатих і відомих у Парижі, Лондоні, Мілані та Нью-Йорку, приховують жорстоку правду: цей образ є тонкою та корумпованою оболонкою. За ним стоять десятки мільйонів росіян, які живуть у брудних убогих умовах. Без водопостачання та каналізації вони живуть так, як їхні предки в 19 столітті, щодня вранці виливаючи вміст своїх нічних горщиків у відкриті комунальні ями в містах без вимощених вулиць і напіваварійними житловими будинками.

Чим Росія дійсно виділяється, так це маніпулюванням інформацією. Наївні, довірливі люди на Заході прийняли створений державою наратив про те, що «Російський світ» зберіг міфічну досконалість, яку втратили на Заході, що Росія є резервуаром доброти та християнської моралі – усе це ретельно сконструйована брехня. За практично кожним критерієм, від проституції до наркозалежності та абортів, від насильства в сім'ї до розлучень, росіяни очолюють списки. Це глибоко спотворений, репресивний і насильницький тоталітарний світ, абсолютно позбавлений свобод, в якому згвалтування як жінок, так і чоловіків відіграє і продовжує відігравати центральну роль у давній державній політиці приниження як власного населення, так і тих, кого вона завоювала, щоб змусити їх до стану глибокої підкореності.

Російський імперіалізм загрожує світу: Внутрішні справи Росії не мали б великого значення для Заходу, окрім як викликали співчутливості до пригноблених народів; однак росіяни не задоволені життям у межах своїх кордонів. На відміну від свого союзника часів Другої світової війни, нацистської Німеччини, Росія ніколи не була змушена розплачуватися за свої численні злочини і не відмовилася від своїх імперських амбіцій панувати над усією Європою. Як Росія чітко заявила у своїх спільних заявах з Китаєм, вона має намір конкурувати з Америкою за глобальне домінування і використовувати всі необхідні засоби сили для досягнення цієї мети.

Отже, Росія є загрозою для світового миру, процвітання та безпеки. Росія – остання велика імперська держава у світі. Окуповуючи численні азіатські країни як колонії з часів царської Росії, тепер переіменовані на «республіки» Російської Федерації, ця остання імперія охоплює 11 часових поясів і містить численні культури, про які світ майже нічого не чує. У 1990-х, коли західні нації, які були завойовані радянськими росіянами під час Другої світової війни, нарешті виборили свою свободу, східні народи також намагалися досягти незалежності від Росії, але не змогли цього зробити. Саме з цих «республік» Росія черпає своє багатство та непропорційну кількість своїх солдатів – етнічних меншин, яких вона сьогодні відправляє на вбивство українців.

Запобігання розширенню Третьої світової війни: Якщо Росії вдасться перемогти та окупувати Україну, поглинути її народ і величезну індустріальну та ресурсну базу в своє існуюче імперське утворення, вона значно посилиться і отримає сміливість кидати виклик навіть НАТО – як це вже робить через свою так звану «гібридну війну» проти європейської інфраструктури, включаючи пошкодження підводних кабелів і спроби встановити запалювальні бомби в європейських літаках. Очевидно, що Росія не зупиниться, поки її не зупинять.

Нам потрібно розробити політику щодо Росії, яка враховує реальність того, що вона є такою ж загрозою для світової безпеки, якою була в 1939 році, коли разом з нацистською Німеччиною вона вторглася до Польщі та розпочала Другу світову війну. Рішення не є складним. Україна повинна отримати повну підтримку для перемоги над російською армією-загарбником і змусити Росію повернутися до своїх кордонів. Чітке послання до Росії просте: Ідіть додому.

Якщо ми хочемо уникнути розширення Третьої світової війни за межі України, настав час почати з того, щоб поглянути на справжній Російський світ за її маскою.

Справжній Російський світ

Як і все, що стосується Росії, те, що Росія проголошує як правду, часто є повною протилежністю. Наприклад, хоча Росія представляє себе наївній міжнародній аудиторії як антиколоніальну, антимперіалістичну державу, в той час коли насправді вона є останньою що вижила імперською, колоніальною системою у світі. Хоча вона заявляє, що "звільняє" нації, які вона окупує, її правління перевершує за надмірністю жорстокості Монгольську імперію, яку вона скинула, і розширила через політику культурного і часто фізичного геноциду в одну з найбільших і найбільш репресивних імперій в історії, а не "найвеличніших".

Те, що Росії так часто вірять на слово, вражає, але не є повною мірою здивуванням. Звіти Державного департаменту США вказують, що цільові аудиторії Росії на Заході та в усьому глобальному півдні не захищені від рівня складної пропаганди, яку використовує Росія. Останні викриття витрат КДБ/ФСБ розкривають, що велика частина бюджету безпеки Росії – який наразі оцінюється в 1,9 мільярда доларів США на 2024 рік – витрачається на її масштабні проекти в світі, що майже не має жодного відношення до реальності, яка стоїть за блискучими образами її еліт, одягнених у модний одяг та їхніми багатомільйонними яхтами.

Нещодавній проект КДБ/ФСБ створити імідж Росії у світі як традиційної, християнської культури, що базується на цінностях, є майстер-класом у приховуванні тлінної та деградуючої правди про насильство і репресії російської імперської "культури". Ще у 1987 році, під час розпалу епідемії СНІДу, російська газета "Известия" та державні телерадіокомпанії повідомляли світу, що Росія не має проблем зі СНІДом, бо, на відміну від дегенеративного, капіталістичного Заходу, в Росії немає гомосексуалістів, наркозалежних, проститутток або алкоголіків – тему, яку російські пропагандисти продовжують активно просувати на Заході і до сьогодні.

Якою є правда?

Проституція? Можливо, в Росії є більше проститутток, ніж лікарів, фермерів і пожежників разом узятих. Оскільки офіційних цифр не існує, організації з прав людини оцінюють, що в Росії працюють від одного до трьох мільйонів секс-працівників (проститутток). Навіть жінки в російській армії регулярно змушуються старшими офіцерами до проституції для задоволення їхніх сексуальних інтересів. Жінки погоджуються на це через "захист", який їм надають старші офіцери, оскільки альтернатива – це страждати від частих і випадкових зґвалтувань з боку чоловіків-солдатів.

ВІЛ/СНІД? Епідемія. У 2017 році Російська Федерація мала найвищу кількість людей з ВІЛ-позитивним статусом серед усіх країн Європи, додаючи від 70 000 до 100 000 нових інфекцій щороку. За оцінками, 1 137 мільйона людей, що становить 1,5% дорослого населення, інфіковані. Незважаючи на ці високі показники, ці цифри вважаються заниженими, оскільки випадки зараження ВІЛ значною мірою недооцінені.

Зловживання алкоголем і наркотиками? Епідемія. Один з найвищих рівнів у світі. Після Білорусі та Монголії, Росія має найвищий рівень смертності від алкоголю у світі. Цитуючи російські журнали, Wikipedia зазначає: «Алкоголізм у Росії, за словами деяких авторів, набув характеру національної катастрофи та має масштаби гуманітарної катастрофи». Звісно, серед соціальних проблем, які спричиняють високі рівні алкоголізму, є велика кількість дітей, народжених з алкогольним синдромом плоду (АСП), багато з яких, ставши малофункціональними дорослими, займаються насильницькою злочинною діяльністю та приєднуються до лав російських банд гопників.

Щодо поширеності вивчених випадків АСП в російських сиротинцях, Національний інститут охорони здоров'я повідомляє, що від 30% до 66% дітей мають це порушення, а загалом 90% російських жінок репродуктивного віку вживають алкоголь, при цьому 20% продовжують пити під час вагітності. Класичні ознаки обличчя, характерні для АСП, можна легко спостерігати у багатьох російських в'язнів, яких помилували в обмін на службу в армії та яких зображують на російських соціальних медіа.

Розлучення? Незважаючи на внутрішню та міжнародну медіа-кампанію Росії, яка вихваляє цінності традиційного шлюбу та сім'ї, 60% російських шлюбів закінчуються розлученням. Рівень розлучень у Росії є найвищим у світі, а зрада, бідність, нездатність взаємодіяти, а також зловживання наркотиками і алкоголем є основними причинами розриву відносин.

Аборт? Ще більш тривожним для російської держави, ніж рівень розлучень, є той факт, що все менше і менше жінок готові народжувати. Американський аналітичний центр Rand повідомляє, що рівень абортів у Росії є найвищим у світі. Антиабортна позиція може бути офіційною заявою держави для міжнародної преси, але це не відповідає реальності. Офіційні цифри ймовірно значно занижують справжній рівень абортів, але навіть офіційні дані показують, що багато жінок роблять кілька абортів протягом свого життя. Протягом 60-х років рівень абортів становив один аборт на шість жінок щорічно, зменшуючись до одного на десять після цього. Національні дані щодо абортів з 1950-х років до розпаду Радянської держави в 1991 році становили від шести до семи мільйонів абортів щороку – це значно перевищує найвищі

зафіксовані рівні абортів у США на 500%. Немає підстав вважати, що рівні абортів після розпаду радянської системи змінилися. Насправді, з огляду на серйозне зубожіння російських мас, ймовірно, рівень абортів знову досяг найвищих рівнів.

Сімейне життя? Попри офіційну пропаганду, як свідчать рівні розлучень і абортів, а також масштабні демографічні дослідження, більшість росіян не прагнуть до стабільного сімейного життя. Як наслідок, народжуваність у Росії значно нижча за рівень відтворення, і чисельність населення Росії стрімко зменшується вже багато років. У своєму есе "Росія без росіян?" Атлантична рада повідомляє, що демографічні проблеми Росії настільки серйозні, що вона може не мати майбутнього.

Релігія? Лесть вільна. Свідки Єгови в Росії, наприклад, стикаються з багаторічними ув'язненнями за практикування своєї віри, а християнські євангелісти зазнають цілеспрямованих переслідувань як у Росії, так і на територіях, окупованих Росією в Україні. Хоча російська пропаганда стверджує, що Україна обмежує і навіть забороняє християнську віру, насправді це зовсім не так. Росія навмисно бомбардує українські церкви, а під час російської окупації українські православні священники були заарештовані, побиті та систематично вбиті в Криму та на сході України. Не тільки протестантські конфесії стали мішенями для росіян. Архієпископ Святослав Шевчук, голова Української греко-католицької церкви, повідомив, що греко-католицька «Церква була ліквідована на окупованих територіях. Насправді на окупованих територіях сьогодні немає жодного католицького священника – ані греко-католицького, ані римсько-католицького». Вбивства християнського духовенства росіянами майже не помічаються і не повідомляються на Заході. Наприклад, 18 лютого 2024 року російська окупаційна влада в українському районі Херсона захопили 59-річного отця Степана Подольчака з Української православної церкви з його дому в українському селі Каланчак (під російською окупацією). При свідках, серед яких була його дружина, йому на голову накинули мішок і забрали з дому, босим, сказавши, що він потрібен для допиту. Через два дні його мертве тіло знайшли на вулиці. Херсонський єпископ Никодим, який допоміг ідентифікувати тіло разом з дружиною Подольчака, заявив, що священник був забитий до смерті, і в його голові був отвір, ймовірно, від вогнепальної рани. Коли єпископ Никодим запитав у російської поліції, які дії будуть вжиті щодо вбивства, йому відповіли: «Забудьте про це!»

Євреї в Росії під загрозою: Для євреїв Росії ситуація також є вкрай серйозною. У липні 2023 року Міністерство юстиції Росії оголосило головного рабина Росії, Пінхаса Голдшмідта, «іноземним агентом», що є позначенням, яке має на меті виставити Голдшмідта особисто і євреїв Росії загалом як ворогів Росії. Як тепер виявилось, Голдшмідт втік з Росії ще рік тому, попереджаючи євреїв, які залишилися в Росії, що їхня безпека більше не може бути гарантована. Він закликав усіх євреїв Росії покинути країну «поки не стало занадто пізно».

Євреї в Україні під захистом: Натомість рабин Авраам Вольф, головний рабин Одеси та південних областей України, стверджує, що, окрім війни, «Україна — найбезпечніша країна в світі для євреїв». Щодо українського народу рабин заявив: «Раніше я любив і поважав український народ. Але зараз, після початку війни, я просто в захваті від них». Його думки поділяє головний рабин України Моше Реувен Азман, обидва вони неухватно працюють над

спростуванням російської пропаганди, яка стверджує, що українці – це нацисти, а Росія «денацифікує» Україну. Немає ніяких підстав для російського звинувачення. Абсолютна більшість українців ідентифікує себе як християни – близько 85%. Азман наголошує для своїх єврейських слухачів, що 7 мільйонів українців воювали у радянських арміях проти нацистської Німеччини. Мільйони загинули під час війни. Не Україна, каже Азман, яка має єврейського президента, а сучасна Росія поводить себе, як «спадкоємиця фашистів», при цьому зазначаючи, що понад 2500 українців були вшановані державою Ізраїль як «Праведники народів світу» за те, що ризикували своїм життям, щоб рятувати євреїв від Голокосту.

Релігійна свобода в Україні: спростування російської пропаганди: Часто подорожуючи до Ізраїлю, рабин Азман висловлює обурення тим, що режим Путіна, разом з головою Російської православної церкви патріархом Кирилом та державними ЗМІ Росії, продовжують поширювати пропагандистську брехню серед американської та інших західних аудиторій, що Україна є неофашистською або фашистською державою. Азман ставить собі за мету спростувати цю російську пропаганду та хибні наративи про Україну та російське вторгнення.

Кілька коротких зауважень щодо православного керівництва Росії також необхідні. На відміну від церков в Україні, Європі та США, Російська православна церква не є вільною від державного контролю. У своєму звіті від 27 листопада 2024 року Міжнародна християнська організація (ІСС), некомерційна організація, що базується у Вашингтоні, чітко зазначила, що реальність релігійної свободи в Росії не має нічого спільного з офіційно проголошеною «свободою». ІСС, яка моніторить релігійні переслідування по всьому світу, прокоментувала репресивні релігійні практики Росії так: «На папері російське законодавство дозволяє уряду обмежувати релігію лише в межах, необхідних для захисту структури та безпеки країни. Насправді, російський уряд дозволяє релігійну практику лише в тій мірі, в якій вона сприяє політичним інтересам тих, хто при владі. Всі інші релігійні прояви, християнські чи ні, зустрічаються з суворими покараннями та швидко гасяться, коли це можливо».

Російська православна церква та КДБ/ФСБ: Коротко кажучи, хвалена репутація Росії як християнської гавані, що вважає себе наступницею Священної Римської імперії, зосередженої в Москві як Третій Рим, є чистою пропагандою. Нічого в Росії не є вільним. Навпаки, Російська православна церква управляється безпосередньо державним апаратом, або точніше, ФСБ. Російську православну церкву очолює чоловік на ім'я Володимир Михайлович Гундяєв. Офіційна історія його церковної біографії ігнорує важливі факти, головним з яких є те, що Гундяєв є/був членом державної поліції Росії, ФСБ. Спадкоємець КДБ, Федеральна служба безпеки (ФСБ) під керівництвом Володимира Путіна, фактично має владу над усіма іншими державними функціями та департаментами. Народжений у 1946 році в Ленінграді (тепер Санкт-Петербург), Гундяєв був висвячений (пострижений) у 1969 році, отримавши ім'я Кирило, і швидко піднявся по церковних сходах, без сумніву, під керівництвом КДБ. Невдовзі, у 1971 році, його призначили представляти Російську православну церкву в Світовій раді церков, що має штаб-квартиру в Швейцарії.

У лютому 2023 року швейцарська преса опублікувала нещодавно розсекречені архівні матеріали, з радянських архівів, до яких мала доступ швейцарська влада. З'ясувалося, що Гундяєв, який офіційно працював як Кирило, православний священник у Швейцарії, був активним офіцером КДБ, таємно працюючи під кодовим іменем "Михайлов".

Яка була його мета? Як офіцер КДБ, Михайлов/Гундяєв/Кирило був призначений для роботи з іншими членами КДБ, які раніше проникли в Світову раду церков, щоб змусити Раду засудити Сполучені Штати та їхніх союзників, а також обмежити критику релігійних репресій у Радянському Союзі. Тактика була, і залишається, класичним прикладом російської проєкції; а саме, відволікати критику релігійних репресій Росії, звинувачуючи свого ворога, Америку, у тих самих злочинах, у яких сама Росія винна. Звісно, варто зауважити, що теперішня підтримка Кирилом війни Росії проти України та його засудження релігійних свобод України і Америки використовують майже ідентичну тактику і терміни з його попередньої роботи для КДБ у Швейцарії.

У лютому 2009 року, після смерті патріарха Олексія II, Кирила було обрано Собором Церкви патріархом Московським і всієї Русі – посада, що є синонімом посади Папи Римського в католицизмі. Як глава Російської православної церкви, Кирило має значний вплив на російських вірян. Повністю підтримуючи зусилля Путіна в війні, Кирило випустив документ, що виправдовує війну на релігійних і моральних підставах разом із геноцидом України та українців. Оголосивши російське вторгнення «священною війною» для знищення української нації і створення «єдиного духовного простору Святої Русі», Кирило звинувачує Захід і Україну в прийнятті «сатанізму». Більше не йдеться про боротьбу з «нацизмом», новий бойовий заклик – це релігійна війна проти самого Сатани. Кирило обіцяв російським вірянам, що участь у війні в Україні – це їхній святий обов'язок і що смерть на полі бою буде винагороджена очищенням від усіх гріхів і небесними благами. Єдине, чого не вистачає в цьому сценарії, так це обіцянки, що мертвих зустрічатимуть 72 цнотливі дівчини. Кирило та його погляди мають велику підтримку серед російського православного духовенства, яке нещодавно було заборонено в Україні за відкрите підтримання агресивної війни Росії проти України. З приблизно 400 єпископів Російської православної церкви жоден не засудив війну Росії або її численні (добре задокументовані) злочини війни та варварства.

Немає нічого християнського в Російській церкві: Не маючи нічого спільного з тим, щоб піклуватися про духовні потреби російського народу, роль Кирила більше нагадує роль міністра пропаганди нацистської Німеччини Йозефа Геббельса. І, як Геббельс був близьким радником Гітлера, так і Кирило є близьким соратником Путіна, чия влада над Росією була оголошена ним «чудом Божим». Як член правлячого олігархічного класу, Кирило був щедро винагороджений Путіним за свою службу. Чистий капітал Кирила, за оцінкою Forbes у 2006 році, становив 4 мільярди доларів, а через 13 років, за даними Novaya Gazeta у 2019 році, вже 8 мільярдів доларів. Як і Путін, котрий має дорогі європейські придбання, Кирило був сфотографований у золотих годинах Breguet за 30 000\$, які державні телеканали прибрали з фотографії, однак випадково залишили відображення годинника. Кирило живе в приватному маєтку вартістю \$43 мільйони.

Отже, ось вам і "традиційні християнські цінності" Росії.

Після цього короткого огляду справжньої Росії, яка ховається за пропагандистською завісою, слід також детальніше розглянути ще одну основну рису російської практики соціального контролю, а саме – використання Росією як гомосексуального, так і гетеросексуального звалтування для зломлення волі до опору.

Росія не є «Великою Державою»: Самостворений образ сучасної Росії як «великої держави» базується як на її історичних завоюваннях, так і на нещодавній перемозі у війні з найбільш милітаризованою та потужною державою того часу – нацистською Німеччиною. У першому випадку зловживання та жорстокості, які скоювали росіяни під час своєї експансії з рідної землі, колишнього Московії, здебільшого залишилися непоміченими та неналежно задокументованими. Тим не менше, те, що більшість світу вважає «Росією», насправді є великою колекцією завойованих держав і народів, примусово інтегрованих до «Російської Федерації» – ще однією вигадкою, як і Радянський Союз, про нібито братні нації, об'єднані під захисним куполом Москви. Насправді це імперія, яка включає численні колонізовані народи. Деколонізація Російської імперії давно назріла.

У другому випадку Росія також значною мірою переписала свою нещодавню історію і змогла переконати більшість світу, що її версія подій є правдивою. Те, що росіяни називають «Перемогою» капітуляцію нацистської Німеччини в Берліні 8 травня 1945 року, святкується по всій Російській Федерації в кожному селі та місті як найважливіше з усіх національних свят. Саме поразка Німеччини дає Росії та росіянам найбільше почуття досягнення та ідентичності. Тоді як Захід святкує День перемир'я, нині День пам'яті або День ветеранів, згадуючи молитвами жертви своїх загиблих, Москва проводить паради демонструючи свою силу в колонах маршируючих солдатів, танків та ракет, включаючи реальні чи макети своїх міжконтинентальних балістичних ракет. Сила – здатність приносити смерть – святкується. Причина, цього, як пише Кеті Девіс у Kyiv Independent, є важливою. *Контроль над нарративом дав режиму Путіна безкінечне джерело пропагандистського матеріалу, за допомогою якого можна розпалювати російський імперіалістичний націоналізм та виправдовувати його агресивні війни, включаючи, звісно, вторгнення в Україну.*

Девіс пише: *«Спадщина радянської перемоги над нацистською Німеччиною підживлює пропаганду війни в путінській Росії – і святкується з релігійним завзяттям». Велика Вітчизняна війна, в якій була розгромлена нацистська Німеччина, тепер стала Великою Вітчизняною війною для перемоги над відродженою нацистською державою – Україною.*

Брехня Росії про її перемогу у Другій світовій війні: За десять років з моменту вторгнення Росії в Україну в 2014 році дуже мало, якщо взагалі є, коментаторів, які ставили під сумнів часто повторювані твердження Росії, що саме вона – або патріотична жертва її російських бійців – була головним чинником поразки нацистської Німеччини. Саме ця міфічна перемога лежить в основі націоналістичного запалу Росії – ідентичності, яку прийняла величезна більшість росіян, яка набрала рис релігійної віри, як пояснює Девіс. Звісно, це також суміш напівправди та відвертої брехні. П'ятдесят років тому паради на День Перемоги в Москві визнавали, що поразка нацистського режиму була зумовлена не лише колективними зусиллями союзних армій та величезною військовою допомогою, яку Америка відправила до Радянського Союзу, а також величезними жертвами українців та білорусів. Сьогодні, і з моменту приходу

до влади Путіна, паради на День Перемоги та офіційні російські державні наративи відкидають домінуючу роль Великої Британії та Америки та повністю виключають внесок українських і білоруських армій у перемогу. Перемога є заслугою виключно Росії.

Українська та білоруська армії першими увійшли в Берлін: Мало хто буде підтримувати наратив Москви про українських нацистів, знаючи, що саме українська та білоруська армії першими увійшли в Берлін і завершили війну. Або що саме українці та білоруси зазнали найбільших страждань під час війни, як їхні солдати, так і мирні жителі, які перебували під німецькою нацистською окупацією. Визнати зусилля України в часи війни – означає визнати Україну як державу серед інших європейських країн, що є реальністю, яку Росія давно намагається заперечувати. Однак, відкидаючи всю антиукраїнську пропаганду, правда полягає в тому, що претензії Росії на перемогу у Другій світовій війні є грубо перебільшеними. Без американської допомоги і без участі української та білоруської армій Росія була б переможена і перестала б існувати.

Це суттєво виходить за межі цього есе, щоб нагадати те, що ретельно задокументовано військовими істориками – ці джерела є всюди і їх багато – але найкоротший виклад участі України у війні є необхідним для спростування російської пропаганди з цього критичного питання та для ілюстрації на російському прикладі окупації Німеччини колоніальної моделі Росії, яка залишається актуальною і до сьогодні.

20 квітня 1945 року 1-ша українська армія (фронт) досягла околиць Берліна з півдня та південного сходу, в той час як 1-ша та 2-га білоруські армії (фронти) оточували Берлін зі сходу та північного сходу. Далі на південь і завершувала оточення українська 4-та армія. Коли українські та білоруські армії просувалися до Берліна, 30 квітня Гітлер покінчив життя самогубством, а через вісім днів Берлін капітулював.

Українське підпілля під час Другої світової війни: Важливо визнати, що хоча українські та білоруські армії перебували під загальним контролем радянського та російського керівництва, вони не боролися за виживання радянської системи, а за власне національне виживання. Поки 7 мільйонів українських солдатів воювали з нацистським режимом у складі регулярних українських армійських частин, десятки тисяч українців приєдналися до підпільного партизанського руху (УПА), організованого організацією українських націоналістів (ОУН). Як і французький рух опору, цілі українського опору полягали в звільненні України від іноземної окупації. Але якщо французький опір мав лише німецьких окупантів, то українці боролися не тільки з німцями, а й з росіянами та поляками. (Зазначимо, що хоча передвоєнні та воєнні напруження між українцями та поляками, які займали частину Західної України, були значними, сьогодні ці стосунки базуються на взаємній повазі та підтримці. Польща є і залишається одним із найвідданіших союзників України. Обидві нації самостійно або в альянсі з Балтійськими та країнами Північної Європи здатні створити потужний фронт як економічно, так і військово.)

Хоча спочатку німці представляли себе перед українцями як визволителі, обіцяючи Україні незалежність від росіян, і здобули певну обмежену підтримку з боку підрозділів УПА, незабаром стало очевидно, що нацистський план для України не мав нічого спільного з визволенням. Це була, скоріше, ще одна геноцидна кампанія, схожа на Голодомор – нещодавній

геноцид, скоєний щодо українців сталінськими росіянами. Подібно до цілей Росії, окупація України була однією з основних воєнних цілей нацистської Німеччини. Її величезні ресурси були тією здобиччю, за яку Німеччина боролася. Не Росія і не Білорусь. І ціна для України була величезною. З передвоєнного населення України в 41,7 мільйона осіб перепис 1945 року показав, що на кінець війни вижило лише 27,4 мільйони людей. Мільйони українців загинули на фронтах, а мільйони інших були вбиті в нацистських концтаборах, працюючи як рабська праця, або в рамках геноцидної політики Німеччини щодо “lebensraum”. Нацистський план полягав у знищенні всього слов'янського населення і його заміні на німців. Масштаби людських страждань неможливо передати словами, але нобелівська лауреатка Світлана Алексієвич у своїй книзі *Останні свідки* (Random House, 2019) дає зворушливі погляди на жахіття німецької інвазії та окупації через розповіді дітей, які пережили ці події.

Російська влада в 1945 році добре знали про напади УПА на російські позиції протягом усієї війни та про глибокі прагнення українців бути вільними від російської окупації, не менш ніж від нацистської німецької окупації. Однак росіяни були не менш рішучими, ніж у 1930-х роках, у своєму бажанні знищити всі прояви української ідентичності, мови, історії та культури. Після того, як українські та білоруські армії вступили в Берлін, радянські війська увійшли з північного сходу. Як тільки Берлін здався, вищі командування СРСР наказало українським та білоруським арміям негайно залишити Берлін, повернутися до своїх країн і скласти зброю.

Масове зґвалтування німецьких жінок росіянами не схоже ні на що в історії: Залишившись наодинці з переможеною німецькою нацією, яка тепер міцно перебуває під російською окупацією, росіяни почали масове та тривале зґвалтування громадян Німеччини.

Важливо визнати, що це масове зґвалтування було здійснене не «радянськими» солдатами, а «російськими» солдатами. Це не був «радянський» злочин, до якого були втягнуті інші радянські національності, або ті, що зникли, коли прикметник «радянський» було вилучено в 1991 році, а був і залишається російським злочином. Оцінки приблизні – росіяни не проводили підрахунки – але близько двох мільйонів дівчат і жінок були зґвалтовані. Багато з них було зґвалтованих настільки жорстоко, що померли від отриманих травм. Не маючи можливості втекти та надії на майбутнє без російської окупації та тортур, багато інших покінчили життя самогубством. За задумом російської влади, тисячі завагітніли і повинні були народити дітей своїх гвалтівників. Як і всюди в Російській імперії, російська окупація мала кілька форм, однією з яких була етнічна заміна населення.

На відміну від нацистської Німеччини, російські військові злочини ніколи не були переслідуючі: В роки після поразки Німеччини російські злочини не були розслідувані з ряду причин. По-перше, Росія виграла війну, досягнувши всіх своїх довоєнних цілей, навіть додавши до них окупацію німецьких територій, на яких вона проводила свою кампанію зґвалтувань. Як нова світова держава, Росія не мала наміру звинувачувати себе, і жодна інша сила не мала над нею жодної влади. По-друге, після масових вбивств росіян та інших етнічних слов'ян нацистською Німеччиною – а також її власних кампаній зґвалтування слов'янських жінок – німцям було важко протривати. Це була справедливе покарання, взаємний обмін. І, що не менш важливо, німецькі жінки, яких зґвалтували, та їхні родини, принижені й деградовані, здебільшого мовчали. Кому вони мали скаржитися? Не лише тому, що існували давні культурні

та релігійні табу на все, що стосується сексуального, а й тому, що до порівняно нещодавнього часу існувала думка, що виявлення та дослідження болю лише погіршує страждання. Мовчання було кращим. Забути й іти далі.

Це була помилка. Її мовчання дозволило російським нарративам домінувати в інформаційному полі. Так само, як російська пропаганда дедалі більше заповнювала західні ЗМІ та громадську думку, значною мірою завдяки новим курсам з російських студій, створеним за «підтримки» Росії в усіх основних західних університетах, які ототожнювали український націоналізм — виражене бажання бути вільними від російської колоніальної окупації — з нацизмом, страх жертв Росії з боку Німеччини висловлюватися та невдача західних дослідників документувати й викривати численні російські військові злочини та злочини проти людяності дозволили Росії створити значну частину нарративу, представляючи себе як модельну державу.

Однак масове згвалтування німецьких жінок та дівчат, часто дуже молодих дітей, не було відхиленням від норми. Так, чоловіки з рушницями, які мають беззаперечну владу над іншими і чия влада це толерує, часто гвалтують, але більшість цивілізованих націй мають закони, яких вони дотримуються навіть в умовах війни, і які забороняють згвалтування. Росія робить усе навпаки. Вона завжди так робила.

Російське масове згвалтування черкеських жінок: У 1850-х роках Росія розширювала свою імперію на південь, до Кавказу, регіону, що охоплює нації Вірменії, Грузії, Азербайджану, Чечні, Черкесії та численні корінні народи. Російське завоювання стало результатом запеклої 47-річної війни, яку в кінцевому підсумку виграла російська армія, що застосовувала політику випаленої землі для повного знищення. Черкеська нація, наприклад, відмовившись підкоритися російському імперіалізму, була знищена. Це був навмисний геноцид. Документи неповні, але за оцінками, кількість черкесів, убитих росіянами, становить від 700 000 до 1,5 мільйона, майже все населення. Задokumentовані методи підкорення населення, які застосовували росіяни, включали спалення, масові вбивства, голод, згвалтування та обезголовлювання вагітних жінок. Ті небагато, хто вижив, лише 3% від початкового населення, зазнали систематичних катувань, згвалтувань і, зрештою, депортації в віддалені регіони Російської імперії. Згвалтування, як тоді, так і зараз, разом з катуваннями, було російським інструментом для зламання волі завойованого народу.

Російське масове згвалтування чеченських жінок та чоловіків: Чеченці також врешті були підкорені, їхні землі анексовані, а тисячі депортовані у віддалені регіони. Однак вони змогли зберегти свою ідентичність як народ. Після комуністичної революції та падіння царського режиму в 1917 році чеченці підняли повстання та спробували короткочасну боротьбу за незалежність. Росіяни під керівництвом Леніна були не менш рішучими, ніж царі, коли йшлося про повернення Чечні чеченцям. Повстання було придушене. У 1936 році чеченська нація була визнана на папері Йосипом Сталіним, радянським лідером, як Чечено-Інгушська Автономна Соціалістична Радянська Республіка. Автономна лише на папері, як і всі інші «автономні» республіки Російської імперії, Чечня залишалася під повним контролем Москви. Однак чеченці, будучи впертими мусульманами, продовжували чинити опір. Після розпаду Радянської імперії в 1991 році чеченці в тепер уже перейменованій державі, Чеченській Республіці Ічкерія, прагнули автономії разом з численними іншими раніше колонізованими народами. Росія під

новим керівництвом Бориса Єльцина відповіла, направивши російську армію до Чечні в 1994 році. Протягом двох років Чечня боролася проти деморалізованої та дезорганізованої російської армії і перемогла. Кількість загиблих чеченців перевищила 100 000, і нація була в руїнах, але незалежність – хоча й нестабільна та підірвана російськими агентами – була здобута. Однак ненадовго. Росія відновилася після розпаду своєї радянської імперії, відбудувала свою армію, і в 1999 році, під керівництвом Володимира Путіна, відновила бойові дії. Виправдовуючи нове вторгнення та повторну окупацію Чечні/Ічкерії як «самооборону» після того, як КДБ/ФСБ організувала провокацію, підірвавши російські житлові будинки в Москві, за що Путін звинуватив чеченців, ця Друга Чеченська війна тривала десять років, до 2009 року, коли російські війська, за підтримки проросійських чеченців, нарешті перемогли. Знову ж таки, тактика Росії полягала в тотальній війні, знищенні міст, руйнуванні інфраструктури та націлюванні на цивільні населення. Після поразки сил незалежної Чечні Чечня була відновлена в складі Російської Федерації. Оцінки кількості загиблих у цій другій війні перевищують 60 000.

Російські військові злочини в Чечні: Важливим аспектом цього обговорення є використання Росією згвалтування під час Другої Чеченської війни як інструменту покарання та приниження завойованого народу. У доповіді, опублікованій в журналі Каліфорнійського державного університету "Culture, Society, and Praxis", дослідниця Валентина Русева зафіксувала військові злочини Росії в окупованій Чечні. Під час цієї тривалої війни від 15% до 20% чеченського населення було вбито, а більшість чеченських жінок зазнали структурного насильства та втратили членів родини. Чеченські жінки описували згвалтування російськими солдатами як «гірше за смерть». Доповідь Русевої документує численні свідчення від першої особи. Один конкретний випадок, задокументований Human Rights Watch, ілюструє російську практику: Хеді Кунгаєвій була вісімнадцять років. Російські солдати захопили її вдома в Тангі-Чибі та відвезли до російського військового табору, де вона була вбита. Судово-медичний експерт, який провів розтин її тіла після того, як воно було знайдено, повідомив, що «Кунгаєву били, проникали в анус і вагіну твердим предметом і задушили ... Вона була жорстоко згвалтована перед смертю.»

Російська політика згвалтування: Копіюючи російську практику в Берліні після його захоплення, російські солдати масово гвалтували чеченських жінок в задля того, аби зганьбити та зламати дух чеченського народу. Доповідь Human Rights Watch описує, що Росія, незабаром після перемоги над Чечнею, почала масове вбивство чеченських чоловіків, які воювали проти росіян або допомагали чеченському опору. З тих чеченських чоловіків, які не були вбиті безпосередньо, велика кількість була вивезена з Чечні та перевезена до російських ізоляторів. Після того, як чоловіків вивезли, росіяни почали систематичне згвалтування чеченських жінок. Запліднення чеченських жінок розглядалося як ключ до російської політики «етнічних чисток».

Як повідомлялося, росіяни організували «зачистки», під час яких входили в будинки, витягували жінок, яких потім били, гвалтували – часто це були групові згвалтування — і часто вбивали. Крім витягування з домівок, жінок гвалтували на блокпостах, околицях міст і в російських таборах. У той час як згвалтування та сексуальне приниження чеченських жінок описувалося як розвага для росіян, наприклад, їх роздягали догола та примушували танцювати, це також служило державним цілям Росії. Перш за все, це використовувалося і

використовується сьогодні росіянами як зброя війни. Заздалегідь сплановане масове згвалтування «має на меті знищити душу нації».

Світ спостерігав за подіями з жахом: Як повідомляє Jamestown Foundation, консервативна аналітична група з Вашингтона, що зосереджена на питаннях безпеки Євразії, лорд Рассел-Джонстон, президент Парламентської асамблеї Ради Європи, виступив з попередженням до Росії щодо поведінки її військ у Чечні. «Останніми тижнями, – почав він, – з'явилося все більше свідчень швидкого погіршення ситуації з правами людини в Чечні. Я очікую, що всі порушення прав людини будуть засуджені на найвищому рівні російською владою. Повідомлення про нові порушення прав людини з'являються на фоні огидної відсутності бажання російської влади належним чином розслідувати звинувачення у попередніх порушеннях. Нездатність притягнути до відповідальності винних у скоєнні злочинів є явним порушенням зобов'язань Росії як члена Ради Європи».

Немає потреби казати, що вимоги щодо Росії розслідувати її власні зловживання та змінити свою поведінку були, як мінімум, наївними. Ще гіршим є те, що, так ніби злочини не були центральною частиною російської імперської політики, злочини армії були покладені на місцеве керівництво та не були офіційно визнані як такі, що прямо санкціоновані Москвою, яка мала повний контроль над тактикою на полі бою. Це звільняло Путіна та захищало його і правлячу російську олігархію від особистої відповідальності.

Публічне згвалтування чеченських чоловіків росіянами: «Жорстокі поводження», про які повідомляла Рада, були описані в іншому звіті Ради Європи, опублікованому Jamestown Foundation, під назвою «Масове згвалтування чеченських чоловіків федеральними силами». «За словами Андрія Миронова з російської правозахисної організації «Меморіал»... російські сили, дислоковані в Чечні, нещодавно вчинили організоване масове згвалтування чеченських цивільних чоловіків. Під час ознайомчої поїздки на Північний Кавказ Миронов дізнався про інцидент, який стався на початку цього місяця: «Понад 700 чоловіків (мені дали список із 762 імен) були вивезені в поле. Вони [російські солдати] згвалтували жінку на їхніх очах». Тоді російські війська, розповів Миронов, знущалися над чеченськими чоловіками, закликаючи їх захистити честь жінки. Тих, хто втрутився, а саме шістдесят двох чоловіків, потім «прикували наручниками до бронетранспортера і публічно згвалтували».

«Я ніколи раніше не чув про публічне згвалтування», – прокоментував Миронов. "Звичайно, людей систематично гвалтували у в'язницях і слідчих ізоляторах, [у] військових частинах. Це мало на меті зламати їхній характер. Але тепер це робиться публічно». Миронов додав, що багато чеченців, які були публічно згвалтовані, поклялися, що тепер стануть смертниками (Eurasianet, 19 липня 2000 р.).

"У випуску № 49 (16 липня 2000 р.) "Нової газети" військовий кореспондент Анна Політковська¹ обговорила той самий випадок і додала деякі подробиці. "Шістдесят вісім чоловік", - написала вона, "проживаючих у Серноводську, заявили, що були згвалтовані [російськими] солдатами, які проводили каральну акцію, але не знайшли необхідного розуміння [з боку промосковської чеченської влади]. Сорок вісім із них звернулися до [президента-сепаратиста] Аслана Масхадова з проханням дозволити їм стати камікадзе, щоб отримати відплату за ці приниження, вчинивши терор. Масхадов категорично відмовився задовольнити

їхнє прохання. Потім двоє з них намагалися покінчити життя самогубством. Це сталося 12 липня [2000] року в Серноводську. Одному вдалося. Другий вижив.».

¹ **Варто зазначити**, що Анна Політковська була дочкою етнічних українських дипломатів, які представляли українську (радянську) делегацію в Організації Об'єднаних Націй. Народилася в Нью-Йорку та отримала освіту в Москві, її репортажі про російські звірства під час Другої Чеченської війни призвели до того, що вона була заарештована російською армією, яка влаштувала імітацію страти, щоб відлякати її від подальших репортажів. Пізніше вона була вбита в Москві 7 жовтня 2006 року. Їй було 48 років. Ще шестеро журналістів з «Нової газети» також були вбиті з 2000 року. Агресивна політика Росії щодо вбивства незалежних журналістів мала успіх у обмеженні наративів, що суперечать офіційній російській пропаганді.

Багато організацій зібрали інші свідчення від перших осіб щодо затримання, катування та групового згвалтування чеченських чоловіків російськими солдатами. Варто зазначити в доповіді Amnesty за 2000 рік, що описує російські згвалтування чоловіків-полонених, а також дітей, згадку про використання Росією «фільтраційних таборів» – тієї ж системи і практики військових злочинів, яку Росія використовує зараз на окупованій території України. Російські «фільтраційні центри» – це місця, де держава, здійснюючи повний контроль над полоненими, систематично застосовує тортури та анальне згвалтування чоловіків, як детально викладено в доповіді.

Російські звірства в окупованій Україні не відрізняються від злочинів ІДІЛ: Спростовуючи міф про те, що Росія є сучасною державою, яка дотримується західних цінностей, є нещодавній ряд військових злочинів, які Путін безпосередньо визнав і санкціонував. Після повномасштабного вторгнення Росії в Україну в лютому 2022 року російські військові сили захопили та окупували кілька українських громад, включаючи Андріївку, Здвижівку, Ворзель, Бучу та інші. Не очікуючи, що українські оборонні сили успішно визволять ці громади та викриють російські злочини, зокрема систематичне катування, згвалтування та вбивства українських цивільних осіб, включаючи смерть дітей від насильницького і множинного згвалтування, а також випадкові вбивства пішоходів, росіяни мало що зробили для приховування своїх злочинів. Після визволення Бучі українські власті виявили жахи російської окупації в катівнях, масових могилах та трупах, залишених на вулицях, де росіяни випадковим чином вбивали людей. Сцени були майже ідентичні найгіршим злочинам, скоєним нацистами – ще однією терористичною імперіалістичною державою, з якою Росія, нагадаємо, об'єдналася для завоювання Європи.

Протягом перших місяців російської агресії проти України в 2022 році Росія, здається, виявляла певне занепокоєння щодо свого іміджу та міжнародної репутації, намагаючись контролювати інформацію, що надходила з війни. Після розкриття фактів щодо Бучі та світового засудження жорстокості Росії — яку описали як гіршу за ІДІЛ – пропагандисти Путіна спочатку заперечували будь-яку російську причетність і звинувачували українську владу у фальсифікації смертей як «провокацію» проти Росії. Однак, коли докази жорстокості Росії накопичувалися, а її подальші спроби заперечення вже було неможливо підтримувати, Росія скинула свою маску.

Нова реальність була донесена російськими пропагандистами, які тепер публічно прийняли випадкові вбивства українських громадян і терористичні тактики згвалтувань, як попередження українців «бійтеся!». Метою російських терористичних кампаній, чи то здійснюваних імперськими російськими військами в 19 столітті, чи радянськими військами в 20 столітті, чи національними російськими військами в 21 столітті, завжди була одне й те саме: завдати такого болю та страху, щоб ті, хто боровся проти російського домінування, зламалися та піддалися будь-якій силі, яку Росія бажала застосувати до них.

“БІЙТЕСЯ”

Російські згвалтувачі та кативи вшановані в Москві: Доказом – якщо ще потрібні були додаткові підтвердження – того, що Буча та сотні тіл і катівень, виявлених після визволення українською армією окупованих територій, є частиною російської політики, що простягається через століття і різні ітерації російської імперії, стало офіційне прийняття Путіним в Москві

кривавих катів Бучі. Замість того щоб засудити їх за їхні звірства, Путін нагородив російських десантників з 234-го повітряно-десантного полку державними нагородами. Їхня жорстокість була схвалена, а росіян закликали наслідувати їхні злочини. Тепер мета війни полягала не в захисті російських інтересів – ця маска також була скинута – вона полягала в знищенні української держави, знищенні українського народу та «завоюванні» країни, як тепер публічно визнав Путін.

Російські брехні про «сімейні цінності»: Однак не всі маски Росії були скинуті, лише ті, існування яких явно є хибним і чия користь більше не відповідає інтересам Росії. Ті, що залишаються корисними, продовжують активно просуватися і будуть вважатися реальними, поки не будуть остаточно спростовані. Серед цих міфів, які залишаються, є створений нарратив, що Росія є християнською нацією, яка відображає ті самі цінності, в які вірить християнська правниця в Америці, серед яких пропаганда сімейних цінностей, антиабортна політика, опозиція до шлюбу між геями та лесбійками і відмова від будь-якого визнання прав ЛГБТК+.

Спростуванням моральної позиції Росії є той факт, що Росія є імперською державою, яка в значній мірі покладається на гомосексуальне зґвалтування колонізованих чоловіків, а також на зґвалтування жінок і дітей для забезпечення свого контролю, як було зазначено вище.

Я вже згадував про затвердені проповіді Російської Православної Церкви, що обов'язок російського громадянина – це вбивати українців, і що це забезпечує йому місце на небесах. Хоча християнство в жодному місці не заохочує вбивство невинних, Росія йде далі і ув'язнює будь-кого, в тому числі поодиноких лікарів, які протестують проти війни. В Росії, на відміну від Америки або будь-якої західної країни, неможливо висловити позицію проти держави, незалежно від того, наскільки аморальними та злочинними є її дії. Навіть діти, які виражають проукраїнські або антивоєнні настрої, потрапляють до в'язниць. Як пише Олег Козловський для Amnesty International, «Попри всі розмови Кремля про цінність сім'ї, саме зв'язок між дітьми та їхніми батьками безсоромно експлуатується для придушення інакодумства».

Щодо сімейних цінностей, спершу необхідно визнати, що Росія, одна-єдина серед «сучасних» країн, скасувала кримінальні санкції, які всі західні держави запровадили за насильство в родині. Якщо ми на Заході за останні 50 років досягли значного прогресу визнання того, що насильство в родині є злочином, що викликає законний суспільний осуд і потребує розширення захисту закону для вразливих жінок і дітей, то Росія пішла в протилежному напрямку. За режиму Путіна, з підтримкою Патріарха Кирила та Російської Православної Церкви, Росія легалізувала насильство з боку чоловіка як традиційну чоловічу прерогативу. Насильство в родині в Росії є ендемічним.

Задля ясності, слід зрозуміти, що означали традиційні сімейні цінності на Заході. До 4 січня 1983 року статус «одруженої жінки» (в Канаді) в деяких аспектах був подібний до статусу власності. Для законно одруженого «чоловіка» одне з визнаних прав полягало в його абсолютному праві на сексуальний доступ. Відповідно, обов'язок дружини полягав у тому, щоб не перешкоджати його доступу до її тіла. Примусове статеве зґвалтування було злочином лише тоді, коли воно скоювалося щодо жінки, яка була «не його дружиною». За кримінальним правом шлюб був повною перепороною для порушення справи про зґвалтування. Хоча будь-яке насильство над іншою особою давно визнавалося окремим злочином, насильство з боку

подружжя як таке рідко розслідувалося чи переслідувалося, оскільки воно було логічно та раціонально – а також соціально – несумісне з уявленням, що чоловік може згвалтувати свою дружину, але не може її побити. Як, власне, згвалтування не є «нападом»?

У будь-якому випадку, переважаюче соціокультурне уявлення – і те, яке британське загальне право довго поважало – полягало в тому, що «дім чоловіка – його фортеця». Держава не могла увійти в цей приватний простір без вагової і законної причини. Фактично, все, що відбувалося в домі чоловіка, було «його особистою справою». (І так, це була патріархальна система.)

Детальне дослідження еволюції закону та практики у британській правовій системі щодо захисту прав жінок виходить за межі цього есе. Достатньо сказати, що багато представників традиційної християнської віри продовжують вважати будь-яке втручання держави у внутрішню динаміку родини неприпустимим і таким, що суперечить «божественним» правам чоловіка та батька, як це викладено в Біблії – що є саме тією частиною, яку російські пропагандисти використовують для розділення Америки та залучення підтримки для «російського світу». Оскільки право російського чоловіка на насильство щодо своєї дружини закріплене в російському цивільному кодексі, можна з певністю припустити, що згвалтування подружжя є дуже поширеною рисою російського сімейного життя. Насправді, на початку війни російські жінки часто публікували в соціальних мережах своє полегшення з приводу того, що їхні чоловіки відправлені на фронт і більше не можуть їх бити. Чи живуть вони чи помирають, здається, мало хвилювало їх. За іронією, російські жінки, що звертаються до судів за розлученням, коли розлучення було опротестоване їхніми чоловіками, зазвичай отримують відповідь: «Ідіть додому та підкоряйтесь своїм чоловікам».

Системне згвалтування та катування українок росіянами: мабуть, найбільш яскравим прикладом того, як російська держава не демонструє християнські цінності, є її давня системна практика використання згвалтувань, у тому числі гомосексуального, як інструменту соціального контролю.

Подібно до того, як росіяни масово гвалтували черкесів (навіть тоді, коли вони їх винищували) і гвалтували німкенів, які потрапили під їхній контроль, і гвалтували чеченських чоловіків, які програли битву з ними, і, безсумнівно, мільйони інших, чиї тортури ніколи не були зареєстровані, хоча їх кількість у десятках мільйонів була, росіяни регулярно гвалтують українських військовополонених, навіть коли вони катують і вбивають їх. У своїй останній доповіді 30 жовтня 2024 року Генеральній Асамблеї ООН Комісія з розслідування дійшла висновку, що Росія вчиняє численні військові злочини через свою поведінку як з українськими цивільними особами під російською окупацією, так і з полоненими українськими солдатами. Вони виявили, що застосування Росією тортур, у тому числі сексуальних, було не випадковим, а широко поширеним і систематичним. Голова Комісії Ерік Моуз заявив: «На підставі наших доказів ми встановили, що російська влада діяла згідно зі скоординованою державною політикою катування українських цивільних осіб і військовополонених і, таким чином, вчиняла злочини проти людяності».

«Українська правда» додає додаткові подробиці, зокрема, що українські військовополонені зазнають катувань «на всіх етапах полону». Практично всі українці в російському полоні

знають тортур у російських таборах і в камерах тортур, організованих на окупованій території України.

Інші повідомлення фіксують «вражаючі» цифри українських жертв російського сексуального насильства, в тому числі чоловіків і хлопців. Не дивно, що дуже мало чоловіків – обмінаних у рамках обміну полоненими – готові детально описати тортур, яких вони зазнали від рук росіян. Однак в одному з повідомлень CNN Роман Шаповаленко зазначив, що у росіян, схоже, є фетиш на чоловічі геніталії. У звіті CNN додається, що чоловіче згвалтування було давно відомим як широко поширена практика всередині Росії, яку особливо практикували поліція та силові структури щодо російських затриманих, але тепер Росія «експортувала цю практику на окуповану територію України».

Російська політика згвалтування і терору служить її імперським інтересам: Згвалтування служить державним цілям. У випадку з Німеччиною терор, який росіяни завдали німецькому цивільному населенню під час їхньої масової кампанії згвалтувань, допоміг перетворити його на покірне населення, яке слухняно працювало з російською владою протягом двох поколінь. Стазі, німецька таємна поліція, яка була змодельована за аналогією з КДБ, здійснювала найбільшу внутрішню шпигунську мережу в Радянському Союзі, в якій громадяни Східної Німеччини пригнічували один одного на користь своїх російських господарів. Подібно, у Чечні, зіткнувшись з геноцидною перспективою щодо черкесів, чеченці замість того, щоб захищати свою честь і країну, здалися росіянам, і деякі з них, як чеченський лідер Рамзан Кадіров, змінили сторону від борців за незалежність до проросійських лоялістів, яких росіяни винагородили за зраду чеченського народу, призначивши Кадірова президентом Чеченської Республіки та щедро обдарувавши його подарунками і абсолютною владою в режимі Путіна, вигоди від якої він передав своїй родині та найближчим прихильникам у класичному колоніальному політичному стилі. Нагороджений російським званням генерал-лейтенанта в російській армії, зі своєю приватною армією з близько дванадцяти тисяч чоловік, названою кадіровцями на честь їхнього лідера, Кадіров підтримує російське вторгнення в Україну і брав участь в звірствах, скоєних як проти окупованих населень, так і проти полонених, повторюючи ті ж самі дії, які російські загарбники здійснили проти його власного народу.

Оцінки майбутнього Чечні є одностайними в тому, що коли контроль Москви над Чечнею/Ічкерією зазнає невдачі, народ підніметься проти Кадірова, його родини та прихильників. Знаючи це, Кадіров править Чечнею залізною рукою, подібно до того, як Путін править Російською імперією, здійснюючи широкомасштабні тортур та вбивства серед чеченців, що досягають рівня злочинів проти людяності, згідно з визначенням Міжнародного кримінального суду.

Не всі чеченці здали свою волю колоніальним загарбникам або їх чеченським агентам. Деякі приєдналися до українського спротиву проти російського вторгнення та мужньо воюють з ними як добровольці. Вони знають, що якщо російська армія в Україні буде розгромлена, російський контроль над Чечнею впаде. Вони, зрештою, борються за свободу Чечні.

Наслідки згвалтувань і катувань: Подібно до наслідків, яких зазнали німкені та чеченські чоловіки, яких згвалтували росіяни, психологічний вплив на українських чоловіків і жінок є значним. Заподіяні тортур часто фізично непоправні. Чоловіки, чиї статеві органи були

відрізані в камерах тортур, але їм вдалося вижити, і жінки, чий зґвалтування були настільки жорстокими, що їх промежини зруйновані та нездатні відновитися, мають надзвичайно високий ризик самогубства. Багато вчиняють самогубство.

У всіх випадках зґвалтувань і катувань природним чином виникає важка депресія. Враховуючи пріоритети виживання у війні, увага обов'язково зосереджена на полі бою, але довгострокові емоційні та психологічні травми, які війна завдає людям, дуже серйозні. Завдання подолання наслідків травми, навмисно заподіяної нації росіянами, вимагатиме скоординованої відповіді, рівної за зобов'язаннями та ресурсами самій військовій битві. Спочатку вижити, потім відновитися.

Досвід канадської правової системи свідчить, що жертви зґвалтувань надто часто інтерналізують насильство, фактично приймаючи його, свідомо чи несвідомо, як судження щодо власної вартості та цілісності як людських істот. У випадках системного насильства в церкві, зазвичай серед тих, хто вижив, відбуваються суїциди, які безпосередньо пов'язані з сексуальним насильством, скоєним щодо них. Самотравмування, зловживання наркотиками та алкоголем, соціальна ізоляція та емоційні розлади є природним наслідком сексуального насильства. Так само, як зґвалтування чеченських мусульманок мало більш глибокі наслідки для них, ніж для зґвалтованих немусульманок через їх глибоко вкорінені культурні та релігійні цінності, чоловіки, загалом, більше, ніж жінки, страждають від ганьби та деградації від зґвалтування на більш глибоких рівнях. Чоловіки частіше, ніж жінки, завдають собі смертельних пошкоджень. Соціальні стандарти, що визначають маскуліність – саме сутність чоловічої статі – вимагають, щоб чоловік захищав свою маскуліність. Чи має це фізіологічну чи соціальну основу, або їх комбінацію, чоловіки, які зазнали зґвалтування, страждають не тільки від наслідків безсилля протистояти насильству та неспроможності захистити себе – шок, що супроводжує страх смерті, повну безпорадність та інстинктивне бажання вижити, – але й від унікальної чоловічої травми демаскулізації. Зґвалтування чоловіків атакує сутність їх сексуальної ідентичності, що універсально розуміється як основа нашого відчуття себе. Як можна відновити те, що було зруйновано? Коротка відповідь – через інтенсивну терапію травм.

Що робить система правосуддя — це зосереджує об'єктивне переосмислення деталей злочинів та обставин, за яких вони були скоєні. Незалежно від негативних самосуджень, які жертви часто несуть із собою, основним фактом у кожному випадку є те, що жертви були буквально безсилі протистояти і що вони не несуть жодної вини або відповідальності за свою жертву. Саме перенаправлення цього негативного самосудження на його первісне джерело, на злочинця, започатковує процес зцілення. Через усвідомлення, розуміння динаміки влади та нашого ставлення до неї, жертва може відокремити своє суттєве “я” від пережитого досвіду. Наші переживання нас навчають і інформують, але вони не визначають, ким ми є. Внутрішньо засвоївши пережите як визначальне, ми стаємо своїми власними ворогами і, фактично, безкінечно повторюємо злочини наших гнобителів. Це, принаймні, одне з послань, яке прокурори в системі правосуддя передають тим, хто має мужність постояти за себе, коли вони готові, і публічно засудити своїх гнобителів.

Зокрема, стоячи на стороні жертв, процес правосуддя намагається повернути їм силу. Правосуддя змінює наратив: ви були жертвою насильства, але ви є тією, хто вижила. Ви *живі*. Маючи підтримку держави у переслідуванні гнобителя за їхні злочини, ви стаєте символом правосуддя. Хоча росіяни скоїли сотні тисяч воєнних злочинів – кожен із яких є таким самим серйозним, як найгірші злочини, які коли-небудь бачили наші суди – і їхнє переслідування є майже неможливим через величезну кількість злочинців та їхній захист з боку російської держави, тим не менше, правосуддя вимагає рішучого зобов'язання переслідувати і притягнути до відповідальності кожного російського злочинця, співучасника, спільника та учасника за їхні злочини. Це робота на все життя, і необхідно виділяти ресурси для її здійснення, але правосуддя вимагає цього. Так само, як культурна та міжпоколінна травма передається нашим дітям та онукам, впливаючи на їхню здатність самореалізуватися та досягати свого повного потенціалу, так і зцілення та правосуддя впливають на реальність в якій житимуть майбутні покоління.

Поширена культура гомосексуального зґвалтування в Росії: На сам кінець необхідно зробити ще деякі зауваження щодо культури зґвалтувань у Росії. Хоча росіяни публічно визнають існування культури зґвалтувань у своїх численних пенітенціарних системах, вони намагаються уникати обговорення поширеності гомосексуальних зґвалтувань поза межами тюремної системи.

Правда полягає в тому, що гомосексуальне зґвалтування є фундаментальною частиною російської чоловічої культури. Зовсім не будучи гомофобною культурою, яку вони агресивно просувають у західних ЗМІ як частину свого "християнського" образу, росіяни практикують насильницьке зґвалтування чоловіками чоловіків як невід'ємну частину своєї вертикальної систем влади. Концепція рівності, що є основою як демократичної філософії, так і прав людини, є абсолютно чужою російській соціально-політичній системі, яка ніколи не мала досвіду і не прийняла демократичні принципи чи права людини. Натомість її коріння глибоко вкорінене в системах ієрархічної, автократичної влади, сягаючи часів монгольського світу 15–16 століть, де привілей влади завжди полягав у праві знущатися з тих, хто має менше влади.

Корупція в російському світі не має аналогу з корупцією на Заході. Те, що ми сприймаємо як "корупцію" в Росії, насправді є російською системою винагород, привілеїв і покарань, яка дозволяла російській імперській колоніальній системі залишатися неушкодженою протягом століть зовнішніх змін.

Ієрархічний порядок дій означає, що ті, хто має владу, знущаються з тих, хто має меншу владу. І наслідком цього є те, що ті, хто має меншу владу, схилиються перед більшою владою та очікують і терплять зловживання, які вони зазнають. Ніде це не є так очевидно, як у російській армії, яка, як і російська тюремна система, є закритою системою силових структур, де вищестоящі офіцери регулярно б'ють, грабують і навіть гвалтують молодших офіцерів і нижчих за чином. Сотні відео колективних зґвалтувань, знятих безпілотниками або знятих самими гвалтівниками, свідчать про широке використання зґвалтувань у російській армії як примітивного методу встановлення панування та контролю.

В Росії війна на папері проти гомосексуалізму є реальною, оскільки вона вводить закони, які криміналізують одностатеві стосунки та будь-яку демонстрацію приналежності доЛГБТК+ спільноти. Цілком ймовірно також, що російські угруповання, які нападають на гомосексуальні пари, самі брали участь у насильницьких сексуальних злочинах, включаючи зґвалтування чоловіків. Цинічна та лицемірна міжнародна позиція Росії, яка протистоїть тому, що її Церква називає неприродною та аморальною поведінкою на користь традиційних сімейних цінностей – спрямована насамперед на американську християнську аудиторію та західні ультраправі рухи – спростовується тим фактом, що вона практикує гомосексуальне зґвалтування на державному рівні. Цікаво, що самі росіяни, які займаються примусовим анальним сексом – зґвалтуванням – заперечують, що їхні дії є «гомосексуальними». Натомість вони стверджують, що їх мотивує влада та дотримуються прийнятих у Росії правил домінування. Гомосексуалізм передбачає любов, взаємну повагу, тоді як вони діють із чистого фізичного задоволення від домінування та приниження інших, зокрема інших чоловіків – по суті, це вираження презирства та ненависті.

Як зазначив російський правозахисник Миронов, котрий згадував про масові зґвалтування чеченців, «Звісно, люди систематично зґвалтовувалися у в'язницях та слідчих ізоляторах, а також [у] військових частинах. Це мало на меті зламати їхній характер». Той факт, що Миронов висловлюється про це майже як про щось буденне, сам по собі є промовистим. Як правозахисник, він не вбачав нічого незвичайного в систематичних зґвалтуваннях підкореного народу і, здавалося, виправдовував це як необхідний дисциплінарний захід, спрямований на їхній моральний і психічний злам. Його здивування полягало не в існуванні системних зґвалтувань чоловіків російською армією, а в тому, що російська держава робила це посеред білого дня. Це був лише новий рівень добре відомої російської практики використання зґвалтування як інструменту державного гноблення.

Те, що росіяни самі визначають систематичне зґвалтування в своїх військах як виконання необхідної «дисципліни» та «порядку» і заперечують будь-який гомосексуальний інтерес, не змінює того факту, що незалежно від того, яке ярлик вони хочуть наклеїти на свою поведінку, їхнє заняття примусовим та оргазмічним анальним статевим актом є очевидно більш збоченим, аморальним, антихристиянським і кримінальним, ніж будь-що, що вони проголошують ненависним.

Образ Росії, який вона проектує через свою державну пропаганду як морально переважаючу культуру, і справді, таку, що має бути наслідувана її західними споживачами, є, як і її самоопис як антиімперіалістичного та антиклінічного борця, черговою вигадкою. Це цілковитий обман.

Залишається запитати, чому Росія приймає зґвалтування?

Чому Росія має глибоко вкорінену політико-культурну практику зґвалтування? Коротка відповідь: тому що це дає результат. У своїй книзі *Війна до цивілізації* (Oxford University Press, 1996) Лоуренс Кілі, професор антропології в університеті Іллінойсу, робить важливе спостереження, що люди, які зазнали серйозного насильства – фактично ті, чий духи зламани так само, як і тварин – є водночас піддатливими та небезпечними. Небезпечні, коли потрапляють на позиції влади, і слухняні, коли знаходяться під командуванням старших офіцерів. Не всі люди підкоряються свавільній владі. Багато хто чинив опір. Ті, хто чинив опір за умов окупації,

завичай гинуть. Це банально, але варто повторити, що найбільше підкорюються ті, хто вже прийняв нижчий статус для себе. Насильство принижує людей, і принижені люди, в свою чергу, легше піддаються контролю.

Російська імперія, як і Монголія, яку вона успадкувала через силу, ще на ранніх етапах навчилася цінувати приниження людей через масовий терор. Контролюючи численні колонізовані народи за допомогою систематичних катувань, згвалтувань і геноцидальних кампаній, вона свідомо прагнула зламати цих людей, роблячи їхнє підкорення російському контролю – або, як у випадку з Рамзаном Кадіровим, їхню подальшу співучасть у примушуванні інших до абсолютного підкорення – абсолютним.

Ніде ця підкореність не є більш очевидною, ніж у безкінечних і, здавалося б, безглузких нападах на українські оборонні позиції, які самі росіяни називають «м'ясними» атаками. «М'ясними» тому, що вони не мають жодної вартості, окрім як погодитися померти в надії вичерпати українські боєприпаси або досягти якоїсь іншої передбачуваної військової вигоди, яка не вбачає жодної вартості в життях російських загарбників. Те, що вони не чинять опору – хоча ті, хто намагається, часто зазнають згвалтувань, щоб нагадати їм про їхній нульовий статус – стало загадкою для західних спостерігачів. Описані як такі, що атакують, як зомбі, і підкоряються наказам просуватися вперед до смерті, спостерігачі, включаючи українських солдатів, які їх вбивають, питають, чому вони не протестують, щоб врятувати себе. Чому вони не вбивають своїх офіцерів? Чому вони віддають свої життя в чужій країні в імперській кампанії, яка зрештою не принесе їм жодної вигоди? Їхня спокійна підкореність наказу померти «як м'ясо» є загадковою, тому що поведінка росіян не схожа на те, що ми спостерігаємо на Заході. Ми не зламані і не можемо досягнути досвід і реальність бути росіянином.

Професор Кілі пише: «Це не містична терплячість робить цивілізованих людей більш піддатливими до суворого підпорядкування та військової дисципліни, а їхня звичка до ієрархії та підкорення внаслідок того, що вони виростили в державі, яка за своєю сутністю є політичною одиницею з класовою стратифікацією та монополізованими примусовими силами».

Вибір між смертю та підкоренням: стикаючись з російськими загарбницькими силами, українці мають чіткий вибір. Здатися і зіткнутися з неминучими катуваннями та, можливо, смертю, або боротися до кінця. Африканці, яких викрадали та відправляли в Америку для продажу в рабство, стояли перед подібною дилемою, але, не маючи змоги ефективно чинити опір, їхні варіанти обмежувалися лише смертю або виживанням у рабстві. Багато хто обирав смерть, кидаючись за борт, щоб утопитися, якщо була така можливість. Підкорення, принаймні потенційно, максимізує можливість виживання, а виживання дає шанс на нову боротьбу. Але питання життя чи смерті є особистим, і ніхто не має права нав'язувати його іншому.

Чи відповіли б ми, як Олександр Мацієвський, український солдат, який, потрапивши в російський полон, гордо стояв і запалював цигарку, та проголосив «Слава Україні» – після чого росіяни убили його на відео, або як Степан Чубенко, 16-річний українець, якого студентом у 2014 році, на початку російської війни проти України, витягли з потяга в окупованому місті Донецьк за те, що він носив на своєму рюкзаку стрічку синьо-жовту стрічку в кольорах українського прапора. Через це його катували днями, поки йому не вибили всі зуби, а потім зі зв'язаними за спиною руками вистрілили 5 разів у голову. Його понівечене тіло знайшли на

смітнику. Згідно зі звітом солдата, присутнього під час тортур, хлопець «не плакав і не просив пощади».

Ми ніколи не дізнаємось, як загинули тисячі інших українців, яких катували та вбивали в десятках катівень і «фільтраційних» таборів, створених російськими властями на всій окупованій території України. Ми ніколи не дізнаємось, але ми не повинні їх забувати.

Російські злочини та надзвичайні страждання, які вони спричиняють, не є безцільними. З продовженням підтримки більшості російського населення, про що свідчать не лише опитування та відсутність великих протестів серед мільйонів вільних росіян, що живуть на заході, а й участь з ентузіазмом сотень тисяч простих росіян у скоєнні військових злочинів безпосередньо під час війни Росії за завоювання України, російське керівництво має намір зламати Україну, захопити величезні ресурси країни – які вже планувалися для розподілу серед російських олігархів ще до повномасштабного вторгнення – і, здійснивши цей перший крок, відновити статус глобальної потужної держави. Як кажуть росіяни, за що вони борються, так це за тріумф Російського світу.

Метою є класичний імперіалізм – величезна сила та багатство для маленької еліти за рахунок величезних страждань та позбавлень величезної більшості, фактично за рахунок фактичного поневолення мільйонів.

Останнє слово про російську пропаганду.

Не всі держави рівні. Немає моральної рівноцінності між державами Росії та Америки чи Канади, або між Північною Кореєю та Францією, чи між Іраном та Великою Британією. Основна різниця між представницькими демократіями та авторитарними державами полягає в розподілі влади. У перших ми розробили юридичні структури, які керують нашими політиками та суспільствами. Те, що суспільство, засноване на цивільних та людських правах, робить з владою, – це розподіляє її горизонтально в тій мірі, в якій це соціально бажано та виправдано, що надає навіть найменш успішним з нас широкий спектр прав – повноважень, на які ми можемо покладатися для нашого особистого захисту та свободи. Право, наприклад, бути вільним від свавільного арешту та затримання, чи обшуку та конфіскації – це права, які охороняються державою з покараннями для тих, хто їх порушує. Поліція не стоїть поза законом. Так само не стоять поза законом прокурори чи судді держави. Але не так в Росії.

Хоча Росія на папері має конституцію з демократичним процесом та правову систему, що охороняє права громадян, реальність є зовсім іншою. Російська правова система – це химера. Держава має абсолютну монополію на владу. Саме тут лежить ще одна фундаментальна відмінність між західними системами та авторитарними державами. Ліберальні демократії, як суспільства, засновані на правах, підтримують принцип, що закон застосовується рівною мірою до всіх, тобто ніхто не стоїть поза законом. Закон є верховним. Хоча, безсумнівно, існують приклади нерівного ставлення в рамках закону або правосуддя, ідеал усе ж залишається метою та керівним принципом. Однак ми, звісно, є людьми, і здійснення правосуддя піддається впливу людських рішень, уподобань, упереджень, забобонів, лінії та неосвіченості. Ми помиляємося, але приймаємо ці помилки і намагаємося стати кращими. Ми намагаємося робити для цього все можливе. Але наше найгірше значно перевершує найкраще авторитаризму.

Оскільки автократія відмовляється визнавати помилки і не терпить критики, вона здається більш стабільною, ніж непідконтрольні демократії, які за визначенням допускають різноманітні та навіть протилежні погляди. Ми дозволяємо критику навіть наших найвищих посадовців. Критика є здоровою. В Росії, як і в Північній Кореї та Ірані, критиків вбивають – і, для додаткової переконливості, зазвичай катують перед тим, як убити.

В той час як ліберальні демократії розподіляють владу між опозицією та народом через свої системи, що базуються на правах, такі держави як Росія, Китай і Північна Корея, мають суто вертикальний розподіл влади. Тобто, влада є абсолютною на верхівці і спускається через шари з усе більш обмеженою владою донизу. Кожен залежить у своїй безпеці не від закону чи прав, що забезпечуються державою, а від особистої підтримки та «захисту» вищих посадовців.

Ми не завжди можемо легко побачити реальність, що стоїть за масками Росії, але Росія добре розуміє відмінності між нашими системами влади та їхніми. Будьмо відвертими: якби Росія справді вірила, що західні системи є меншовартісними, що демократія, права людини та справедлива і неупереджена судова система не є необхідною основою для успішної сучасної держави, вона б не витратила стільки зусиль, щоб прикидатися, ніби й вона приймає та практикує саме ті демократичні системи, що є наріжним каменем західної культури. Чому навіть проводити «вибори», коли весь процес є шахрайським, а результати визначені заздалегідь за закритими дверима держави? Росія може вказувати на свою конституцію як «доказ» своєї відданості системі правосуддя, заснованій на правилах, але найповерхневіший аналіз їхніх судів і суперечок одразу виявить глибину їхньої корупції, що суперечить західній моделі. В Росії, як і в будь-якій мафіозній організації, все обертається навколо зв'язків з владою.

Росія знає, що вона не може конкурувати відкрито із Заходом за якість життя, яку російська держава пропонує своїм громадянам, чи за цивільні права, чи за особисті свободи. Тому вона зосереджує свою пропаганду на «цінностях». Цінності – це невидимі поняття, поза межами держави чи правової системи. Її пропагандистська система нав'язує модель, що в Росії основні моральні цінності, якщо не юридичні, керують усім. Поки росіяни щодня скоюють військові злочини під час своєї агресії проти України, знищуючи міста та села, гвалтуючи, катуючи та вбиваючи українців, які лише просили бути вільними, Росія, за їхніми словами, є останнім моральним бастионом у деградованому та аморальному світі.

Чому Росія бреше

Чому вони брешуть? З тієї ж причини, з якої ми всі брешемо. Щоб отримати якусь вигоду. У випадку Росії – щоб приховати незручну правду, що режим тримається на владі виключно завдяки силі, яку забезпечує винятково чиста сила. Тому що ті, хто здійснює владу і користується її абсолютними привілеями, не готові відмовитися від них без боротьби. Саме тому століття царистської, радянської, імперіалістичної олігархічної жорстокості, що придушували і збіднювали мільйони.

Вони брешуть, тому що розуміють, що правда – це загибель Росії.

Якщо, наприклад, Росія визнала б критичну підтримку, яку вона отримала під час Другої світової війни від Америки та Британії, було б складніше визначати дві найбільші демократії

світу як «ворогів». А Росії потрібні «вороги», щоб виправдати – в класичному орвеллівському аналізі – своє саме існування. Точно так само, оскільки будь-яке визнання важливої ролі України у перемозі пропорційно зменшує претензії Росії як на перемогу, так і на людські втрати, Росія постійно зневажала участь України – якщо вона навіть визнавалася – з метою проєкції образу *російської* сили. Пропагандистський нарратив Росії про майже одноосібну перемогу над нацистською Німеччиною, хоча явно неправдивий, залишається центральним елементом її імперського образу великої держави – і той, який, схоже, був прийнятий громадянами західноєвропейських країн та Америки, абсолютно не знаючи історії війни та участі не тільки України, а й Білорусі та інших радянських держав, окупованих Росією. Так само, якщо б Росія вшанувала величезні жертви українців і білорусів у боротьбі з нацистами, мільйони, які загинули, захищаючи свої національні держави від нацистської німецької окупації та спланованого геноциду, це суперечило б заяві Росії, що вона – досі – захищає себе від нацистської загрози. Немов Україна колись мала намір атакувати Росію або, що ще більш божевільно, прийняти саму ідеологію системи, в основі якої було знищення українського народу.

Отже, натомість Росія бреше. І, позбавлена обмежень вільної преси та критичної громадськості, російські пропагандисти, які, як і вся правляча еліта, залежать від існування держави для збереження своїх привілеїв та європейських літніх резиденцій, віддані поширенню будь-яких спотворень правди, що підтримують статус-кво, відволікають увагу від критики значних недоліків Росії та приховують її потворну реальність. Вони всі беруть участь у цій цинічній грі.

І вони брешуть, тому що це працює. Пропагандисти Путіна дають російському народу те, що він жадає: сенс. Незалежно від того, чи це в Росії, чи серед російської діаспори, росіяни знають убогість російської культури. Тим, що заміщає культуру, як одностайно пишуть російські автори, є російські страждання. Росіяни пишаються своєю здатністю витримувати. Окрім їхніх нарративів про позбавлення і страждання, майже немає автентичної російської культури. Історія Московії як агентства з податкового збору для Монгольської імперії не має абсолютно нічого, чим можна було б похвалитися. Звичайна російська спроба привласнити історію України для себе – шляхом знищення української ідентичності, щоб її існування не могло суперечити претензіям Росії на спадщину України – є відображенням порожнечі, яку Росія відчуває в своєму власному існуванні. Потужна Росія, Велика Росія, яку боїться світ, Росія, яка твалтує та катує своїх жертв, дає їм те, чого не можуть дати санітарія та водопостачання — гордість. Відчуття влади, з яким вони можуть ідентифікувати себе.

Хвилюючий військовий націоналізм, просуваний Російською православною церквою та прив'язаний до імперіалістичних амбіцій, є ідеальним рішенням для безглузлого імперії, заповненої деградованими та безсилимими людьми.

Ось що пропонує Росія. Порожні гасла і страждання.

Вернон Фролік:

Вернон Фролік – канадський юрист і бестселер-автор науково-популярних книг. Він працював багато років в офісах Генерального прокурора Онтаріо та Британської Колумбії, Канада. Як обвинувач, він вів тисячі кримінальних справ і присвятив своє життя просуванню принципів

правосуддя та верховенства права.
Вернон Фролік є сином **Стенлі В. Фроліка**, кваліфікованого канадського юриста, який служив капітаном у розвідці Британської армії під час Другої світової війни. Як студент у 1930-х роках, Стенлі жив у свого дядька, католицького священника в Україні на території окупованій Польщею, через кордон від радянсько-окупованої України, і став свідком жахів радянсько-російського організованого голоду в Україні, який став міжнародно визнаним геноцидом, відомим як Голодомор, що забрав мільйони життів українців від голоду. Пізніше, в якості британського офіцера, він був одним із командирів союзних військ, які звільнили нацистські фабрики для примусової праці, і знову став свідком масових смертей, яких нацисти заподіяли європейцям. Він працював з **Елеонорою Рузвельт**, американською дипломаткою і дружиною президента, щоб зупинити програму репатріації, привернувши увагу уряду США до реальності того, що Сталін масово вбивав громадян, які були примусово відправлені на роботу в рабських умовах.

ЧАСТИНА 5

Справа проти Росії: Найбільший злочинець в історії. Факти та аргументи на користь обвинувачення

Стисле Резюме

Росія, незважаючи на свою пропаганду, залишається останньою колоніальною імперією у світі і продовжує вести агресивні та геноцидальні війни з метою завоювання задля розширення своєї влади. Її нещодавні війни в Чечні та Грузії, а також поточна повномасштабна війна проти України як представниці західної демократії, що є найсерйознішою геополітичною кризою з часів Другої світової війни, доводять її наміри і загрожують дестабілізувати західний альянс, а також заохочувати інші тоталітарні держави, такі як Китай і Північна Корея, до ведення подібних насильницьких експансійних війн. Росію потрібно зупинити. Без прямої атаки на Росію, деколонізація її імперії, що маскується називаючи себе Російською Федерацією, підірве фінансову базу Москви та покладе кінець її імперським амбіціям. Сприяння здобуттю та визнання незалежності республік цієї "федерації", які насправді є підкореними націями імперсько-колоніальної системи Росії, цілком відповідає моделі деколонізації цивілізованого світу, яка виникла після поразки нацистської та радянської тоталітарних ідеологій. Безпечний і процвітаючий світ залежить від цього.

Резюме

Поки більша частина світу зосереджує свою критичну увагу на періодах європейського та османського імперіалізму, більшість людей, здається, абсолютно не усвідомлюють, що однією з найнасильніших і найруйнівніших імперіальних систем була Російська імперія. Той факт, що її історична спадщина та триваючі імперські практики залишаються поза увагою, є результатом навмисних зусиль. Жорстока політика культурного придушення та примусової асиміляції, відома як русифікація, залишила мало вільних чи живих голосів, здатних говорити про жахливі злочини, скоєні Російською державою. Більшість її корінних культур були практично повністю знищені. Великі й малі нації, які потрапили під російські військові завоювання, неминуче зазнали однакової долі: знищення через фізичний чи культурний геноцид або російську імперську окупацію. Окупація численних націй Росією триває й досі.

Як і чоловік за екраном у "Чарівнику країни Оз", Путін боїться, що ретельно створений образ могутності, який Росія вибудувала, буде викрито як обман, позбавлений змісту. Багатство Росії та, зокрема, її влада здебільшого походять від нафти, газу, вугілля, корисних копалин, лісу тощо, що видобуваються не з території Російської Республіки, а з республік, окупованих Росією, таких як, серед багатьох інших, багатий нафтою Татарстан, багатий газом і корисними копалинами Башкортостан, та багата вугіллям Тува в Центральній Азії. Карта Російської Федерації, що показує численні політичні зв'язки Росії з колишніми незалежними народами, культурами та націями, є складним мозаїчним зображенням республік, областей, країв, округів та інших «федеральних суб'єктів», які розкидані від кордонів Європи через Азію – величезну Російську імперію, яку Володимир Ленін намагався переробити на папері у «федерацію» «добровільних» партнерів. Царська Росія була агресивною імперською системою, яка перетворила себе на глобальну силу завдяки постійному націленню на слабші сусідні держави, які вона атакувала одну за одною, розширюючись на південь і схід, через Далекий Схід до Тихого океану, а потім через Тихий океан до Російської Аляски. До комуністичної ери царська Росія була основою імперії. Сучасна Росія не є найбільшою *нацією* у світі, що простягається на

11 часових поясів. Це простір Російської *імперії*, а не Росії, що охоплює 11 часових поясів. Сплутувати Росію з її імперією – нині званою «Федерацією» – і називати все це «Росією», як це роблять багато світових лідерів, академіків і практично всі публічні інформаційні ресурси про Росію, є так само хибним і невігласним, як стверджувати, що Англія (імперська Англія перед війною) охоплювала 24 часові пояси. Росія не є більше Аламією або Алтайською Республікою, чи Якутією, чи Республікою Адигея, ніж Індія, Бірма, Уганда або Зімбабве є Англією.

Поки європейські нації проводили деколонізацію, а величезну імперію Османських турків насильно розпускали, Росія вдвічі посилила свої позиції, приховуючи реальність своєї імперії, перетворивши свої колонії у 1922 році на «автономні республіки» з повними правами на самовизначення. Хоча їх зміна статусу була лише на папері, а Москва – столиця імперії – продовжувала здійснювати абсолютний контроль над їхніми справами та ресурсами, цей обман виявився успішним. Люди забули, що Росія функціонувала як активна імперська колоніальна система. Ведучи гостру конкуренцію з Британією, Францією та Америкою за статус глобальної гегемонії, Росія визначала себе як антизахідну та антикапіталістичну альтернативу. Оскільки явними рисами західних держав 19-го та початку 20-го століть були імперіалізм і колоніалізм, Москва приховувала свою власну імперіалістичну політику та колоніальну реальність під маскою антиімперіалістичної та антиколоніальної боротьби за пригноблені народи – в той час як жорстокість її пригнічення підкорених народів насправді була гіршою за будь-що, що переживали народи в імперіях її конкурентів.

Подібним чином, часто повторюваний наратив Москви – і її найвідоміше свято – це її нібито перемога над нацистською Німеччиною. Її антифашистська позиція, як і антиколоніальна та антиімперіалістична риторика, суперечить тому факту, що Росія була союзником нацистської Німеччини і співучасником у розв'язанні Другої світової війни, а не жертвою. Також, це суперечить і тому факту, що вона досягла всіх своїх довоєнних цілей, запланованих з Гітлером, щодо захоплення східної частини Європи. Вона є далеко не хрестовим походом за свободу, а кількість жертв і руйнувань, що Москва змогла успішно нав'язати світу як свою ціну за участь у війні, насправді були понесені в більшій мірі саме Україною, а не Росією. Саме українські армії разом з арміями Білорусі – а не Росії – були першими, хто увійшов до Берліна, поклавши край війні. Як і більшість самопроголошеної історії Росії, її наративи про «Велику Вітчизняну війну» є вигадками. Лише російські війська, які залишилися після поразки Німеччини для окупації країни, брали участь в організованому масовому згвалтуванні німецьких жінок і дівчат – найбільшому масовому згвалтуванні в історії.

Борючись відчайдушно проти притоку цивілізації, Путін розпочав ще один жорстокий імперіалістичний напад на свого мирного сусіда та справжнього противника фашизму, Україну, у 2014 році. Незважаючи на численні та часто суперечливі виправдання Москви щодо початку війни, її справжнім мотивом знову є класичним імперіалізмом. Не відрізняючись від війн, які її лідери розпочинали в минулому, Путін прагне заволодіти багатствами України та промисловою потужністю, яку її захоплення додасть до російських арсеналів, щоб просунути непохитну амбіцію Москви стати гегемоном Європи.

Якщо Росія не досягне своїх заявлених цілей у придушенні опору України, республіки, які уважно спостерігають, будуть заохочені так само виступити проти Путіна та кинути виклик владі Москви. І цього разу їхній успіх у досягненні незалежності має шанс. Лише в цьому сенсі війна з Україною стала для Росії «екзистенційною» битвою.

Республіки мають ресурси, деякі з них незалежно, інші колективно, щоб бути самодостатніми та процвітаючими націями, але вони переважно утримуються в стані бідності, де десятки мільйонів їхніх громадян живуть без заасфальтованих вулиць, водопостачання, туалетів чи каналізації, в той час як вартість їхніх ресурсів класичним імперсько-колоніальним способом перекачується до Москви. Бідність і умови 19 століття в республіках – це результат навмисного планування. Під час розпаду Радянського Союзу в 1991 році, який сам по собі був продовженням російської імперії за межами кордонів Федерації, республіки додали свої голоси до голосів радянських держав, вимагаючи відокремлення від московського правління. Вони також хотіли бути вільними. Їм не пощастило. Вони не мали нікого, хто б говорив за них. Можна здивуватися, чому, якщо «Росія» так багата, її величезні ресурси не витрачаються на розвиток? Проста відповідь полягає в тому, що ці регіони – це не Росія, вони не є частиною «країни», а частиною імперії, і їхній розвиток лише посилив би їхні рухи за незалежність і знищив би імперію, на яку Росія покладається для своєї влади та статусу, якщо не для свого самого існування. Бідність тримає їх слабаками та залежними від милості Москви.

Путін лякається, що зростаючі рухи за незалежність республік стануть сильнішими. Якщо вони вирвуться з-під контролю Москви, як вони того хочуть, влада Москви припиниться, разом із багатовіковим кошмаром, який ми знаємо як «Російський світ». Щоб протидіяти цій загрозі для Росії, Путін нещодавно скасував права, які республіки мали з 1922 року на прагнення до незалежності. Їхній дореволюційний статус як віддалених регіонів імперії було відновлено. Тож і ми, у відповідь, повинні визнати цю реальність і працювати зосереджено та підтримуючи, щоб покласти край останній «великій» імперії світу.

Вони чекають на цей день.

ПЕРЕДУМОВИ

З огляду на неперервну історію жорстокого колоніалізму Росії та її нинішні імперські амбіції щодо розширення домінування над меншими націями з метою досягнення статусу глобальної наддержави, мета деколонізації Росії повинна стати моральним імперативом найвищої ваги для всіх держав світу, які виступають проти зловживань великих держав і насильницького імперіалізму.

Існує безліч доказів, що підтверджують тезу, всупереч поширеним уявленням та російській пропаганді, про те, що Росія є надзвичайно слабкою і зазнає повного краху, щойно республіки, раніше визнані її колоніями, будуть звільнені.

Глобальний мир і безпека залежать від цього.

ІСТОРИЧНИЙ ОГЛЯД

Трьома «Великими» імперіями в історії були Британська, Монгольська та Російська.

1. БРИТАНСЬКА: Британська імперія (XVI–XX століття) охоплювала Американські колонії, території Канади, Австралії, Нової Зеландії, Індії, Пакистану, Бірми, Судану, Південної Африки, Кенії, Ботсвани, Ямайки, Гренади, Фіджі та численні інші держави Африки, Карибського басейну й Азії. Тим, що Британія принесла своїм колоніям, були британське право та судова система, представницьке врядування, економічний розвиток, медицина, наука, освіта, включно з передовими науковими дослідженнями, системи водопостачання, каналізації та охорони здоров'я, дорожня та залізнична інфраструктура, а також інтеграція в глобальну економічну й політичну систему. І найважливіше – попри всі позбавлення, спричинені британським колоніалізмом, – зрештою це було шляхом до свободи й незалежності.

Варто наголосити, що попри всю негативну оцінку, яку Велика Британія отримує за свою колоніальну історію, однією з найвиразніших рис британського імперіалізму є те, що *сьогодні* близько 56 країн, які раніше були колоніями, охоплюючи всю земну кулю та становлячи приблизно два з половиною мільярди людей, добровільно обрали зберегти зв'язок між собою та з Великою Британією через членство у Британській Співдружності Націй.

Попри критику, що спрямовується на адресу Британії за її минуле, слід визнати, що впродовж колоніального періоду Велика Британія запропонувала своїм колоніям певні цінності й надбання, які залишили по собі довготривалий позитивний вплив.

Якою б не була критика на адресу британського колоніалізму, слід також зазначити, що багато з найрозвиненіших і найдемократичніших країн сучасності сформувалися саме в межах Британської імперії, перейнявши її правові та політичні інституції.

2. МОНГОЛИ: На відміну від Британської імперії, набагато більш рання **Монгольська імперія** (XIII–XIV століття) не запропонувала своїм підданам майже нічого, окрім зміни деспотичних правителів. Подібно до Російської імперії, яка в багатьох аспектах була її наступницею, Монгольська імперія була найбільшою безперервною імперією в історії, що простягалася від Східної Європи через Азію до Японського моря, на північ до Арктики та на південь до Ірану, Індії, Китаю, Тибету, Кореї та частин Південної Азії. Монголи називали свою імперію «Нацією Великих Монголів».

Хоча монголи були надзвичайно жорстокими у придушенні будь-якого опору своїй владі – тактика терору через небачену жорстокість стала тією, яку росіяни навчилися наслідувати – вони, тим не менше, були значно більш толерантними до етнічних, культурних і релігійних відмінностей серед підкорених народів, ніж наступні росіяни. Інша схожість між Монгольською та Російською імперіями – і та, що відрізняла їх від Британської імперії – полягала у функції самої імперії. Для монголів, а також для росіян, імперія мала дві основні цілі: по-перше, і передусім, це було надання привілеїв тим, хто знаходився в центрі влади, через сплату податків, які йшли безпосередньо і майже виключно на їхню користь; по-друге, накопичення влади. Влада мала дві основні функції: домінувати та окупувати

слабші держави, таким чином розширюючи свої територіальні межі, і придушувати внутрішній опір, щоб зберегти привілеї правлячого класу. Іншими словами, імперія приносила вигоду імператору. Як і в Росії сьогодні, кожен, хто належить до привілейованого класу, завдячує своїм статусом стосунками з імператором/царем/ханом, і таким чином особисті інтереси гарантують їхню лояльність. Якість життя для тих, хто знаходиться на окраїнах і периферії, чи то вони живуть, чи помирають, не має значення і не цікава державі.

Те, що Володимир Путін вбиває або саджає в тюрму всіх, кого він вважає загрозою своїй владі, є свідченням його абсолютної влади як чинного правлячого царя Росії, титул, який багато росіян використовують без іронії. Як Сталін, Ленін, царі та монголи до них, Путін править з безкарністю, яку росіяни дуже добре знають.

3. РОСІЯНИ:

Окрім вищезазначених характеристик російської держави, слід особливо підкреслити, що сама Російська держава – а згодом і створена нею імперія – постала за часів Золотоординського улусу Монгольської імперії та була змодельована за її зразком.

Заснування Московії. Московія, невелике укріплене містечко на берегах річки Москва (що означає «болотиста місцевість»), була заснована монголами як центр васальної держави, організованої для виявлення шани та сплати данини своїм монгольським правителям. У ролі збирачів податків для монгольських ханов місцеві жителі – представники фіно-угорських племен та слов'янських племен в'ятичів, що мешкали в регіоні сучасної Москви – отримали привілеї й певну владу над своїми сусідами, здобуваючи впродовж тривалого підпорядкування знання про ієрархію влади та управління імперією. Згодом, зі слабшанням Монгольської імперії, московити змогли організувати повстання та скинути монгольське панування.

Народження «Великої Росії» та кінець «Нації Великих Монголів». Змінивши місцями ролі з колишніми повелителями, російські правителі, що вже не були ханами, а стали «царями» (російський еквівалент), почали розширювати кордони власної імперії, просуваючись дедалі глибше в колишні монгольські володіння, аж доки так звана «Велика Росія» не зайняла місце «Нації Великих Монголів».

Не корупція, а данина. Коли мова заходить про російську «корупцію», слід розуміти, що це не збій або відхилення від сучасної соціально-економічної системи, а, фактично, система, створена монголами на користь правлячого класу. Як і в класичній колоніальній моделі, регіональні губернатори та місцеві посадовці отримують свою частку перед передачею «вгору», що забезпечує їхню зацікавленість у збереженні існуючого порядку.

Централізація влади та багатства в Московії/Москві. Централізована система влади й багатства, яка характеризувала Монгольську імперію, сьогодні повною мірою відтворена в Росії, де ресурси численних республік і автономних округів Російської імперії (нині – «Федерації») спрямовуються безпосередньо або опосередковано – через корпоративний контроль – до кишень правлячого олігархату в Москві, тоді як десятки мільйонів жителів

периферій живуть у злиднях, з поганим харчуванням, без водопостачання, опалення чи внутрішніх туалетів.

Московія привласнює українську історію. Царі, що змінили ханів, усвідомлювали потребу в солідному історичному спадку. Оскільки вони не мали власної історії, окрім підпорядкування Московії своїм монгольським володарям, московити, маючи в XVIII столітті вже власну імперію, прагнули до величної історії, що відповідала б «величі» їхньої держави, і тому розпочали процес привласнення історії України.

Московія перейменувала себе на «Росію». Назву «Росія» (а отже – й «росіяни») московити привласнили 22 жовтня 1771 року, коли Московія проголосила себе «Російською імперією», а її мешканці стали називати себе «росіянами». Московити свідомо вкрали назву Русь та українську історію задля самозвеличення. (Примітка: деякі джерела наводять раніші дати привласнення української назви). Московити того часу й сучасні росіяни не мають нічого спільного з історичною Руссю чи українцями. Це різні народи з різним генетичним походженням, абсолютно різною історією, культурними та соціальними цінностями.

Русь – це Україна, ніколи Московія. Починаючи з IX століття – за кілька століть до заснування Московії – Русь була Україною, а з X століття відома як Київська Русь і керувалася великими князями київськими, такими як Володимир Святославич, знаний як Володимир Великий (правив з 978 по 1015 рік), та Ярослав Мудрий (1019–1054 рр.). Історично важливим є те, що монети, які ці князі карбували понад тисячу років тому, містили історичний український символ – тризуб.

4. ІМПЕРСЬКІ УРОКИ, ЗАСВОЄНІ РОСІЯНАМИ. Тісний зв'язок Москви з Монгольською імперією навчив росіян кількох ключових уроків: зокрема тих помилок, яких монголи припустилися і яких росіяни прагнули уникнути. Монгольська імперія частково розпалася через надмірне розширення, що виснажувало її сили, а також через надмірну терпимість. Після завоювання вона дозволяла підкореним територіям – особливо Московії – зберігати певну регіональну автономію, включно з етнічною самобутністю. Саме ця етнічна самосвідомість дозволила московитам відчувати себе окремим народом, об'єднатися та повалити монголів.

Це слід підкреслити особливо: монголи дозволяли завойованим народам зберігати їхню національну ідентичність. Росіяни – ні.

Російське колоніальне завоювання було жорстокішим і тотальнішим. Росія не просто правила над завойованими народами – вона їх анексувала, змушуючи через терор зректися власної національної ідентичності та прийняти нову – «російську». Русифікація була основою російської імперської політики. Якщо монгольські геноциди мали за мету залякування для забезпечення покори хану, то російські – переслідували іншу ціль: знищення етнічної ідентичності як такої.

Замовчування через геноцид і контроль інформації. Вивчивши урок монгольського занепаду, російський імперський проєкт включав не лише політичний контроль, а й активну русифікацію підкорених народів з метою знищення їхніх соціальних, культурних, мовних і історичних коренів – особливо історії колонізації та зловживань з боку Росії. Такі

народи систематично перетворювалися на меншість, якщо не знищувалися повністю. Модель Російської імперії полягала в геноциді – фізичному й культурному – та заміщенні корінного населення етнічними росіянами. Масові депортації та насильницьке змішування народів мали на меті утвердити російське етнічне домінування в більшості республік. Як зазначав Джордж Орвелл про тоталітарні держави (імовірно, запозичивши цю думку в Сталіна): «Той, хто контролює минуле, контролює майбутнє». Росія справді досягла виняткової ефективності в контролі над інформацією.

Казахи, які не знали про власний геноцид. Контроль над освітою й інформацією в Росії був настільки всеохоплюючим, що більшість казахів не знали про геноцид, вчинений Росією проти їхнього народу, навіть попри те, що серед живих залишалися свідки. Вони, однак, не наважувалися говорити про це до здобуття Казахстаном повної незалежності, коли правда нарешті вийшла на світло.

Республіка Тува – виняток. Одним із небагатьох винятків щодо переважаючого статусу корінного населення серед республік є Республіка Тува та тувинський народ. До приходу Росії тувинці – тюркський народ, близький за генетикою до корінних народів Америки – перебували під владою монголів з XIII до середини XVIII століття, після чого були інтегровані в Китайську династію Цін. У 1911 році Росія підтримала тувинське повстання проти Китаю, що завершилося успішно, але невдовзі Тува знову була колонізована Росією та включена до її імперії. На відміну від інших республік, де Росія замінила корінне населення «російською» більшістю, у Туві тувинці досі залишаються більшістю. Це робить питання потенційної незалежності через культурні й етнічні підстави менш проблематичним. Та незалежно від цього, є інші вагомні причини – справедливість. Довготривале колоніальне підкорення та зuboжіння на користь збагачення Москви вимагають змін.

5. «СУЧАСНА» РОСІЯ Є ІМПЕРСЬКОЮ ДЕРЖАВОЮ: У межах Російської Федерації проживає понад 190 етнічних груп, а сама федерація складається з 83 «суб'єктів федерації» (фактично, окремо визнаних політичних одиниць). Із них 21 – це національні республіки, які історично були домівкою для колонізованих етнічних груп, а також існує 5 автономних округів і одна автономна область.

Спростування російських заперечень свого імперського характеру. Федеративні республіки не є рівноправними з Російською Республікою. Російська пропаганда XX і XXI століть завзято заперечує імперський характер держави. Наприклад, вона стверджує, що, оскільки імперська модель передбачала асиміляцію завойованих народів у «руській мір», де всі стають «руськими», то розмежування між колонізатором і колонізованим не існує – начебто встановлено повну рівність. Проте слід наголосити, що ця модель ґрунтується на перевазі російського світогляду, а не на рівності з культурами колонізованих народів. Наслідком примусової асиміляції стало приниження та знищення інших культурних груп – фактично, геноцид усіх інших мовних і культурних традицій у межах Федерації. Ба більше, попри «ідеали», які декларувалися, насправді етнічні росіяни завжди перебували на вершині імперської ієрархії, а завойовані й окуповані народи – внизу, виключені з будь-якої реальної участі в управлінні.

Жодна держава не приєднувалася до Росії добровільно: Ще один аргумент росіян на користь своєї «федеративної» системи повторює їхню давню тезу, що й колишній Радянський Союз нібито був вільним об'єднанням рівноправних народів, об'єднаних

єдиною комуністичною утопією. Однак масова втеча всіх так званих «радянських» народів від Росії до Європи після розпаду СРСР у 1991 році спростовує цей міф. Добровільні партнери не тікають з ризиком для життя, і – до речі – не переслідуються, як переслідувала їх Росія. Так само й у випадку Федерації Росія наполягає на тому, що республіки були добровільно приєднані, і що вони, мовляв, завжди мали право вільно залишити склад Федерації. Доказом цього вважається Конституція РФ та відповідні угоди. Проте ці «права» були лише декларативними – не існувало жодних механізмів для їхньої реалізації. Насправді, як і в часи СРСР, членство у Федерації завжди нав'язувалося силою – військовими окупаціями, вбивствами опозиціонерів і постійною загрозою насильства. Як Путін неодноразово заявляв у своїх промовах, незалежність республік СРСР була лише ілюзією, адже вони «належали» Росії як власність – і, як власність, підлягають «поверненню» силою, незалежно від волі їхніх народів. Тож незалежний статус республік у складі РФ також є міфом, а Конституція РФ – лише маска, що приховує жорстоку колоніальну систему.

Імперія приєдналася до комуністів, щоб повалити царя – в обмін на обіцянку деколонізації: За часів царської імперії підкорені народи не мали жодної надії на незалежність – аж до Жовтневої революції. Комуністи заявляли, що є антиімперіалістами та антиколоніалістами. Щоб заручитися підтримкою цих народів у поваленні монархії, Володимир Ленін пообіцяв, що в новій комуністичній конституції його уряд гарантує статус незалежних республік із правом на самовизначення. Комуністичний режим чудово розумів, що ці держави були колоніями Російської імперії, а сама Росія – жорстокою імперською державою.

Деколонізація Леніна була ілюзією. Потрібно наголосити: безперечно, сучасні республіки РФ визнавалися навіть російською владою як підпорядковані нації в колоніальній моделі. Ленін обіцяв змінити це. Чітко усвідомлюючи імперське мислення свого народу – те, що він сам назвав «великоросійським шовінізмом» - та небезпеку ідеології «вищої нації», Ленін звернувся до «пригноблених народів» Російської імперії. Якщо вони приєднаються до революції, їм уперше надаватимуться права на рівність і самовизначення.

Ленін офіційно визнав право республік на повну незалежність. Повіривши у ленінські обіцянки і прагнучи реальної автономії, підкорені народи об'єдналися з комуністами для повалення царського режиму. У 1922 році нова ленінська конституція визнала їх як «автономні республіки» з власними конституціями, правом самоуправління та навіть можливістю відокремлення. Проте фактична система влади залишалася незмінною: Москва зберігала абсолютну владу, і жодна опозиція не допускалася. Формально республіки мали свої парламенти, але всі рішення контролювались з Москви, а керівники були не обрані, а призначені центром. Як і в усіх колоніальних державах, лідери цих республік – люди, обрані Москвою – були маріонетками. Їхня особиста влада й привілеї залежали від лояльності до центру. Вибори, як і «показові суди» в СРСР, завжди були фіктивними – результати визначалися наперед комуністичною партією. У 1990-х практика «показових судів» дещо занепала, однак Путін її відновив як демонстративне попередження: без волі Путіна ніхто не є в безпеці.

5. МОСКВА ДОБИЛАСЯ ВИЗНАННЯ ДОГОВОРУ ПРО ФЕДЕРАЦІЮ

Розпад Радянського Союзу у 1991 році спричинив відродження рухів за незалежність серед республік. Спираючись на своє конституційне право на суверенітет, надане їм Сталіним, і користуючись моментом ослаблення, але не остаточної поразки Москви, більшість республік скористалися можливістю проголосити суверенітет слідом за тими державами Радянського Союзу, які вже виривалися на свободу. У відповідь – і побоюючись втрати як внутрішньої імперії, так і зовнішньої – Москва почала укладати з республіками договори, аби стримати їх від повного здобуття автономії. Яким би не був інструментарій тиску – примус, шантаж, погрози, обман або підкуп – Москва досягла свого.

Нові договори продовжували формально гарантувати право на автономію – заспокоюючи незгодних, створюючи враження, що незалежність не відкидається, а лише відкладається – і водночас визнавали низку інших важливих прав, яких прагнули республіки, зокрема в питаннях самоврядування, контролю над природними ресурсами та економічного розвитку. Формально ці домовленості були оформлені як Договір про Федерацію, підписаний у 1992 році між урядом Російської Федерації та 86 з 89 на той час суб'єктів Федерації – Чечня і Татарстан відмовилися підписувати угоду й продовжили добиватися повної незалежності.

У подальшому цей Договір було включено до чинної Конституції Російської Федерації та представлено широкій публіці як реорганізація «федеративної системи». Згодом Росія успішно домоглася міжнародного визнання себе як нової пострадянської «федеративної» держави – Російської Федерації.

Колоніальний статус республік відновлено. Це тривало недовго. Як і практично всі російські договори, Договір про Федерацію укладався виключно з метою збереження державної влади Росії. Щойно ця влада була зміцнена, умови Договору було проігноровано, а всі повноваження, які раніше було делеговано окремим республікам, знову централізовано – вони повернулися у виняткову компетенцію Москви.

За правління Владіміра Путіна курс на централізацію влади здійснювався цілеспрямовано, з метою повністю виключити навіть саму можливість подальшого послаблення контролю Москви над територіями її імперії – що вже навіть формально не мала вигляду радянської «федерації». Одним словом, було відновлено колоніальний статус республік, притаманний ще царській Росії.

Що стосується двох республік – Чечні та Татарстану – які відмовилися підписувати новий договір про об'єднання з Росією, подальші події засвідчили, що їхня доля виявилася не кращою.

Перша чеченська війна після проголошення Чечнею незалежності. Спроба Чечні вийти з-під влади Москви й утвердити себе як повністю незалежну націю зустрілася спершу з російськими спробами таємно повалити незалежний уряд Джохара Дудаєва, а згодом – з повномасштабним вторгненням російських військ та війною між Росією та маленькою республікою, що тривала з 11 грудня 1994 року до 31 серпня 1996 року. Цей конфлікт увійшов в історію як Перша чеченська війна.

Чеченці чинили настільки запеклий та ефективний опір російській армії, що попри використання Росією тактики випаленої землі та терору – засудженої міжнародними

правозахисними організаціями – російські війська не змогли здолати чеченців і були змушені врешті-решт відступити та підписати низку мирних договорів. Серед іншого, ці угоди передбачали виплату Росією репарацій за завдані війною збитки, а також повернення полонених. Сам Джохар Дудаєв не дожив до підписання мирних домовленостей. Після кількох невдалих спроб замаху, 21 квітня 1996 року, під час телефонної розмови із депутатом Державної думи Росії Костянтином Боровим через супутниковий зв'язок, його місцеперебування було перехоплено, після чого Росія завдала двох ракетних ударів по позиції Джохара Дудаєва, вбивши його.

Друга чеченська війна. Не бажаючи допустити здобуту важкою боротьбою незалежність Чечні, Росія скористалася мирним договором, щоб упродовж наступних двох років відновити й переоснастити свою армію, і, порушивши підписані нею ж угоди, знову напала на Чечню у 1999 році, цього разу з ще більшою жорстокістю та масштабами руйнувань. Ця Друга чеченська війна тривала десять років – з серпня 1999-го до квітня 2009-го – і зрештою завершилася поразкою чеченського уряду, масовими вбивствами чеченського народу, переміщенням великої кількості чеченських чоловіків, а також – у сценах, що нагадують масові зґвалтування німецьких жінок радянськими військами у Східній Німеччині після розгрому нацистського уряду – систематичними зґвалтуваннями чеченських дівчат і жінок російськими солдатами. Чоловіків також публічно гвалтували з метою ще більшого приниження чеченського народу та вселення йому тривалого страху перед Росією. Як і під час кожного підкорення російськими військами, зґвалтування були сплановані заздалегідь владою Росії й застосовувалися як зброя війни. У підсумку було вбито від 15% до 20% населення Чечні, а жорстока «перемога» Росії ознаменувала повторне підпорядкування Чечні російському сюзеренітету. Усі російські військові, які вчинили численні воєнні злочини проти чеченського народу, були амністовані урядом Російської Федерації. Жоден злочин Росії не був покараний.

6. УРОКИ РОСІЙСЬКО-ЧЕЧЕНСЬКИХ ВІЙН. Для кожного, хто уважно стежить за історією російського брутального імперіалізму, послання останніх воєн Росії проти Чечні є абсолютно очевидним: Росії не можна довіряти. Жоден мирний договір, укладений із Росією, не дотримувався і не буде дотриманий. Без своїх колишніх радянських і східноєвропейських імперських володінь Росія є надзвичайно слабкою державою, яка, незважаючи на всі доступні їй ресурси, змогла здолати невеличку республіку Чечню лише після двох затяжних воєн на виснаження. У підсумку Росія здолала Чечню – знищивши прагнення чеченців до свободи – лише завдяки здатності обманювати чеченців і переважаючій чисельності військ у Другій чеченській війні, які вели нещадну кампанію, спрямовану на масове знищення населення Чечні та повну руйнацію її інфраструктури.

Російські вторгнення в Чечню тісно перегукуються з вторгненням Росії в Україну. Уважні спостерігачі помітять разючу схожість між російсько-чеченськими війнами, зокрема порушення Росією мирного договору, що прямо виразилося у визнанні Росією територіальної цілісності України в Будапештському меморандумі та його наступним грубим порушенням з боку Росії, повномасштабним вторгненням, застосуванням тактики «випаленої землі» проти цивільного населення, масовими вбивствами і прагненням змусити незалежний народ підкоритися волі імперської держави. Усе це зараз спостерігається у військовій кампанії Росії проти України. Це майже дослівне повторення – лише з новими жертвами.

Росія – банкрут без своєї імперії, яка б її підтримувала. Без останнього складового елемента імперії, зокрема, без досі окупованих республік, що входять до складу Російської «Федерації», - власне Росія, тобто первинна Московія, є банкрутом і безсилою. У класичній імперській моделі лише багатства республік, як-от Татарстан, доходи від продажу газу, нафти та мінералів, що конфіскуються Москвою, фінансують існування російської держави. Усвідомлюючи свою вразливість і нестійку лояльність республік, Росія відповідає на будь-які прагнення до незалежності тотальною війною. Аби компенсувати свою реальну слабкість, після перемоги над противником Росія завжди вдається до актів помсти - масових убивств, згвалтувань і принижень, від яких її жертви вже ніколи не оговтаються.

Як імперську державу Росію неможливо зрозуміти в сучасних умовах. Ті, хто пропонують Україні віддати Росії частину територій і населення задля «умиротворення» Москви, не мають уявлення, що таке Росія. Як остання у світі агресивна імперська держава, коріння якої сягає XVIII століття й політики «великих держав», Росія не має аналогів у сучасному світі та не може бути зрозумілою в сучасних термінах. Незважаючи на свою вивіску модерності – хмарочоси, західні бренди, імпортовані авто та паради гламурних олігархів у столицях Європи – Росія не є сучасною державою. Вона не вийшла зі свого імперського мислення XVIII століття, і не зможе та не бажає інтегруватися у світ рівноправних націй. Сама ідея рівного співіснування з сусідами є несумісною з імперською свідомістю.

Татарстан під тиском загрози війни підписує новий договір із Росією: Урок російсько-чеченських війн не залишився непочутим у Татарстані – іншій республіці, яка спершу опиралася продовженню союзу із Росією. Вони також зрештою підписали двосторонній договір із Росією, аналогічний Федеративному договору, який Москва уклала з іншими республіками. Усі договори містили строк дії до 2017 року, що республіки розуміли як можливість оновити свої плани щодо незалежності або укласти нові угоди з Москвою. Вони довіряли Москві, що вона дотримуватиметься своїх зобов'язань.

У 2017 році завершився останній двосторонній договір між Росією та Республікою Татарстан.

Скасування Федеративного договору у 2017 році, повернення колоніального статусу. Після завершення строку дії двостороннього договору з Татарстаном у 2017 році, керівництво республіки висловило бажання його продовжити, оскільки він надавав Татарстану – найбагатшій серед республік – достатні економічні та політичні гарантії автономії, щоб переконати етнічне населення у доцільності збереження союзу із Росією. Однак на подив і розчарування керівництва Татарстану, Путін відмовився продовжити договір або укладати новий. У відсутності нового договору, «юридичні» підстави взаємин Росії й Татарстану, які визнавали Татарстан автономним суб'єктом із правом на самовизначення, просто втратили чинність. Відтак не залишилося жодного визнання прав Татарстану на незалежність. Наслідком стало повернення всіх переваг автономії, які договором були надані чи визнані, назад до Москви. У класичній колоніальній манері всі багатства та повноваження з прийняття рішень щодо Татарстану й інших республік знову були зосереджені виключно в руках правителів та олігархів у Москві.

Повернення Імперії. Російська імперія повернулася – без маскування.

Справжню сутність Росії як останньої імперії світу слід визнати. Попри поширену, хоч і хибну думку, що царська імперія Росії розпалася з утворенням «федеральної» системи, яка надала колишнім колоніям право на повну незалежність, беззаперечним фактом є те, що ці колонії/республіки більше не мають жодних прав, визнаних російською державою. Це має призвести до перегляду глобального сприйняття. Єдиний висновок, який спирається на факти: Росія – колоніальна імперія.

Ця дискусія вже розпочалася.

Підтримайте право Татарстану, Чечні та інших колоній Росії на повну незалежність. Відмова путінської Росії поновлювати будь-які договори про союзи із республіками, що де-факто скасувала визнання автономного або напівавтономного статусу цих націй, викликала шоківу хвилю по всій «Федерації». Який вибір залишається в республік? Або відмовитися від будь-яких прагнень до ширшої автономії в межах Російської Федерації, або чинити опір імперському захопленню влади та прагнути повної незалежності – із ризиком пережити ту ж саму долю, що й Чечня, Грузія й тепер Україна: нещадна війна, масові вбивства, масові звалтування, катівні. А можливо – й етнічні чистки. Геноцид. Без міжнародної підтримки в республік немає реального вибору, крім як підкоритися російській владі. І наразі міжнародної підтримки немає. Більше того, більшість країн світу досі виходять з припущення, що російська «Федерація» продовжує існувати, не усвідомлюючи, що федеративна модель – якою б вона не була – скасована, права республік ліквідовані, а Росія повернулася до своєї історичної та безжальної імперської системи контролю через brutальне насильство й репресії.

7. ТРИ ІМПЕРСЬКІ РІВНІ СРСР

Помилкою є сприймати сучасну Росію як цілковито окрему й відмінну політичну сутність від дореволюційної царської Росії та Радянської Росії. Імперія, яку Росія створила у ХІХ столітті, збереглася протягом усього радянського періоду і лишається недоторканою до сьогодні – разом з усіма методами політичних репресій, культурного пригнічення, масових депортацій та вбивств, які завжди застосовували правителі Росії.

У всіх ітераціях російської державності простежується одна й та сама імперська колоніальна свідомість, ті самі радикальні методи контролю та одна й та сама безжальна рішучість придушувати й принижувати все, що не є «російським».

Комуністична революція (1917–1923) зрештою лише замінила спадкову аристократичну еліту новою політичною. І, можливо, тією, яка проклала шлях до ще більш жорстоких, амбітних і безжальних правителів, чия влада трималася винятково на здатності знищувати будь-яку опозицію – на відміну від царів, які спиралися на концепцію «божественного права» на владу.

Другий рівень Російської імперії. За радянської системи Росія продовжувала розширювати свою імперію, поширюючись на суміжні держави на південь і схід. Завдяки захопленню нових країн Росія фактично контролювала два класи держав: перший – це залишкові основні держави Російської Федерації, а **другий** – формально незалежні країни, що об'єднувались із Росією під гаслом спільної комуністичної ідеології, тобто **Радянський Союз**.

Третій рівень Російської імперії. Аналізуючи справжню суть політичної системи Росії й ті механізми, через які вона приховувала свою імперську природу, слід визнати, що впродовж ХХ століття Росія також збудувала третій рівень підпорядкованих націй довкола російського ядра. Частина з них входила до спільної імперської візії світового завоювання, яку Росія поділяла з нацистською Німеччиною. Після окупації російськими військами наприкінці Другої світової війни ці країни стали васальними державами, що повністю контролювались Москвою. Йдеться про країни Східного блоку – Європейські нації, такі як Східна Німеччина, Польща, Чехословаччина, Угорщина, Румунія та Албанія – які російські війська окупували в ході Другої світової війни та відмовилися залишити після завершення бойових дій.

Цими державами керували маріонеткові уряди, віддані Москві, а їхнє населення було змушене підкорятись російському контролю з 1947 року і до розпаду СРСР у 1991-му. Те, що ці держави не перебували у вільному союзі з Росією, було наочно продемонстровано, зокрема, в 1956 році під час Угорського повстання, також відомого як Угорська революція, коли спроби угорців здобути незалежність від російського контролю були жорстоко придушені колонами російських танків і масовими розстрілами мирного населення.

У 1968 році уряд Чехословаччини під проводом Александра Дубчека запровадив реформи з лібералізації – програму, відому як Працька весна. Ці зміни включали таємне голосування, толерантність до політичної опозиції, громадянські свободи та низку заходів демократизації. Вони були тепло сприйняті громадянами, але стали неприйнятними для Москви, яка, як і в Угорщині, відреагувала військовим вторгненням: наказала радянській армії захопити Прагу та інші міста. Півмільйона радянських солдатів вторглися до Чехословаччини, аби знищити програму лібералізації.

Не всі країни Східного блоку перебували під безпосереднім контролем Москви. До нього також входили комуністичні держави Азії, Америки та Африки, які, незалежно від підтримки населення, дотримувалися ідеології марксизму-ленінізму і самі були тираніями. Найвідоміші серед них – Куба, Китай, Північний В'єтнам і Сирія.

Три імперські рівні Росії спростовують її пропагандистський образ «борця з імперіалізмом». Тут розкривається одна з найбільших оман і прихованих злочинів сучасного світу. Російська пропаганда створила й поширила міф – підтримуваний глобальною мережею тоталітарних держав, комуністичних симпатиків, антикапіталістів і антиімперіалістів – що держави, які входили до складу **Союзу Радянських Соціалістичних Республік**, нібито були добровільними членами й рівноправними партнерами нової соціально-політичної та економічної системи, що протистояла західній ліберально-демократичній капіталістичній моделі.

У своєму прагненні до **глобального домінування**, що само по собі є класичною імперською метою, Росія видавала себе за «антиімперіалістичного борця», намагаючись через розгалужену мережу політичних агентів представити себе як більш вільну, справедливу та гуманну альтернативу західній капіталістичній моделі народів. Як прекрасно розуміли всі народи, поневолені радянсько-російською системою (свідченням чого є події в Угорщині та Чехословаччині), але чого не усвідомлювали мільйони ошуканих людей вільного світу – це була жахлива й жорстока брехня.

8. АНАЛІЗ ПЕРШОГО РІВНЯ: «ВНУТРІШНЯ» КОЛОНІЗАЦІЯ РОСІЇ

Упродовж століття Росія наполегливо й цілеспрямовано працювала над тим, щоб замаскувати свою імперську сутність. Почалося це з того, що Владімір Ленін після революції ухвалив нову конституцію, яка формально перетворювала Імперію на «Федерацію» автономних держав. Це мало створити враження, нібито Росія підтримує глобальні зусилля з деколонізації та визнає законне право колонізованих народів вимагати справедливості від колишніх колонізаторів.

Проте, як і більшість російської пропаганди – успішно поширеної через державні кампанії дезінформації та курси «російських студій» в університетах по всьому світу – це не могло бути навіть далеким наближенням до правди. Як уже зазначалося, нещодавно Путін офіційно скасував модель «федерації», остаточно повернувши автономні регіони Росії до їхнього колишнього статусу колоній.

Правило «синіх вод»: колоніалізм нещодавно переосмислений з метою виключення Росії та інших імперій

Сам Владімір Ленін, комуністичний революціонер, який повалив царську династію Романових і захопив владу як перший керівник Радянської Росії в період з 1917 по 1924 рік, ідентифікував Росію як колоніальну імперію, але розумів це явище як форму «внутрішнього колоніалізму». Колоніалізм найчастіше сприймається як проєкт заморського підкорення, у якому колонія відокремлена від імперського центру солоною водою. Це визначення, відоме як «правило синіх вод», було створене з політичних міркувань і майже виключно спрямоване проти білих європейців, водночас виправдовуючи неєвропейські держави – арабські, африканські, азійські, а також кілька корінних культур в Америці, - які захоплювали і окупували суміжні народи, не стигматизуючи їх як «колоніальні» системи. І це попри те, що взаємовідносини між центром і периферією у таких випадках часто були більш інвазивними і завдавали постійної, незворотної шкоди через поглинання та, як наслідок, знищення колонізованого населення – у більшій мірі, ніж у випадку заморських колоній, які забезпечували більшу автономію завдяки відстані. Роберт Блаунер відреагував на цю штучну відмінність, розширивши поняття внутрішнього колоніалізму, до якого належать Росія, а також інші імперії, зокрема Китайська та Османська, що виграли від «правила синіх вод». Основна різниця між європейським колоніалізмом і внутрішнім колоніалізмом полягає в джерелі експлуатації: у першому випадку контроль походить ззовні держави, тоді як у другому – із середини розширених кордонів анексованих територій. Цією відмінністю Росія часто користується для заперечення того, що її окупація десятків окремих націй на периферії Російської Федерації, а також навмисне знищення численних суміжних корінних культур – є проявом колоніалізму.

Початок Російської імперії. Історично Російська імперія бере свій початок з правління Івана IV Васильовича (1530–1584), більш відомого як **Іван Грозний** – першого царя Росії, коронованого у 16-річному віці в межах невеликої середньовічної держави, що була зосереджена навколо Московії (Москви) та розташовувалася на північному заході Монгольської імперії. Підконтрольна Астраханському ханству – одному з кількох ханств, якими керувала Золота Орда в межах великої Монгольської імперії – Московія виконувала роль транзитного вузла у торгівлі, яку провадили астраханські татари між Московією, Казанню, Кримом, Центральною Азією та Закавказзям. Васильович запровадив форму місцевого самоврядування для московитів, ухвалив звід законів, і найголовніше – для

реалізації власних амбіцій і амбіцій своєї ради – створив першу постійну московську армію, відому як стрільці.

Повалення Золотої Орди: Воюючи зі Скандинавією та Польсько-Литовською унією на півночі, а також із занепадаючими імперіями монгольських ханств на півдні, стрільці здобули свою першу значну перемогу під час облоги Казані у 1552 році, за якою послідувала військова перемога над Астраханським ханством, правитель якого був прямим нащадком Чингісхана. Хоча подальші контракти з боку інших сил Золотої Орди призвели до розорення Московії, армія Івана Грозного зрештою здобула перемогу. Поразка цих двох ханств і окупація їхніх територій ознаменували кінець монгольського (татарського) панування над московитами та початок Московської (Російської) імперії.

Народження месіанського жажіття: Московія як Третій Рим. Менше ніж за десять років до народження Івана IV Васильовича (Івана Грозного), у релігійному середовищі московитів утвердилася месіанська ідея. Минуло майже рівно 100 років з моменту падіння Константинополя – 29 травня 1453 року – після облоги міста мусульманськими арміями на чолі з султаном Мехмедом II, правителем Османської імперії. Завоювання Константинополя – міста, збудованого римським імператором Костянтином і понад тисячу років центру Візантійської імперії – сколихнуло християнський світ. Османські турки перемогли. Візантійська імперія, також відома як *Східна Римська імперія*, була спадкоємицею Римської імперії, імперією християнської віри та влади. Її падіння означало кінець християнського імперського правління. Однак у свідомості деяких середньовічних московських священиків сформувався грандіозне бачення: Рим, Римську імперію, можна і потрібно відродити – і новим її центром стане Московія. Це бачення релігійно-імперського хрестового походу, що поєднує віру і силу задля відновлення всієї Римської імперії – Європи – стало духовним рушієм нової генерації московських лідерів, починаючи з Івана Грозного і донині – за диктаторського правління Путіна і його «духовних» наставників Патріарха Кирила та Олександра Дугіна. Призначенням Московії/Москви було стати Третім Римом. Досягнення цього статусу будь-якими засобами – війною, геноцидом, терором, державною жорстокістю – було цілком виправданим задля «великої» мети – врятувати світ від морального занепаду. Для Дугіна і Кирила вбивство українців, геноцид цілої нації – це «відновлення природного морального порядку».

Мир із ідеологією Третього Риму неможливий. З незрозумілих причин віра Москви у власну імперську долю – чи то в сучасному контексті «гегемонії сили» над Європою, чи в середньовічному баченні наслідування давньоримського правління над Європою – яку Москва часто озвучує через прагнення завоювати всю Україну, а потім перейти до наступної європейської країни, доки вся Європа не опиниться під її контролем і/або не буде «врятована» від власного нелегітимного існування – не була належним чином усвідомлена чи проаналізована західними лідерами. Ті, хто пропонує «мир» із Росією через поступки з боку України, не мають уявлення про те, наскільки Москва віддана досягненню своїх імперських цілей. Вони не звертають уваги ні на недавню історію Росії, ні на потужні внутрішні голоси, як-от Дугін, які не приховують своїх намірів. На відміну від сучасних держав, що звільнилися від свого колоніального минулого, лише Росія залишається повністю відданою агресивній імперській меті, встановленій 500 років тому. Із такою ідеологією не може бути миру.

Іван Грозний коронує себе першим Цезарем Третього Риму. Коли Іван Грозний коронував себе першим царем Росії, він закріпив ідеологію Третього Риму у національній

свідомості. «Цар» – це російський переклад слова «Цезар». У такий спосіб Іван IV досягнув двох важливих речей. По-перше, він дав новонародженій імперії лідера з титулом, який символізував спадкоємність великої Римської імперії, а по-друге – надав їй легітимність. До цього моменту московити мали лише зародок імперії та певні прибутки від неї, але як колишні збирачі податків і торговці для монголів, вони не мали того, що було у всіх європейських держав – аристократичного походження. Завжди прагнучи легітимності, яка б зрівнялася з легітимністю України та інших європейських націй і імперій, коронація себе як Цезаря нового Риму стала основою для нової російської «аристократії». До того Іван мав титул «Великий князь» Московії, який він успадкував у трирічному віці після смерті батька у 1533 році. Змінивши титул і помазавши себе першим царем Росії, він створив нову монархію.

Створення династії Романових. Після смерті Івана IV його син успадкував титул царя, але й він помер без нащадків, залишивши вакуум влади у культурі, яка визнавала лише автократичне правління. У цій династичній кризі, що почалася у 1598 році, рада місцевих вельмож, відома як Земський собор і зображена на ранній картині як 23 осіб, 3 березня 1613 року обрала серед себе Михайла Романова на спадкову посаду нового царя. Так започаткувався рід Романових, який залишався монархічною династією Росії аж до більшовицької революції.

Формування аристократії: шлюби за розрахунком. Окрім "виборів" та самопросування, росіяни активно використовували добре налагоджену практику династичних шлюбів та гіпергамію – укладання шлюбів із представниками вищих, усталених “аристократичних” родів – з метою заповнення відсутності власного аристократичного роду. Так, Катерина II (Велика), донька дещо збіднілої, але “князівської” німецької родини, все ж мала “шляхетне” походження, а отже, відповідний статус, який був бажаним для великого князя Петра, спадкоємця престолу та майбутнього царя, коли він узяв її за дружину. Це додало легітимності російському дворянству та забезпечило тісніші кровні зв’язки з німцями. Звісно, сам шлюб для нього завершився невдало.

Перша правляча імператриця. Лише через шість місяців після сходження Петра на російський трон Катерина організувала державний переворот: його було ув’язнено, примушено підписати зречення на її користь, а згодом – убито у 1762 році, залишивши її єдиною правителькою як імператрицю Росії. Найбільше територіальне розширення Російської імперії після завоювань Івана Грозного відбулося саме за її правління. Будучи безжально амбітною жінкою, вона правила протягом 34 років – до 1796 року. Її правління ознаменувалося військовими кампаніями проти сусідніх, суміжних держав – Швеції, Речі Посполитої та Османської імперії. Розширюючи кордони Російської імперії на південь і захід, вона просувала її межі в Центральну Європу, на степи за Урал і вздовж Каспійського моря. Їй вдалося перетворити Російську імперію на домінуючу силу в Південно-Східній Європі – саме тому російські імперіалісти надали їй титул “Катерина Велика”. Народи та нації, знищені або підкорені її імперськими амбіціями, як-от черкеси, мали зовсім іншу оцінку її постаті.

Геноцид черкесів. Зосередивши увагу на захопленні Черкесії – держави, розташованої в північно-західній частині Кавказу, на північ від Грузії та Азербайджану, – Катерина II зажадала, аби черкеси підкорилися її владі. Вони відмовилися, і 1763 року вона наказала ввести російські війська. Це стало початком російського вторгнення в Черкесію або ж російсько-черкеської війни – найдовшої війни в історії Росії, яка тривала понад 100 років.

Бойові дії не припинялися впродовж 33 років правління Катерини і завершилися лише у 1864 році за правління Олександра II, знищенням або геноцидом черкеського народу.

9. КОРОТКИЙ ОГЛЯД ВТОРГНЕННЯ ДО ЧЕРКЕСІЇ ТА РОСІЙСЬКИХ ЗВІРСТВ.

Черкеси були незалежним народом, корінним для Кавказу, зі своєю історією, мовою, релігією (переважно ісламом) та культурою. Проте Росія відмовлялася визнавати Черкесію як суверенну державу та наполягала на тому, що черкеси є “росіянами”, які перебувають під “окупацією заколотників”. Використовуючи різні принизливі епітети, такі як “гірське сміття” чи “неповноцінна гидота”, росіяни проводили політику геноцидального терору – ту саму, яку вони застосовували під час вторгнень до Чечні та яку застосовують нині у війні проти України. Як докладно зазначено у Вікіпедії (та в інших джерелах), російські військові заохочували згвалтування черкеських жінок, яких після цього часто вбивали, катували й калічили. Черкеських чоловіків обезголовлювали або саджали на палі. Росія проводила політику масового винищення цивільного населення, тоді як черкеси продовжували чинити опір упродовж багатьох поколінь.

Російське обґрунтування війни. Геноцидну кампанію російські апологети описували по-різному: Адольф Берже зображував депортацію черкесів як необхідну для “безпеки Росії”, Ростислав Фадєєв називав її “одним із найважливіших завдань в історії Росії”, а імператор Олександр II у 1861 році, через 98 років після початку війни, визнав її “основною імперською політикою Росії”.

Через 200 років заперечення Росією триває. Черкеська діаспора, яка вижила, й досі змушена боротися з брехнею сучасних російських пропагандистів, які й нині вдаються до історичного ревізйонізму, стверджуючи, серед іншого, що геноцид є вигадкою, створеною в межах “інформаційної війни проти Росії”, а черкеси нібито добровільно приєдналися до Російської імперії.

Оцінки жертв та колонізація. Кількість загиблих черкесів оцінюється в межах від 625 000 до 1,5 мільйона осіб. Разом із тими, кого було насильно виселено з регіону, втрати сягнули приблизно 98% від початкової чисельності населення, яка дуже приблизно оцінюється в 3,5 мільйона осіб. І так само, як це було після знищення українців у регіонах Донбасу та Кубані під час Голодомору, російський цар Олександр II публічно оголосив про запровадження державної політики колоніального заселення спустошених земель.

До сьогодні геноцид черкесів залишається невідомим більшості країн світу, а Росія продовжує переслідувати та арештовувати черкеських активістів, які намагаються привернути увагу до геноциду та домогтися компенсації.

10. УРОКИ ІМПЕРСЬКОЇ ВІЙНИ РОСІЇ ПРОТИ ЧЕРКЕСІЇ.

Історична кампанія Росії, спрямована на асиміляцію Черкесії в межах імперії, а у разі неможливості – на її зникнення із карти світу, винищення її народу та анексію спустошених земель – є первісною моделлю як для воєн у Чечні, так і для геноцидної кампанії Росії, спрямованої на знищення української державності та української ідентичності. Подібність між російськими військовими кампаніями проти черкесів у XVIII–XIX століттях і проти українців у XXI столітті є разючою. Імперські мотиви Росії, фальшиві наративи, що виправдовують війну, державна політика терору, масове переміщення цивільного населення та завзяте прагнення до досягнення цілей за будь-яку ціну

(втрати серед росіян у черкеській війні були дуже високими, як і в Чечні, і нині в Україні – до мільйона осіб) – усе це практично не змінилося. Їх відрізняють лише час, географія та використання сучасної зброї з більшим потенціалом знищення.

Дослідження трьох війн доводить, що джерелом російського відвертого імперіалізму є культура, а не лише керівництво. Беззаперечні факти російсько-черкеської війни – визнані міжнародними істориками, попри заперечення російських пропагандистів – демонструють дивовижну сталість упродовж століть і донині: імперське мислення Росії, санкціонована державою тактика терору, дегуманізація населення, тортури та насильство проти цивільних і військових, підтримка воєнних злочинів та широкомасштабні геноцидні кампанії. Усе це свідчить про глибоку зневагу до всіх колонізованих народів, незалежно від політичної системи Росії. Чи це цар, цариця, диктатор, генеральний секретар, голова, прем'єр чи президент – і незалежно від політичної структури – незаперечним є висновок: першопричиною є *культура*, російський менталітет, з якого випливає керівництво та його зловживання, а не навпаки. Звісно, верх і низ впливають один на одного, але загалом довга історія імперських злочинів Росії є наслідком укорінених знизу вгору культурних установок, цінностей і переконань, а не лише зверху вниз – від політичної влади, яка спричиняє сутність Руського Міра.

Попри звірства Сталіна – або, можливо, саме завдяки їм – росіяни його любили. Попри те, що Сталін вчинив одні з найстрашніших злочинів проти власного народу, після його смерті російські маси гірко плакали за “великим вождем”. Це ще раз вказує на культуру – з її ідеологією сили, контролю й національної переваги, яка вкорінена в російській свідомості – культуру, яку потрібно змінити разом із хибними наративами про “російську невинність”, а не лише її про керівництво.

Володимир Путін – не Сталін, але його політика, практика та автократичне правління у дусі “сильного правителя”, включно з просуванням вірних союзників та вбивствами опонентів, дедалі більше наближається до сталінізму.

У Росії влада ніколи не розподілялася горизонтально через демократичні процеси або реалізацію громадянських прав, а завжди виражалася вертикально, з абсолютною концентрацією влади на вершині та підпорядкованим, покірним і позбавленим впливу класом на нижчих щаблях.

Саме тоді, коли безсилим дають зброю та дозвіл убивати, вони з готовністю чинять найжахливіші злочини, які тільки можна уявити, проти беззахисних українських цивільних осіб і військовополонених. Це було правдою два століття тому – і залишається правдою сьогодні.

11. ЄВРОПА ДЕКОЛОНІЗУВАЛАСЯ. РОСІЯ НАВПАКИ, ЗАКРІПИЛАСЯ В ІМПЕРІАЛІЗМІ

Всупереч міфу про добровільний союз незалежних націй, реальність Радянського Союзу полягала в тому, що ці інші «соціалістичні» держави зазнавали долі, набагато гіршої за звичайну колонізацію з метою видобутку ресурсів. Вони були практично націями-рабами під контролем російського центрального керівництва. Громадяни цього рівня колонізованих країн не мали жодних прав, які не могли б бути скасовані за бажанням чи примхою правлячої комуністичної

еліти. Це була одна з найжорстокіших імперій в історії, яка за тривалістю, масштабом і рівнем насильства перевершила жахіття нацистського періоду в Німеччині.

Хрущов засуджує західний імперіалізм, водночас стверджуючи, що СРСР виступає за мирне співіснування. У період між 1945 і 1960 роками, коли європейська деколонізація призвела до здобуття автономії або незалежності трьома десятками нових держав в Азії та Африці, Росія активізувала свою кампанію з приховування власної трирівневої імперії – тоді вона складалася з республік Російської Федерації, націй СРСР і країн Східного блоку – використовуючи антиколоніальну риторіку.

Стосовно цього періоду та змагання між радянською й американською системами за підтримку як з боку громадськості, так і міжнародної спільноти, Державний департамент США в Офісі історика зазначав: «Процес деколонізації збігся з новою Холодною війною між Радянським Союзом і Сполученими Штатами та з раннім розвитком нової Організації Об'єднаних Націй. Деколонізація часто була під впливом суперництва наддержав і, безумовно, вплинула на його еволюцію».

Прикладом такого змагання стала промова, виголошена Микитою Хрущовим у 1961 році в Інституті марксизму-ленінізму в Москві, яку широко цитували: він заявив, що «мирне співіснування для Радянського Союзу означає інтенсивну економічну, політичну та ідеологічну боротьбу між пролетаріатом і агресивними силами імперіалізму на світовій арені». Ця промова пролунала всього через кілька років після жорстокого вторгнення радянських танків і військ у Угорщину, здійсненого за наказом Хрущова, з метою придушення руху за незалежність у цій невеликій державі, яка була силоміць окупована радянською системою. Цинізм цих заяв не залишився непоміченим для десятків держав і мільйонів людей, ув'язнених усередині російської імперської моделі.

Радянський Союз. Як і внутрішня Російська Федерація / імперія, Радянський Союз був закритою системою. Подібно до табору для військовополонених, люди не могли вільно приходити і йти, кордони були герметично закриті, прикордонники мали наказ стріляти на ураження в будь-кого, хто намагався втекти, а величезні ресурси спрямовувалися на функціонування внутрішньої системи стеження. Стежили за всіма.

Те, що відбувалося всередині стін цієї російської імперії, було державною таємницею, відомою лише правителям Росії та їхнім виконавцям з НКВС – пізніше перейменованим на КДБ, а нині відомим як ФСБ – усі ці структури є ітераціями російської таємної поліції. Росія ніколи не розсекречувала свої архіви, і якщо навіть зберігала записи про свої державні вбивства та геноциди, вона ніколи їх не оприлюднювала, тому оцінки є дуже приблизними. Прогнозована кількість убитих Росією та її підлеглими коливається від щонайменше 28 мільйонів до максимуму в 127 мільйонів. Мільйони і мільйони. Кількість загиблих і жахіття кожної з цих смертей приголомшливі. Жах настільки глибокий, що людський розум насилу здатен його досягнути. Перелік воєнних злочинів і злочинів проти людяності, вчинених Радянською Росією, є обширним, охоплює людей з усіх окупованих Росією націй і демонструє безперервність насильницької політики держави – від царської Росії до сьогодення.

ГУЛАГ

Майже одразу після початку революції 1917 року росіяни розпочали створення величезної внутрішньої системи в'язниць, відомої як «ГУЛАГ». Ця система складалася зі сотень концентраційних таборів, розкиданих по всій імперії. Російська таємна поліція заарештовувала мільйони людей, конфісковувала їхнє майно і відправляла їх до системи ГУЛАГу як рабську робочу силу – виживати доводилося самотужки, працюючи примусово в слаборозвинених регіонах Росії, де вони видобували копальні та будували державну промисловість.

Росія приховувала факт того, що поневолила мільйони людей, тавруючи їх як злочинців, «ворогів народу» або контрреволюціонерів, які нібито перешкождали прогресу «російського світу» у його нескінченному прагненні до світового лідерства.

Внутрішні депортації. Чи був світ поінформований про існування ГУЛАГу, про те, що Росія поневолила мільйони людей протягом понад 40 років як примусову, неоплачувану робочу силу? Або про те, що Росія здійснила масову внутрішню депортацію великої кількості людей (оцінюється у 6 мільйонів) – зокрема етнічних корейців, кримських татар, литовців, німців, поляків, естонців, білорусів, латвійців, українців, кримських греків, чеченців та інших – і насильно «переселяла» їх, як правило, викидаючи з товарних вагонів у віддалених регіонах Далекого Сходу, де багато хто з них загинув від голоду або замерз?

Змішування населення між різними республіками було ще однією стратегією Росії, спрямованою на знищення ідентичності та культурної згуртованості окупованих націй.

Голодомор – геноцид. Чи знав світ, що протягом двох років – у 1932 і 1933 – за наказом Сталіна Росія перетворила всю Україну на концентраційний табір? План Сталіна, який сьогодні відроджено Путіним, полягав у знищенні української ідентичності та її заміні на російську.

На східних українських землях, де сьогодні точиться війна, масштаби загибелі внаслідок Голодомору залишили ферми без населення, що дозволило Сталіну переселити до України росіян – багато з яких були злочинцями, спеціально звільненими з в'язниць – щоб колонізувати ці звільнені території. Поки все українське населення голодувало і країна перебувала на межі повного знищення, від голоду загинуло від п'яти до десяти мільйонів людей. Ця подія, відома як Голодомор (що означає «смерть від голоду»), сьогодні визнана навмисним геноцидом, однак тоді, і ще довгі роки після того, Росія успішно приховувала свій злочин.

Наслідки геноциду. Якби не багаторазові геноциди, зокрема ті, що вчиняли німецькі нацисти, сучасне населення України було б майже рівним російському.

Геноцид казахів. Україна не була єдиною, кого знищили штучним голодом. Москва вирішила, що для забезпечення безпеки Росії необхідно також знищити казахів. Мертві не повстануть. Між 1931 і 1933 роками російські окупаційні сили в Казахстані здійснили повну конфіскацію їжі та худоби в казахів, так само як і в Україні. Казахів прирекли на смерть від голоду. Тих, хто намагався втекти від геноциду, перетинаючи кордон із Китаєм, розстрілювали російські солдати, що охороняли кордон. Як і в Україні, кількість загиблих може бути лише орієнтовною, але за оцінками вона становить від 1,5 до 2,3 мільйона людей. Через меншу чисельність населення Казахстану ці цифри становили навіть більшу

пропорцію втрат, ніж в Україні – російською владою було вбито до 40% усього казахського народу.

Російська дезінформація. Як і у випадку з Голодомором, геноцид казахського народу був настільки ретельно прихований росіянами від усього світу, що навіть у самому Казахстані масштаб убивств і жахливі подробиці залишалися переважно невідомими аж до зовсім недавнього часу. Контроль Росії над інформацією, освітою та засобами комунікації всередині Казахстану – а також над інформацією, що виходила за межі країни – був настільки тотальним, що лише розпад Радянського Союзу та визволення Казахстану дозволили людям знову відкрити для себе власну недавню історію. До того часу будь-хто, хто досліджував або писав про ці події, був би знищений російською владою.

Убивства критиків. Слід зазначити, що багатовікова російська заборона на критику держави або на виявлення її провалів у публічному просторі залишається, як і завжди, тяжким злочином. Образ Росії як потужної та успішної держави, здатної змагатися з Америкою та європейськими націями не лише у військовому, але й в економічному та соціальному плані, є ретельно сконструйованим і залишається ключовим для її амбіцій на роль нового гегемона Європи. Для Росії імідж є щонайменше настільки ж важливим, як і реальна сила, а можливо, навіть важливішим, адже вона не пропонує своєму народові нічого справді цінного. У боротьбі за домінування, якщо ворога вдається переконати в тому, що битву неможливо виграти, і він здається без бою – Росія вважає це перемогою. Саме такої стратегії вона дотримується у війні проти України, і, з огляду на це, будь-хто, хто критикує російське вторгнення в Україну чи його глибоко аморальний та геноцидний характер, піддається жорстким покаранням.

Міф про російського союзника: пакт Молотова-Ріббентропа. Не менш вражаючим, ніж самі факти про жахливу імперську історію Росії, є той факт, що всі ці відомості мали би бути центральними при оцінці теперішнього характеру Росії та її намірів у взаємодії з нею, але натомість були значною мірою проігноровані. Через те, що західні демократії формально були союзниками Росії у Другій світовій війні, багато хто забуває, що саме Росія цю війну розпочала. Вона не була противником Гітлера чи нацизму, а навпаки – була союзницею нацистської держави Гітлера і поділяла з нею бачення – як рівноправний партнер – щодо панування в Європі. Передвоєнна угода між Гітлером і Сталініним – пакт Молотова-Ріббентропа – передбачала поділ Європи між ними: Німеччина мала отримати західну частину, Росія – східну. Ми маємо знову собі нагадати – або, можливо, дізнатися вперше – що Росія не була жертвою нацистів, як вона це успішно представляє. Коли нацистська Німеччина увійшла до західної Польщі й розпочала Другу світову війну, Росія увійшла до східної Польщі. Польща стала першим трофеєм їхнього спільного задуму.

Усі імперські воєнні цілі Росії були досягнуті. Слід також нагадати собі, що, тоді як Німеччина вийшла з війни, не досягнувши жодної своєї мети, її початковий союзник – Росія – вийшла з неї, реалізувавши всі свої цілі. Інакше кажучи, Німеччина програла, але Росія виграла війну, яку вони розпочали разом. Після війни Росія окупувала всю Східну Європу та половину Німеччини – значно більше територій, ніж вона отримала б, якби Гітлер не порушив їхню угоду. Нюанси післявоєнної окупації Росією Східної Європи, а також її післявоєнний наратив, який дозволив їй уникнути тавра держави-переможця-агресора, описано в багатьох томах, але тут достатньо сказати, що Росія не була жертвою імперіалізму – вона була його ініціатором і, зрештою, очевидним переможцем.

Справжні жертви та герої Другої світової війни – це не Росію. Читач пригадає, що стратегія вдавати з себе жертву спрацювала для Росії після її вторгнення в Україну, коли канцлер Німеччини Олаф Шольц відмовився постачати Україні німецьке озброєння, посилаючись на те, що Німеччина має історичний борг перед Росією за завдану їй у війні травму, забуваючи або не усвідомлюючи, що як у відносному вимірі, так і в абсолютних цифрах, Україна зазнала значно більших втрат, ніж Росія, а Білорусь – у відносному вимірі – ще більше. Ці цифри Росія навмисно сфальсифікувала на свою користь, спочатку об'єднавши всі смерті під поняттям «радянські жертви», а згодом замінивши це визначення на «російські жертви», формуючи у світової громадськості переконання, що саме Росія найбільше постраждала у війні, тоді як насправді найбільше постраждали Україна та Білорусь. Вважаючи Росію головною жертвою і бажаючи не завдати їй нової шкоди, канцлер Німеччини повністю проігнорував значно більший борг Німеччини перед Україною за масове вбивство мільйонів українців, а також елементарну необхідність допомоги Україні у відсічі новому геноциду. За оцінками, під час Другої світової війни загинуло близько 7 мільйонів українців (включно з цивільними та військовими) – більше, ніж кількість загиблих німців (6,6 млн) та росіян (від 5 до 6 млн). Крім того, 2 244 000 українців були насильно вивезені до Німеччини як рабська сила для обслуговування її військової індустрії. Від 1939 до 1945 року сукупні жертви нацистської окупації та радянських репресій призвели до загибелі чверті українського населення, або близько 10 мільйонів осіб, з яких приблизно 600 тисяч – українські євреї. Жодна інша нація не зазнала таких втрат, як Україна. Для порівняння: Франція втратила трохи більше 300 тисяч людей (цивільних і військових разом), США – 242 100, а Італія, яка була союзницею нацистської Німеччини, - лише 300 тисяч. Повні 20% усіх загиблих у війні були українцями, і не залишилося жодної родини, яку б не торкнулась трагедія.

Роль України у перемозі над нацистським режимом. Росія протягом тривалого часу просувала міф, що саме російські війська перемогли нацистів, увійшовши до Берліна та змусивши Німеччину капітулювати – щонайбільше напівправду, яку більшість західних істориків вважають істиною і сприймають без жодного сумніву. Ця «помилка», яку Росія свідомо культивує, ґрунтується на західному непорозумінні між поняттями «радянський» і «російський», які не є синонімами, але були навмисне ототожені, щоби перебільшити роль Росії та знецінити критичний внесок інших народів Радянського Союзу, приписуючи «росіянам» усі воєнні здобутки й жертви інших армій СРСР – насамперед Українського фронту (відомого як «Український радянський фронт») та Білоруського фронту.

Російський міф про велику перемогу. Так звана «Перемога» – капітуляція нацистської Німеччини у Берліні 8 травня 1945 року – святкується на території Російської Федерації в кожному місті й селі як найважливіше з усіх національних свят. Саме поразка Німеччини надає Росії та росіянам найбільшого відчуття досягнення і національної ідентичності. Причина, з якої Росія підтримує цей міф, як пише Кеті Девіс у Kyiv Independent, має велике значення: *контроль над історичним нарративом надає путінському режиму невичерпне джерело пропаганди для розпалювання російського імперського націоналізму та виправдання агресивних війн, включаючи, звісно, і вторгнення в Україну.*

Девіс пише: *«Спадщина перемоги СРСР над нацистською Німеччиною підживлює войовничу агресію в путінській Росії – і відзначається з релігійним фанатизмом». Велика Вітчизняна війна, яка принесла перемогу над нацистською Німеччиною, тепер стала новою Великою Вітчизняною війною проти відродженої нацистської держави – України.*

До Путіна Росія визнавала критичну роль України та Білорусі у перемозі над нацистською Німеччиною. Викривлення цих фактів є відносно недавнім явищем. П'ятдесят років тому паради до Дня Перемоги в Москві визнавали, що перемога над нацизмом була результатом не лише колективних зусиль союзників і величезної військової допомоги, яку надали США, але й завдяки масовим жертвам, принесеним українцями та білорусами. Сьогодні ж, із приходом до влади Путіна, паради до Дня Перемоги та офіційні державні наративи повністю виключили визначальний внесок Британії та США і цілковито знехтували участю української та білоруської армій у перемозі: перемога, мовляв, належить виключно Росії.

Російська пропаганда за часів Путіна спрямована на те, щоб зобразити Україну захисником нацистської Німеччини, а не найпалкішим прихильником демократії. Навряд чи в інтересах Москви – у контексті її наративу про «українських нацистів» – визнати, що саме українські та білоруські армії першими увійшли до Берліна й завершили війну. Або що саме український і білоруський народи зазнали найтяжчих втрат під час війни. Визнати зусилля України у воєнний період – означає визнати її як повноцінну державу серед інших європейських держав – реальність, яку Росія давно намагається заперечити. Проте, попри всю антиукраїнську пропаганду, істина полягає в тому, що російське привласнення перемоги у Другій світовій війні є вкрай перебільшеним. Без американської допомоги та без участі українських і білоруських армій Росію було б розгромлено, і вона перестала б існувати. Росія не така сильна, як їй хотілося б це демонструвати.

Розгляд воєнної історії та її численні джерела виходять за межі цього есе, проте короткий виклад участі України у війні є необхідним, аби спростувати російську пропаганду з цього принципового питання і водночас проілюструвати на прикладі російської окупації Німеччини колоніальну модель, яка залишається чинною до сьогодні.

Захоплення Берліна. 20 квітня 1945 року 1-й Український фронт досяг околиць Берліна з півдня та південного сходу, тоді як 1-й і 2-й Білоруські фронти охоплювали місто зі сходу та північного сходу. З південного напрямку кільце замикала 4-та українська армія. У той час як українські та білоруські армії витіснили сили противника до Берліна, 30 квітня Гітлер скоїв самогубство, а через вісім днів Берлін капітулював.

Українці та білоруси воювали не для захисту Росії чи радянської комуністичної системи, а за власне виживання перед обличчям запланованих геноцидів з боку Німеччини. Хоча в різних радянських арміях відбувалося певне змішування етнічного складу, загалом радянсько-російські армії склалися з етнічних росіян, тоді як українські та білоруські фронти – відповідно з етнічних українців і білорусів, набраних у своїх країнах та організованих окремо. Важливо усвідомлювати, що хоча українські та білоруські армії підпорядковувалися радянсько-російському командуванню, вони воювали не за збереження радянської системи, а за своє національне виживання, оскільки нацистська ідеологія переслідувала мету Lebensraum – територіального винищення корінного населення Східної Європи, насамперед слов'ян і євреїв, з подальшим їх заміщенням німцями. Політика геноциду українців з боку нацистів, зокрема, мала багато спільного з політикою Сталіна в той самий період – організацією геноциду українців та їхнім витісненням із Донбасу та Кубані з метою заміни етнічними росіянами – явище, відоме як Голодомор.

Окремий український спротив. Поки 7 мільйонів українських солдатів воювали з нацистським режимом у складі регулярних українських (радянських) частин, десятки тисяч українців уникли примусової мобілізації до радянської армії та приєдналися до підпільного партизанського руху спротиву – Української повстанської армії (УПА). Подібно до французького чи голландського спротиву, метою українського руху було визволення України від іноземної окупації – як російської, так і німецької.

Щойно Берлін був повалений, російське командування наказало українським і білоруським арміям залишити місто та повернутися додому для роззброєння. У 1945 році російська влада добре знала про атаки УПА на російські позиції протягом війни, про глибоку ненависть українців до росіян – кожен український солдат знав, що його народ зовсім нещодавно зазнав одного з найжахливіших геноцидів в історії – Голодомору, організованого сталінським радянсько-російським режимом. Також знали і про прагнення українців звільнитися від російської окупації не менше, ніж від німецької. Проте росіяни були не менш рішучі, ніж у 1920-х і 1930-х роках, у своєму прагненні придушити будь-які прояви української ідентичності. Після того як українські та білоруські армії увійшли до Берліна з південного сходу, російські війська зайшли з північного сходу. Щойно місто капітулювало, радянсько-російське командування негайно наказало українським і білоруським арміям залишити Берлін, повернутися до своїх країн та роззброїтися. Залишившись наодинці з розгромленою німецькою нацією, тепер міцно окупованою росіянами, ті розпочали масове й затяжне згвалтування німецького населення.

Масові згвалтування німецьких жінок і дівчат. Слід наголосити: це масове згвалтування здійснювали не «радянські», а російські солдати. Це був не «радянський» злочин, скоєний різними національностями чи забутий разом із зникненням терміну «СРСР» у 1991 році. Це був і залишається російський військовий злочин. Приблизні оцінки – адже росіяни не вели жодної звітності – свідчать про два мільйони згвалтованих дівчат і жінок. Багатьох з них згвалтували настільки жорстоко, що вони померли від отриманих травм. Багато інших покінчили життя самогубством, не маючи виходу та жодної надії на майбутнє без російської окупації й тортур. За задумом російської влади, тисячі завагітніли й мусили народити дітей своїх гвалтівників. Як і в інших регіонах Російської імперії, російська окупація мала кілька форм, і етнічна заміна населення через згвалтування була однією з них. Ця сама політика, ймовірно, застосовувалася нещодавно в Чечні, де після остаточного придушення чеченського спротиву російські солдати також масово гвалтували чеченських жінок.

Роль Росії напочатку Другої світової війни. Не менш важливо визнати і роль Росії напочатку Другої світової війни та її переможний вихід з неї. Є ще один вирішальний аспект повоєнного аналізу, який Росії вдалося приховати від громадськості. У той час як нацистська держава зазнала поразки від союзних військ, була фізично знищена, а її народ змушений був визнати відповідальність за проявлену нелюдність, росіяни **ніколи** не визнали своїх масових злочинів проти людяності, **ніколи** не були притягнуті до відповідальності, **ніколи** не покаялися та не взяли на себе відповідальність. Чому? Тому що держава, яка скоїла ці злочини, є **тою самою державою**, що править сьогодні. Не ідентичною, звісно, але її **легітимним наступником**, який успадкував імперію, історію, інструменти державного гноблення, включаючи схвалення державного насильства як засобу утримання влади. Росія не озиряється на власну історію як на щось ганебне – вона приймає цю історію як свою. Сталін для Росії – не найкривавіший масовий убивця, а найвидатніший лідер, якого сьогодні вшановує путінський режим. Росія не відмовилася від

своїї багатовікової імперської амбіції стати глобальною силою, що панує над «нижчими» державами, як вона це брутально робила як у межах Федерації, так і Радянського Союзу. Вона й надалі прагне нових завоювань.

Остання імперська система. Вирішальний момент полягає в тому, що з-поміж усіх колишніх імперій світу – можливо, за винятком Китаю – лише Росія не відмовилася від своєї імперської системи. Вона не вибачилася й не здійснила самоаналізу своїх злочинів, бо не відвернулася від власної імперської історії правління та завоювань. Навпаки, як неодноразово заявляв Володимир Путін, російський лідер, втрата зовнішньої імперії без боротьби, здійснена Михайлом Горбачовим – останнім лідером Радянської імперії – була, за його словами, найбільшою геополітичною помилкою російського лідера. 12 грудня 2021 року, за рік до початку повномасштабного вторгнення в Україну, Путін прямо заявив, що Радянський Союз був не союзом рівноправних держав із спільною комуністичною ідеологією, а невіддільною частиною «історичної Росії». Ще за 15 років до цього, 25 квітня 2005 року, передбачаючи наступні агресивні дії для відновлення імперської могутності Росії, Путін назвав розпад Радянської імперії «найбільшою геополітичною катастрофою століття». Це не держава, яка відмовилася від імперіалізму – це держава, яка рішуче налаштована за будь-яку ціну відновити втрачену імперію та змусити Захід, якщо не увесь світ, визнати її імперську владу й підкоритися їй.

12. СЬОГОДНІШНЯ РОСІЯ – ОБЛИЧЧЯ ФАШИСТСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ НАМІР ПУТІНА – ВІДНОВИТИ ІМПЕРІЮ СРСР. Після семи десятиліть витонченої брехні правда вийшла на світ. Колись завойовані й окуповані Росією європейські держави, як наполягає Путін, належать Росії – це її трофеї війни. Ще більш тривожним є те, що путінська верхівка неодноразово заявляє про намір боротися, щоби силою повернути ці держави під абсолютний контроль Росії. Жодної комуністичної ідеології, жодних спільних вигод, жодного покращення в плані гуманізму чи навіть для власного народу. Лише сталінський стиль масових репресій, вбивств і поневолення – заради вигоди крихітної олігархічної еліти, яка володіє більшою владою й користується більшими привілеями, ніж будь-яка з династій царської доби: це і є «русській мір». Якщо позбавити його брехні й пропаганди, ця ідеологія – це просто чиста жадоба до влади.

«Русській мір» навиворіт. Той, хто не розуміє, що Радянський Союз був лише черговим етапом розширення Російської імперії, яка десятиліттями тримала мільйони людей у стані неволі, або свідомо заплющує очі, або просто не має інформації. Звичайно ж, Путін не є творцем російських імперських амбіцій. Ці амбіції здавна становлять ядро російської ідентичності – «русского міра». Вертикальність владної структури в Росії, з абсолютною владою, що спускається зверху вниз, настільки глибоко вкорінена в російській культурі, що імперські механізми влади, можливо, вже стали частиною культурного ДНК Росії. Безперечно, систематичне й регулярне знуцання вищих рангів над нижчими є головною ознакою військових і політичних структур влади. Це не Росія Путіна, а Путін Росії. Після нього буде наступна ітерація російського націоналізму й імперіалізму. Інакше не може бути, бо Росія була і залишається імперською системою. Щоб відмовитися від імперських амбіцій, Росії доведеться демонтувати власну внутрішню імперію. Власне, саме продовження існування цієї імперії й визначає росіян як імперіалістів. Інакше бути не може. І добровільно вона ніколи не погодиться розпустити свою імперію і надати свободу своїм республікам. Навпаки, як і всі імперії, Російська імперія – «русській мір» – постійно прагне розширення.

Імперська амбіція Росії – завоювати всю Європу. Жорстоке вторгнення Росії в Україну та щоденні обстріли української території мільйонами артилерійських снарядів, ракет і снарядів, що спричиняють тисячі смертей – це водночас покарання України за її успішне досягнення незалежності (модель, якої Росія не хоче допустити для інших частин своєї імперії) та спроба реалізувати давню національну мету Росії – знищення самої ідентичності українців як народу. Якщо Росії це вдасться, вона наступною розв’яже війну проти іншої незалежної колишньої радянської держави, щоб її знову окупувати або знищити. І так далі – в нескінченному майбутньому. У своїй статті «Кров і залізо» Андрій Колесніков із Фонду Карнегі описує трансформацію Росії-Путіна із сучасності в минуле як фундаментальний пошук ідентичності та сенсу, подібно до того, як це робив сталінський режим, спираючись на державну ідеологію царя Миколи I – православ’я, самодержавство і народність – та на сталінське демонізування внутрішніх і зовнішніх ворогів. Сталінська війна проти «антипатріотичних груп» нині стала путінською війною проти «національних зрадників» та «іноземних агентів».

Російський антисемітизм. У пошуках ворога, на якого можна було б спрямувати народне обурення, росіяни знову ідентифікували українців і євреїв як мішені для ненависті. Цитуючи статтю Євгена Добренка «Пізній сталінізм: естетика політики» (Москва: Новое литературное обозрение, 2020), Колесніков описує запеклий антисемітизм російської державної пропаганди в період пізнього сталінізму, яка прирівнювала євреїв до нацистів. У неопублікованій статті, відредагованій головним радянським ідеологом Михайлом Сусловим, офіційна державна політика щодо євреїв визначалася так: «*Звірства єврейських фашистських сіоністських банд проти мирних арабів перевищили злодіяння вбивць із лав Гітлера*». *За Сталіна російські «сіоністи» були «внутрішніми ворогами», які «служили англо-американським підбурювачам до війни*». Сучасне повернення Росії до сталінізму включає й відродження її традиційного антисемітизму. Після жахливого терористичного нападу ХАМАС 7 жовтня 2023 року в Ізраїлі, російські чиновники підтримали й відкрито прийняли палестинську сторону. Російський жорсткий антисемітизм знову проявився відкрито. Як ознаку потенційного нового погрому, Міністерство юстиції РФ у липні 2023 року оголосило головного рабина Росії Пінхаса Гольдшмідта «іноземним агентом» - визначенням, яке мало на меті таврувати як особисто Гольдшмідта, так і російських євреїв загалом як ворогів Росії. Як тепер видається пророчим, Гольдшмідт залишив Росію ще за рік до цього, попередивши євреїв, які залишились у Росії, що на їхню безпеку не можна покладатися. Він закликав усіх євреїв виїхати з Росії «поки не стало надто пізно».

Євреї й українці як «внутрішній ворог». Водночас, головний рабин Одеси та Південної України Авраам Вольф стверджує, що, попри війну, «Україна – це найбезпечніша країна у світі для євреїв». Стосовно українського народу він зазначив: «Раніше я любив і поважав українців. Але зараз, після початку війни, я просто в захваті від них». Цю думку підтримує і головний рабин України Моше Реувен Азман. Обидва активно працюють над викриттям російської пропаганди, яка стверджує, що українці – нацисти, а Росія «денацифікує» Україну. Азман нагадує єврейській аудиторії, що понад 7 мільйонів українців боролися у складі радянських українських військ проти нацистської Німеччини, а мільйони загинули в боротьбі з нацизмом. Не Україна, яка має єврейського президента, а сучасна Росія, за його словами, поводить себе як «спадкоємиця фашистів». Він також зазначає, що понад 2 500 українців були офіційно визнані державою Ізраїль «Праведниками народів світу» за порятунком євреїв під час Голокосту.

Україна – безпечний прихисток для євреїв. Часто відвідуючи Ізраїль, рабин Азман висловлює обурення тим, що режим Путіна, разом із головою Російської православної церкви патріархом Кирилом та державними ЗМІ, продовжує нав'язувати американській, західній та навіть ізраїльській аудиторії брехню про те, що Україна – неофашистська або фашистська держава. Азман зробив своєю життєвою місією розвінчання цієї російської пропаганди та хибних наративів про Україну й російське вторгнення.

Російське викривлення: ідентифікація євреїв і українців як нацистів. За словами Колеснікова, путінський режим «безсоромно приписує сьгоднішньому ворогу риси, які історично асоціювалися з найгіршими ворогами Росії». За часів Сталіна євреї були тими, ким сьогодні путінський режим вважає українців: джерелом усього зла у світі. «Звідси – твердження, що нинішній український уряд є нацистським». Обвинувачення двох народів, які зазнали наймасовіших втрат від нацистів – українців та євреїв (часто це були одні й ті ж люди) – у нацизмі є образою без аналогів. Але попри огидність, це ефективно у поширенні ненависті. Багато людей у це вірять. Саме тому боротьба Азмана за правду стала його життєвим покликанням.

Нові імперські воєнні цілі Росії, більше Голокостів. Росія свідомо спрямувала свою економіку, освітню систему та державні інституції на шлях агресивних дій проти Заходу. Вакуум, створений відступом Америки від ролі глобального гегемона, і відсутність потужної міжнародної оборони України – починаючи з 2014 року, коли Росія захопила Крим і розпочала війну без значного осуду з боку Заходу – дали Росії можливість і створили в її уяві цілком реальний сценарій встановлення контролю над Європою. Мета, як щодня повторює державна пропаганда Росії, – досягнення, якщо не глобального статусу наддержави, то принаймні гегемонії в Європі.

Фільтраційні табори Росії – відродження нацистських концентраційних таборів. Майже не відрізняючись від процесу «відбору», який застосовували нацисти до новоприбулих у концентраційні табори з метою визначення, хто житиме, а хто помре, росіяни використовують блюзнірський термін «фільтрація» для розподілу українців: тих, кого вважають здатними зректися української ідентичності й прийняти нову – російську, від тих, хто зберігає свою українську ідентичність. Процес «фільтрації», запроваджений з метою деукраїнізації українських територій, нині окупованих російськими військами, включає допити, масові тортури, вбивства, звалтування та моріння голодом. За оцінкою Державного департаменту США, близько 2 мільйонів українців було «оброблено» у великій мережі таборів, створених Росією. Невизначена кількість людей була вбита, а величезна кількість – депортована у віддалені райони Російської Федерації. Приблизно 250 000 українських дітей було захоплено російською владою, їм нав'язано нову російську ідентичність, після чого їх відправили в невідомі місця по всій Федерації, передавши під контроль невідомих осіб. Усі ці дії російської держави та мільйонів її громадян, які беруть у них участь, визнані воєнними злочинами та злочинами проти людяності. Вони залишаються цілковито безкарними й тривають досі.

Росія планує геноцид у масштабах, яких не знала жодна інша країна. Заявлена мета вторгнення російських військ – захопити всю країну й провести все населення України, що налічує близько 40 мільйонів осіб, через «фільтраційні табори», вбиваючи їх або змушуючи прийняти російську ідентичність.

«Ніколи знову». Після масового знищення євреїв та інших етнічних груп нацистами у німецьких концентраційних таборах під час Голокосту, єврейські організації об'єднали світ під гаслом «ніколи знову». Геноцидні війни мали бути зупинені, де б вони не розпочалися. І все ж, попри найбільше від часів Другої світової війни відродження державної програми масових убивств і примусових переселень населення – попри регулярні заяви Росії про свій намір знищити українську ідентичність і націю – досі не вжито жодних ефективних міжнародних зусиль, щоби вигнати росіян з українських територій і припинити вбивства. Українці борються наодинці, отримуючи допомогу від окремих сміливців з усього світу, які добровільно долучилися до боротьби проти російської терористичної держави.

Вцілілий після Голокосту Роман Шварцман (дата народження – 7 листопада 1936 року). У своїй історичній промові, виголошеній 29 січня 2025 року в Бундестазі – парламенті Німеччини, Роман Шварцман, вцілілий під час Голокосту, мешканець Одеси й голова Одеської обласної асоціації євреїв, порівняв Путіна з Гітлером, описуючи терор і страждання, які нині переживають українці, а також обличчя в'язнів, що пережили тортури в російському полоні. Звертаючись до німецького парламенту з проханням допомогти врятувати Україну, надавши їй необхідну зброю для захисту, він сказав: *«Я бачив Диявола, і мушу сказати: ми його надто переоцінюємо. Його сила не більша, ніж та, яку ми самі йому надаємо»*. Згадуючи свій досвід Другої світової війни і нинішні події в Одесі, Шварцман сказав: *«24 лютого 2022 року Росія напала на наших цивільних та наші міста. Знову наші життя та свободи під загрозою. Путін намагається знищити нас як націю так само, як Гітлер намагався знищити євреїв під час Другої світової війни. Тоді Гітлер хотів убити мене, бо я був євреєм. Сьогодні Путін хоче вбити мене, бо я українець»*.

Оцінка загроз. Беручи до уваги безперервне насильство, яке Росія здійснювала в минулому і продовжує здійснювати сьогодні – від агресій у Чечні, Грузії та Україні до її новітніх імперських амбіцій із повернення собі статусу наддержави у протистоянні із демократичним Заходом – Росія сьогодні є найбільшою загрозою для миру й безпеки у світі.

13. РОСІЙСЬКЕ ПОКАЗОВЕ АНТИІМПЕРІАЛІСТИЧНІ «ХРЕСТОНОСНІ ПОХОДИ» МАСКУЮТЬ ЇЇ СПРАВЖНЮ ІМПЕРСЬКУ СУТНІСТЬ

Російські заяви до постколоніальних держав про нібито підтримку в їх боротьбі проти колоніального минулого – це політично корисна вигадка радянської епохи, яка стала правдоподібною через нібито відсутність у Росії колоній. Якщо Росія була колоніальною імперією, то де її колонії сьогодні? Де критика колоніального минулого Росії з боку її колишніх колоній?

Колишні колонії західноєвропейських країн, а також держави, що входили до складу СРСР і здобули свободу, нині вільно говорять про своє минуле. Всі вони – за винятком України – приєдналися до ЄС та НАТО, щоби знайти безпечний притулок від загрози російського повторного завоювання. Проте їхні голоси рідко чують поза межами пострадянських спільнот. Західні країни, які ніколи не зазнавали панування Росії, не хочуть чути критики на адресу Росії, натомість вірять у її вигаданий образ.

Навіть Папа Франциск, звертаючись до молодих росіян у Санкт-Петербурзі 25 серпня 2023 року, висловив захоплення «великою російською імперією», сказавши, що вони є спадкоємцями «великої Росії... святих, царів, великої, просвітницької імперії з великою культурою та великою гуманністю». Якщо очільник католицької церкви, який визначає моральні орієнтири для 1,3 мільярда вірян, хвалить історію Росії, називаючи її «великою імперією» з «великою гуманністю», то не дивно, що світ не бажає чути голоси мільйонів жертв «великої Росії» чи усвідомлювати її безперервну, багатовікову історію жорстоких завоювань і геноцидальних масових вбивств. Церква, звісно, має і свою тривалу історію імперського впливу, а Папа лишається єдиним носієм абсолютної влади, тому, ймовірно, саме почуття спорідненості з імперською владою чи ностальгія за власним «славетним» минулим змушує декого захоплюватися Путіним. Не всі вірять у права особистості на свободу і гідність.

Хто говорить від імені республік, що залишаються в складі Російської Федерації?

Що стосується основних земель колишньої царської імперії, республік та інших суб'єктів Федерації, то гірка правда полягає в тому, що вони ніколи не були звільнені і ніколи не мали голосу, який визнавався би російськими правителями. Внутрішні колонії Росії зазнали значно жорстокішої долі, ніж будь-які європейські колоніальні держави. Європейські колонії нині є незалежними та мають змогу переосмислювати власну постколоніальну історію. Демократії допускають опозицію та критику, що сприяє розвитку. У Росії зовсім не так. Критики російського імперіалізму відсутні тому, що всіх російських реформаторів і критиків, як-от кандидата в президенти Бориса Немцова, було змушено замовкнути. Їх убивали. Список вбитих або ув'язнених критиків Кремля дуже довгий. Навіть сучасні черкеські активісти, як-от Мартін Кочесоко, який вимагав визнання прав черкеського народу, у червні 2019 року був засуджений до довічного ув'язнення (згодом замінене на домашній арешт) за те, що кинув виклик імперській історії Росії та її нинішній політиці репресій.

Критики російської війни проти України суворо караються, багатьох вбивають. Критика війни проти України призводить до багаторічних тюремних строків – лише за те, що люди висловлюються. Російського журналіста Романа Іванова засудили до семи років позбавлення волі за критику війни Росії проти України. Російська художниця Саша Скольченко отримала вісім з половиною років ув'язнення. Для українців, які живуть під російською окупацією, ситуація ще гірша. Тисячі були закатовані й убиті лише за найменші прояви критики війни Росії проти України. Каткування й убивство українського школяра Степана Чубенка лише за те, що на його шкільному рюкзаку були стрічки у кольорах українського прапора, наочно ілюструє жахи життя під російською окупацією. Українське духовенство на окупованих територіях також систематично піддається тортурам і вбивствам. Близько 630 українських церков були знищені росіянами, і майже 70 священнослужителів убито агентами російської держави з лютого 2022 року.

Жодна внутрішня колонія Росії ніколи не здобула свободу. За винятком представників пострадянських держав, голоси яких часто ігноруються, хто ще з системи внутрішнього колоніалізму Росії може критикувати колоніальне минуле Росії, коли репресії з боку держави та вбивства критиків ніколи не припинялися? Як зазначено в іншій частині цієї статті, жодній російській колонії ніколи не було дозволено здобути визволення. Натомість вони й досі залишаються під централізованим контролем Москви, а їхні народи й культури насильно поглинаються «русским міром» і російською ідентичністю.

Російські дисидентські голоси поза межами Російської Федерації. Останньою ознакою російської культури, яка свідчить про народну підтримку імперських політик, є промовисте мовчання. На відміну від усіх інших авторитарних режимів світу, чиї громадяни за кордоном регулярно протестують проти репресивної політики своїх урядів, росіяни цього не роблять. Попри численну діаспору – від 20 до 30 мільйонів етнічних росіян, включаючи заможні еліти та освічених професіоналів – критичних голосів майже немає. Навіть ті, хто має громадянство європейських чи північноамериканських країн і мають свободу слова, зазвичай не виступають проти політики Російської держави. У той час як дисиденти з інших авторитарних країн організують протести й мітинги, росіяни цього не роблять. Винятками є хіба що дисидент Гаррі Каспаров – всесвітньо відомий чемпіон світу з шахів, засновник ініціативи *Renew Democracy Initiative*, який нині мешкає в Хорватії, та колишній олігарх Михайло Ходорковський, який провів десять років у російських в'язницях за сфабрикованими звинуваченнями і тепер живе в Лондоні, де очолює опозиційну організацію «*Відкрита Росія*» з власним новинним ресурсом. Є й інші, проте їхня рідкість красномовно свідчить про широку підтримку серед росіян імперського проєкту захоплення Європи силою. На відміну від колишнього російського імперіаліста Олексія Навального, чия антикорупційна кампанія в Росії привернула міжнародну увагу як критика та реформатора, але не ставила за мету деколонізацію Російської імперії, а навпаки – посилення Російської Федерації, і Каспаров, і Ходорковський – справжні демократи, які часто виступають із закликами до розпаду Російської Федерації, аби звільнити світ від загрози російського імперіалізму, а самих росіян – від ментальної в'язниці імперського мислення. Вони добре знають Росію.

14. РОСІЯНИ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ВИЗНАТИ КОЛЕКТИВНУ ВИНУ. Націоналістичний імперіалізм має багато голосів, що його захищають, але жодного, хто б визнав бодай якусь відповідальність за незліченні акти жорстокої нелюдності та масових убивств, скоєних Росією. Як свідчать приклади імперіалістичної Японії та нацистської Німеччини, лише остаточна поразка змушує культуру, охоплену імперськими мріями, прокинутися й побачити жахіття, яких завдали її амбіції іншим народам. Нездатність Росії подолати феодальне минуле пояснюється її відмовою побачити в собі саме того ворога, якого вона проєктує на інших – на тих, чию свободу прагне знищити та чиї землі хоче загарбати. Начебто всі ці нації протягом історії не мали права на самобутнє існування і лише заважали Росії у її «приреченому» марші до уявної імперської величі – тож вони, згідно з цією логікою, заслуговували на знищення. Їхній «нахабний» опір російській колонізації та окупації – як у випадку з черкесами в минулому чи з українцями нині – робив їх «негідними життя». Не відчуваючи жодної провини, проте розуміючи, що світ дивиться на це інакше й що значна частина їхнього майбутнього успіху залежить від того, наскільки переконливо вони прикидатимуться такими, що відповідають, глобальній етиці, а не є її ворогами, росіяни давно опанували мистецтво брехні, дезінформації та маніпуляції. Найвпливовішими міністерствами в Росії завжди були її служби безпеки: НКВС, КДБ, а нині – ФСБ. Їхнє завдання завжди полягало в захисті й просуванні імперських амбіцій Росії. Володимир Путін, який вступив до КДБ одразу після університету й піднявся до звання підполковника ФСБ (подальша назва КДБ), повністю поділяє цю імперську візію Росії, яку мав КДБ.

РОСІЯ ІГНОРУЄ СВІЙ СТАТУС СПІВАГРЕСОРА У РОЗПАЛЮВАННІ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ. Російські апологети завжди звинувачували інших і ніколи не визнавали власної ролі у найбільших злочинах проти людства. Розпалювання Другої

світової війни Росією – як співучасником на рівних правах з нацистською Німеччиною протягом перших двох років війни – ніколи не визнавалося Москвою. Для росіян «Велика Вітчизняна Війна» почалася не 24 серпня 1939 року, коли був підписаний пакт Молотова-Ріббентропа та секретні протоколи із гітлерівською Німеччиною про поділ Європи. І не 1 вересня 1939 року, коли Гітлер напав на Польщу. І навіть не 17 вересня, коли СРСР вторгся до Польщі зі сходу одночасно з нападом нацистської Німеччини із заходу, розчавивши Польщу в лещатах. Зовсім ні. На думку Росії, її дії були виправдані. Навіть правильні. Як і у випадку з нацистами, вбивство тисяч – навіть мільйонів – було лише «деталлю» на шляху до досягнення великої мети імперського призначення.

РОСІЯ ДОСІ ВИПРАВДОВУЄ СВОЄ ВТОРГНЕННЯ ДО ПОЛЬЩІ У 1939 РОЦІ. Для Росії війна почалася не з того моменту, коли вона була агресором і співучасником масових убивств і поділу Польщі, а лише 22 червня 1941 року, коли Німеччина обернула свою зброю проти неї. Тоді Росія оголосила про «зраду» – і не припинила цього досі. Звісно, російські історики знають про роль СРСР у вторгненні, масових убивствах і окупації Польщі – як і про інші акти неспровокованої війни. Але це було частиною великого плану з нацистською Німеччиною.

І, що найголовніше, як акт реалізації імперського бачення Росії – це вважалось виправданим. Усі війни Росії виправдовуються в її очах в ім'я імперіалізму. Отже, жоден злочин не вважається таким, за який росіяни повинні просити пробачення чи відчувати провину.

ІМПЕРІАЛІЗМ РОСІЇ ВИПРАВДОВУЄ БУДЬ-ЯКИЙ ЗЛОЧИН. Як і вторгнення до України, російський імперіалізм виправдовує будь-які дії – хоч якими б жорстокими та варварськими вони не були – задля досягнення своїх цілей. Росіяни добре розуміють, що решта світу не поділяє бачення їхньої «величі» й не прагне панування над «нижчими народами» – тими, кого вони називали «недолюдьми і негідниками» чи «покидьками», як черкесів, знищенню яких Росія присвятила понад сто років національних зусиль. І тому вони повідомляють неправду, бо знають, що ми дивимося на світ інакше.

У результаті цього незмінного етносу імперського націоналізму, Росія є небезпечною.

РОСІЯ ДОСІ ЗБЕРІГАЄ ІДЕОЛОГІЮ СВОГО НАЦИСТСЬКОГО ПАРТНЕРСТВА. Нездатність до саморефлексії, до усвідомлення того, що їхня національна сутність робить їх гіршими за нацистів, яких вони так люблять демонізувати, і є тим, що робить Росію загрозою для світу. Імперіалізм Росії не відрізняється від нацистської ідеології, яка, якби не була знищена, призвела б до поневолення всіх націй світу «панівною расою» – як це вже відбулося з мільйонами в нацистській Німеччині та сталінській Росії. Росіяни також мають те саме відчуття «божественного призначення». Але нацистську Німеччину було розгромлено, і німці змирилися зі своїм жахливим минулим. Вони повністю відмовилися від імперської місії нацизму. Але Росія й росіяни – ні.

ОДЕРЖИМІСТЬ РОСІЇ ЗРАДОЮ НАЦИСТСЬКОЇ НІМЕЧЧИНИ. Як можна спостерігати, російська одержимість зрадою нацистської Німеччини у їхньому пакті залишається для них досвідом майже абсолютного зла. Тому у своїх антисемітських мареннях вони називають євреїв нацистами. Вони називають українців нацистами. Вони вимагали геноциду черкесів. Вони знищили майбутнє казахів і чеченців, грузинів і молдаван. Всі вони – нацисти? Але вони відмовляються подивитися у дзеркало. Імперське бачення є глибоко нарцистичним. Вони не вважають свої акти війни та геноциду

злочинами. Усе це, натомість, виправдовується як «самооборона» на шляху до гегемонії. Навпаки, у класичному нарцистичному гніві вони хочуть убивати і знищувати всіх, хто стоїть у них на шляху. Звісно ж, усі вони знають, як і їхні пропагандисти та апологети, що вони брешуть, але всі вони беруть участь у цій брехні. За брехнею стоїть Велика Росія. Це не злочини для них, а лише для їхніх ворогів. А вороги, як можна почути щодня на російському державному телебаченні, – практично всі, хто перебуває поза межами «Русского міра».

СПВУЧАСТЬ РОСІЇ У ВОЄННИХ ЗЛОЧИНАХ ПРОТИ УКРАЇНЦІВ ОХОПЛЮЄ ПОНАД МІЛЬЙОН ОСІБ. У відповідь на захист культури «Русского міра», який пропагують російські апологети на кшталт Володимира Кара-Мурзи та Юлії Навальної, які наполягають, що вторгнення Росії в Україну – це війна Путіна, а не Росії, намагаючись, як завжди, відвернути критику від російської імперської політики та звільнити росіян від будь-якої колективної провини за руйнівну війну, яку їхня країна веде проти українців, існує ще один аргумент поза межами безперервної історичної сталості, яку чітко демонструє імперська, радянська та пострадянська історія Росії; а саме – рівень залученості російських громадян до війни. З огляду на безпрецедентну кількість задокументованих воєнних злочинів, скоєних «пересічними» росіянами проти українців, що на початку 2025 року нараховували приблизно 137 000, а також багато тисяч злочинів, скоєних на ще окупованих територіях і поза полем зору незалежних спостерігачів, загальна кількість додаткових росіян, які є винними з правової точки зору як «учасники» злочинів за «заохочення» чи «сприяння» скоєнню злочинів, разом з усіма командирами, які здійснюють нагляд і надають згоду на ці дії, визначає загальну кількість росіян, які несуть юридичну відповідальність за воєнні злочини, на рівні, що значно перевищує мільйон осіб. Зазначимо, що ця цифра не враховує сотень тисяч регулярних російських солдатів чи офіцерів, які воювали або досі воюють в Україні, які, хоч і не вчинили воєнних злочинів як таких, також можуть нести кримінальну відповідальність, якщо вони є добровольцями, які приєдналися до війни заради фінансової вигоди. Особи, які виконують функцію найманців, щоб вторгнутися до іншої країни та вбивати її жителів, не захищені міжнародним правом і перебувають у правовому статусі найманих вбивць.

РОСІЙСЬКІ АПОЛОГЕТИ. Масова участь російських громадян у воєнних злочинах спростовує змінив риторичу, визнав ці злочини, але вшанував катів, убивць і гвалтівників на державній церемонії. У гротескному викривленні сучасних цивілізованих стандартів державна політика Росії залишається замкненою в середньовічному уявленні історичного варварства, а її народ – у захваті від вбивства невинних, якщо це вбивства, здійснені їхніми громадянами в ім'я «перемоги». Росіяни відчують глибоку імперську гордість за силу своєї держави. У будь-якому разі, участь мільйона осіб у скоєнні воєнних злочинів, таких як тортури, звалтування й убивства, в яких кожен з них несе кримінальну відповідальність, промовисто свідчить про колективну провину російського народу та російської культури загалом.

15. «ДИВІДЕНДИ МИРУ» ПІСЛЯ РОЗПАДУ СРСР БУЛИ РАДШЕ ОБМАНОМ, АНІЖ НАВІТЬ ПАУЗОЮ. Західне переконання, що розпад Радянського Союзу, що розглядався як остаточна перемога над головним ворогом Заходу, призвів до так званих «дивідендів миру», які спричинили загальну демілітаризацію країн-членів західного альянсу. Віра у припинення бойових дій означала, що величезні ресурси, які витрачалися на оборону, тепер могли бути спрямовані на економічний та соціальний розвиток. Сьогодні нове покоління лідерів ставить під сумнів розсудливість цього припущення та свою наївність у неспроможності усвідомити,

що саме Росія була ядром Радянського Союзу, а не просто однією з держав, яка, як і решта, інтегрується у західний світ. Якими б не були помилки тих, хто просував ідею «дивідендів миру», і якою б не була реальність демілітаризації, що настала згодом, теперішній консенсус полягає в тому, що дивіденди миру мертві. Замість миру, як заявив міністр оборони Великобританії Грант Шаппс 16 січня 2025 року, уряд Британії вважає: «Ми зараз перебуваємо у передвоєнному періоді!» Німеччина також, колишня військова потуга до початку «дивідендів миру», під час яких її оборонні витрати як частка ВВП скоротилися з 3,9% у 1991 році, коли розпався СРСР, до 1,5% у 2022-му, намагається змінити курс і відновити свою оборонну промисловість. Усі інші союзники по НАТО роблять такі самі зобов'язання.

Віра в те, що останні 30 років були «мирними» і що Росія стала загрозою лише після її повномасштабного вторгнення в Україну 24 лютого 2022 року, ґрунтувалася на сліпому небажанні визнати постійне застосування сили Росією проти її безпосередніх сусідів та, ймовірно, корумповану – фінансовану нафтовими доходами – оцінку здатності Росії до інтеграції із Заходом. Наведемо неповний перелік:

- **1989:** 9 квітня 1989 року – розправа у Тбілісі. Радянські російські війська (під керівництвом «ліберального» Горбачова) направили свої війська до Грузії, щоб придушити демонстрацію за незалежність у Тбілісі.
- **1990:** Горбачов наказав розпочати повномасштабне радянсько-російське вторгнення до Азербайджану 20 січня 1990 року, відправивши 26 000 солдатів і танків проти протестувальників за незалежність у Баку, вбивши десятки мирних жителів у невдалій спробі придушити національно-визвольний рух.
- **1990–1992:** Молдово-російська війна, також відома як війна у Придністров'ї – збройний конфлікт, який почався 2 листопада 1990 року і тривав до оголошення перемир'я 21 липня 1992 року. Російські війська досі окупувають молдовський сепаратистський регіон Придністров'я.
- **1991:** Горбачов наказав радянсько-російським військам і танкам увійти до Вільнюса, Литва, 11 січня 1991 року після проголошення незалежності Литви, відкривши вогонь бойовими патронами, вбивши мирних жителів і захопивши урядові будівлі. Литовці не відступили і здобули свободу.
- **1991:** Горбачов наказав радянсько-російським військам увійти до Риги, Латвія, 20 січня 1991 року, вбивши мирних жителів, вступивши у бій з латвійською поліцією і захопивши урядові будівлі у невдалій спробі зупинити латвійський рух за незалежність шляхом насильства та страху.
- **1994–2009:** Російські вторгнення до Чечні та 12 років повномасштабної війни, що розпочалися у 1994 році з Першої чеченської війни (тривала два роки) і завершилися у 2009 році після Другої чеченської війни (тривала 10 років з 1999 року), були класичними актами імперської агресії, які спричинили величезні страждання й мали єдину мету – утвердити російський контроль над неросійським народом і культурою, що прагнули свободи.
- **2008–2025:** У 2008 році Росія вторглася до Грузії. Виправдовуючи своє повномасштабне вторгнення до цієї маленької республіки брехливими звинуваченнями грузин у жорстокому поводженні з російськомовним населенням, Росія розпочала наступ по суші, з повітря та з моря. Назвавши цю агресію «операцією з примусу до миру», вона насправді

вчинила черговий акт імперської агресії з тією ж метою, що й у війні проти чеченського народу – змусити їх підкоритися російській владі.

Попри завершення активних бойових дій, російські війська продовжують окупувати і відкрито заявляють про наміри анексувати Абхазію – грузинську територію, що становить 20 відсотків від загальної площі країни та має вихід до Чорного моря. Особливо тривожним є окупація Росією грузинського порту Очамчира, розташованого в Абхазії, де ведеться будівництво постійної військово-морської бази. Це негативно впливає на економіку Грузії, одночасно забезпечуючи Росії можливість оперативного перекидання військ морським шляхом у випадку, якщо Грузія спробує вигнати окупантів зі своєї території. Переміщення російських військових кораблів до грузинського порту також робить їх ціллю для українських атак, що може втягнути Грузію у війну, а також дестабілізує її зусилля з інтеграції до Європейського Союзу – чому, безперечно, протидіють як Росія, так і її маріонетковий уряд у Грузії – «Грузинська мрія».

- **2011 рік:** У листопаді 2011 року Європейський парламент ухвалив резолюцію, у якій визнав Абхазію та Південну Осетію окупованими грузинськими територіями.
- **2014–2025 роки:** У 2014 році Росія вчинила черговий акт імперської агресії – вторглася в Україну і захопила Кримський півострів, грубо порушивши норми міжнародного права, суверенітет та територіальну цілісність України. Це також стало явним порушенням Будапештського меморандуму – міжнародної угоди, підписаної між Україною, Росією, Великою Британією та Сполученими Штатами Америки, яка гарантувала Україні її суверенітет і територіальну цілісність. Окрім Криму, російські сили під виглядом «сепаратистів» вторглися на схід України – в регіон Донбасу – та відтоді ведуть геноцидну загарбницьку війну проти України.
- **2022–2025 роки:** Не задовольнившись захопленням Криму та частини Донбасу у 2014 році, Росія 24 лютого 2022 року розпочала повномасштабне вторгнення в Україну з метою захопити контроль над усією країною та знищити будь-який опір російському правлінню. Цей сценарій уже призвів до загибелі сотень тисяч українців, а в разі успіху Росії загрожував би вбивством ще мільйонів українців. Як і у випадках вторгнень до Чечні та Грузії, Росія вдалася до брехливих виправдань своєї агресії – зокрема, до заяв про «захист власного закордонного населення» – щоб прикрити свої імперські амбіції відновлення колишньої радянської могутності, здобуття статусу «великої нації» та нав'язування своєї гегемонії Європі.

16. ІМПЕРСЬКА КУЛЬТУРА «ВЕЛИКОЇ РОСІЇ» МАЄ ЗАЗНАТИ ПОРАЗКИ.

Спираючись на історичний прецедент, можна впевнено стверджувати: Росія не відмовиться від своєї імперської мети – знищення України. Жодні втрати серед росіян не мають значення для російського керівництва – людське життя та страждання ніколи не стримували імперських амбіцій «Великої Росії». Так само, поразка на полі бою не змінить стратегічного курсу Росії – так само, як поразка у Першій чеченській війні лише тимчасово призупинила війну на два роки, поки Росія переозброїлась і не відновила наступ. Мирний договір означав лише одне – приспати пильність чеченців і змусити їх повірити, що війна завершена. Так само й сторіччя збройного

опору черкеського народу не змусило Росію припинити агресію проти Черкесії – попри зміну російських лідерів і поколінь.

Йосиф Сталін застерігав про зло «великоросійського шовінізму» і віру росіян у власну зверхність.

Два століття розділяють Російсько-Черкеську війну і Російсько-Українську війну, але і в першому, і в другому випадку агресію спровокував той самий «великоросійський шовінізм» та імперська ідеологія «вищої нації», проти яких застерігав сам Ленін. Неминучий висновок: тільки поразка російського імперського мислення здатна змінити курс Росії. Коренем, що живить цю імперську свідомість, як і у випадку інших імперських держав у минулому, є існуюча російська імперія. Розпад цієї імперії – так званої «Федерації» – змінить усе. Це вже сталося з країнами Європи, які колись мали власні імперії.

Моральний імператив протистояння імперіалізму. Імперії за своєю суттю прагнуть до знеособлення та є руйнівними для поневолених народів, а також постійною загрозою міжнародному миру і стабільності. Попри аргументи, подібні до висловлювань Джона Міршаймера, про те, що так звані «великі держави» завжди виникатимуть і завжди змагатимуться одна з одною за домінування над меншими політичними утвореннями, ми повинні протистояти поверненню до правління імперіалізму «голої сили», свідками чого ми сьогодні і є в діях Росії. У нас є *колективна сила* – якщо ми маємо бачення, щоб нею скористатися – аби запобігти тому, щоб держави нарощували могутність через територіальні загарбання, поневолювали або знищували підкорені народи. Ми не повинні повертатися в це минуле.

ПРОМОВА РЕЙГАНА ПРО «ІМПЕРІЮ ЗЛА». Як елегантно заявив Рональд Рейган у своїй знаменитій промові 1983 року про Імперію зла, захищаючи свободи й демократію США від загроз радянської тиранії та наголошуючи на необхідності сильної армії:

«Ми ніколи не поступимося нашими принципами і стандартами. Ми ніколи не віддамо нашу свободу. Ми ніколи не зречемося нашої віри в Бога. І ми ніколи не припинимо пошук справжнього миру – але жодне з цих надбань Америки ми не забезпечимо через так звані ядерні заморожування, які пропонує дехто».

«Саме К.С. Льюїс у своїх незабутніх “Листах Баламута” написав: “Найбільше зло чиниться не у тих зловісних ‘притонах злочинності’, які так любив описувати Дікенс... і навіть не в концтаборах та робітничих таборах. Там ми бачимо лише кінцевий результат. Воно зароджується, ухвалюється, обговорюється і фіксується у світлих, теплих, чистих кабінетах, у тиші, з уст спокійних чоловіків у білих комірцях і з акуратно підстриженими нігтями, які не потребують підвищувати голос».

«Але саме тому, що ці “спокійні люди” не “підвищують голос”, іноді говорять у заспокійливих тонах братерства і миру, як інші диктатори до них – постійно висувають “остаточні територіальні вимоги”, – деякі пропонують вірити їм на слово та підлаштовуватися під їхню агресію. Але якщо історія чогось і навчас, то лише

того, що наївне умиротворення або видавання бажаного за дійсне щодо наших противників – це дурість. Це означає зраду нашого минулого і розтрату нашої свободи».

Умиротворення агресора – це капітуляція. Як довела історія, Рейган мав рацію: лише справжня сила здатна зберегти свободу. Умиротворення диктаторів, прийняття їхніх слів за чисту монету – це самогубство. Як і тоді, так і сьогодні – і як у 1939 році – голоси умиротворення знову закликають до здачі українських територій, аби «задовольнити» агресивні бажання Путіна. Росія була в 1988 році серцем тієї «Імперії зла». Це було правдою тоді й залишається правдою сьогодні. Ми повинні протистояти їй агресивним устремлінням, а не підкорятися їм. Як сказав Рейган, умиротворення – це лише мрійливе прагнення до миру, якого ніколи не буде, і що лише зраджує наше минуле та марнує нашу свободу.

17. СТРАХ ПЕРЕД ЯДЕРНИМ КОНФЛІКТОМ. Путін заявив, що перемога Росії над Україною є екзистенційною необхідністю для Росії, і в разі її провалу вона вдасться до застосування ядерної зброї. Існують підстави вважати, що колишній президент Джо Байден справді у своїх поглядах виходив зі страху ядерної війни та щиро вірив у те, що Путін застосує ядерну зброю, якщо не отримає бажаного – це підтверджується стратегією адміністрації США щодо того, як вона підтримувала або відмовлялася підтримувати Україну в її екзистенційній боротьбі за виживання. Розгляньмо це докладніше.

Наративи «перемоги» та «поразки» спростовуються реаліями зухвалих атак Росії та критичного спротиву України. Більшість дискусій про війну зводяться до питання про те, хто «виграє» – Росія чи Україна. Але це хибний наратив, який служить виключно інтересам Росії. В Україну агресивно вторглися, а її громадян – як військових, так і цивільних – щодня жорстоко атакують. Ця війна – не змагання двох рівних сторін, які добровільно вступили в бій, аби виявити, хто сильніший, наче в боротьбі. Справжній наратив російського вторгнення повинен починатися та завершуватися незаперечним фактом: Україна жодним чином не загрожувала Росії та не провокувала її. Причиною війни стали виключно імперські амбіції Росії захопити українську територію та ресурси, аби відновити колишню «радянську славу». Це було завжди про грабування багатств і владу, яка мала б з цього впливати. Росія може припинити війну будь-коли, просто припинивши агресію. Україна такої опції не має. Більш точна аналогія – це домашнє вторгнення банди жорстоких злочинців, які вриваються в приватний будинок, гвалтують дітей, катують батька, аби він відкрив сейф, вбивають його, а потім тікають із матір'ю-дружиною як заручницею. Сказати, що жертва «виграє», якщо їй вдасться втекти або завдати шкоди нападникам, – абсурд. Вона просто бореться за виживання. Опір, самозахист – це фундаментальне право кожної особи або нації, яка зазнала незаконного нападу.

Росія не під загрозою: вона не може «програти». Так само риторика про те, що Росія «програє», змішує природу цієї війни з поняттям змагання. Україна не може «виграти» у традиційному розумінні, адже вона не починала війну з метою перемогти Росію чи заволодіти її ресурсами. І Росія не може «програти», оскільки сама не перебуває під загрозою чи нападом. Якби союзники, замість надання Україні зброї для оборони, вирішили вторгнутися до Росії з метою її знищення, тоді можна було б говорити про перемогу чи поразку. Але насправді

Росія не має «власної ставки» в цій війні. Вона не може програти. Єдине, що може трапитися, – це її відступ з порожніми руками.

Стримування має бути рішучим. Звісно, загальноприйнято говорити в категоріях «виграшу» і «програшу», але базова істина полягає в тому, що Росія не може програти більше, ніж злодій, який планував пограбувати ювелірний магазин, але відмовився від задуму через присутність поліції. Він після цього не влаштовує масову бійню лише через те, що не зміг пограбувати. Путін – гангстер, але не дурень. І його соратники із силових структур – також не дурні. Розчарування – це не поразка, і вона не є підставою для ескалації конфлікту до ядерної війни. Проти кого застосовувати ядерну зброю? Проти Америки? Це абсурд. Проти України?

Озброїти Україну для вигнання Росії. Постачання наступальної зброї Україні є цілком законним, передбаченим Статутом ООН і морально виправданим. Росія не буде здивована. Росіяни можуть бути різними, але вони добре знають міжнародні правила і часто використовують їх на свою користь. Як грабіжники банку, вони знають, що порушують закон. І знають, що поліція вже в дорозі. Вони могли сподіватися закінчити грабунок до її прибуття, але не встигли. І не здивуються, якщо Америка та її союзники по НАТО нададуть Україні зброю, необхідну для знищення російської армії на українській землі. Росіяни роблять ставку на те, що зможуть залякати Захід погрозами ядерної війни, аби той залишився спостерігачем. Російські апологети активно просувають потрібні Кремлю наративи: «це не наша війна», «Росія не є загрозою Заходу», «Росія лише захищає свої інтереси», «Україна – це частина Росії», «припинення спротиву Україні покладе край вбивствам», «допомога Україні занадто дорога». Список довгий і продовжує зростати. Все, що зменшує підтримку України, працює на цілі Росії. Це все – російська нісенітниця.

Винагороджувати Путіна за його злочин – це безумство. Якщо внаслідок провалу спроби захоплення України вартістю сотень тисяч російських життів ця війна буде сприйнята Путіним як марнотратство людських і фінансових ресурсів, що зрештою призведе до його усунення або вбивства іншим російським лідером чи представником силових структур – то що з того? Путіна не можна винагороджувати, змушуючи Україну робити поступки лише тому, що Росія витратила на це багато зусиль. Нам не потрібно пом'якшувати наслідки для Путіна, його режиму чи російського народу. Як будь-яке інше злочинне угруповання, росіяни мають понести відповідальність за свої злочини, а не бути захищеними від неї. Їхня ставка не спрацювала – це факт. Настав час притягнути Росію до відповідальності за її злочини.

Путін може сам вигадати потрібну версію подій для росіян. Як Росія та її керівництво вирішать подати суспільству наратив про війну й своє вигнання з України – це повністю їхня справа. Для Росії це не буде складно. У створенні пропаганди вона має великий досвід – це її справжній «талант».

18. ЧИ НЕ ЗАВДЯЧУЄМО МИ ЕСКАЛАЦІЇ ЯДЕРНОЇ ЗАГРОЗИ ПРОЄКЦІЇ АМЕРИКАНСЬКОГО СТРАХУ? Проблема полягає в тому, що колишній президент Джо Байден, можливо, ненавмисно заохотив Росію до використання ядерної зброї проти України, постійно транслюючи свій страх спровокувати Путіна. Якщо США боялися надавати Україні зброю – допомогу, яку чітко дозволяє Статут ООН – то підсвідомий меседж звучав так: Росія

має свободу застосувати ядерну зброю проти України, а США просто стоятимуть осторонь. США як головна країна НАТО не зробить нічого. Якщо й існує щось, що не запобігне, а навпаки – заохотить Росією до застосування ядерної зброї, то це саме американські поступки через страх перед таким сценарієм.

НАТО може виявитися беззубим союзом. Не менш тривожним є той факт, що якщо страх перед застосуванням ядерної зброї Росією змушує Сполучені Штати обмежувати свою підтримку України, яка веде екзистенційну війну, то яке може бути запевнення для Фінляндії, Польщі, Литви чи будь-якої іншої держави, яку Путін захоче атакувати за допомогою звичайної зброї, наприклад, авіаційного бомбардування? Чи США або НАТО захищатимуть ці країни? Якщо саме страх перед ядерною зброєю заважає надати рішучу підтримку Україні, жодна угода НАТО не зможе усунути цей страх.

Нова ядерна гонка озброєнь. Замість демонстрації сили в єдності та рішучості протистояти тактиці залякування, слабкість, яку продемонструвала адміністрація Байдена, неминуче підірве довіру до НАТО й призведе до нової ядерної гонки озброєнь. Без сумніву, Україну не було б атаковано і вона не опинилася б у цьому жадливому конфлікті, якби не відмовилася від ядерної зброї, довірившись Сполученим Штатам і Великій Британії, які пообіцяли захист її територіальної цілісності та суверенітету.

Угоди з безпеки: Повна неспроможність Будапештського меморандуму захистити Україну від нападу беззаперечно продемонструвала, що жодна міжнародна угода з безпеки – навіть із двома партнерами, що викликають найбільше довіри у світі, – не може бути надійною. Зрештою, кожна держава має сама забезпечувати власну безпеку, як це показали приклади Північної Кореї та Ізраїлю. Важливість самозабезпеченості та необхідність володіння ядерною зброєю не залишилися поза увагою жодної держави, яка спостерігає за цією війною. Послання про стримування через силу, беззаперечно, не залишилося непоміченим у Південній Кореї, Японії, Тайвані, Польщі, Саудівській Аравії, Туреччині та багатьох інших країнах, які, без сумніву, поспішатимуть розвивати зброю, необхідну для гарантування власної безпеки.

Пошук «виходу» для Путіна був актом умиротворення. Від самого початку війни деякі західні країни всіляко намагалися догодити Путіну. Їхня увага зосереджувалася на задоволенні його очевидної потреби в «успіху» у війні, і саме це вони називали необхідністю «виходу». Яку крихкість його влади та контролю над російською державою вони побачили, що змусило їх віддати перевагу його «успіху» в цій необдуманій воєнній авантурі над реальною необхідністю, яку Україна щодня відчувала, виганяючи росіян зі своєї країни? Жодних доказів цього ніколи не було продемонстровано. Навпаки, наявні докази чітко засвідчують, що Путін користується величезною підтримкою серед населення Росії. Немає жодних доказів того, що населення повстане проти нього. «Страх» перед тим, що його «поразка» якось негативно позначиться на Заході, цілком міг бути заснований на російській пропаганді й поширювався проросійськими агентами на Заході, які мали на меті сприяти імперським амбіціям Росії, вселяючи страх і сумніви в західних лідерів.

19. СТРАХ ПЕРЕД РОЗПАДОМ РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ Є САМОПРИРЕЧЕННЯМ.

Британська імперія розпалася, а її колишні частини пішли далі, навчилися самоврядуванню та процвітають на благо світової спільноти. Те саме стосується й Османської імперії, яка, як і Росія, була «внутрішньою імперією». І те ж саме відбулося з усіма меншими імперіями новітньої історії. Лише Росія залишається прив'язаною до світогляду XIX століття з його великими державами,

територіальною експансією та домінуванням. Росія уособлює антитезу всьому, що цінують вільні демократичні держави.

Жодної кризи при розпаді Східного блоку та радянських держав. Як і розпад Східного блоку – третього рівня Російської імперії – і розпад Радянського Союзу – другого рівня, втрата зовнішніх імперій лише зменшила міць Росії та її здатність загрожувати світові. Розпад цих політичних систем мав виключно позитивні наслідки. Їхні поневолені народи здобули свободу й долучилися до світового співтовариства як нові процвітаючі та незалежні суб'єкти. Втрата Росією свого першого рівня поневолених держав матиме такі ж позитивні наслідки. Немає жодних доказів того, що розпад Російської «Федерації» матиме негативний ефект.

Росія чинитиме опір, але не має ворогів для нападу. Звісно, Росія як центральна сила Імперії/Федерації робитиме все, що в її силах, задля збереження контролю над цими народами, однак ці конфлікти, якщо й виникнуть, є внутрішніми справами Федерації й не потребують залучення західних держав, окрім підтримки принципів свободи та загального права всіх народів на самовизначення. Росія, можливо, заявлятиме, що втрата імперії є екзистенційною загрозою й що вона вдається до ядерної сили для «самозахисту», але як і у випадку втрати контролю над державами Східного блоку та СРСР, Росія нічого не зможе зробити. Хіба вона застосує ядерну зброю, щоб знищити Республіку Тува або Республіку Башкортостан лише тому, що ті хочуть самоврядування та контролю над власними ресурсами й майбутнім? Путін може цим погрожувати, але сама ідея – абсурдна. Як сусідні держави, вони становлять потенційні переваги для майбутньої Росії без імперії: вільна торгівля та інші взаємовигідні міждержавні угоди.

20. КЛЮЧ ДО ПРИПИНЕННЯ РОСІЙСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ – ДЕКОЛОНІЗАЦІЯ ЇЇ ІМПЕРІЇ. Як і підтримка Заходом права радянських колоній Росії на свободу, сьогодні ми маємо стати на бік прагнень пригноблених народів Росії. Ми маємо підтвердити принципи Статуту ООН, відповідно до яких усі народи мають право на самовизначення. Підтримати те, що їхні держави та кордони є недоторканими і що спроби сильніших держав захопити силою їх територію і домінувати над народом іншої меншої держави не можуть бути допущені. Ми маємо підтвердити принципи деколонізації й рішуче відкинути будь-які спроби для відродження імперіалізму. У цьому немає нічого нового чи складного – це просто застосування чинних норм міжнародної поведінки. Ми лише маємо дотримуватися їх.

21. ПРИПИНЕННЯ ВІЙНИ В УКРАЇНІ. Україна має превалювати. Росія жодним чином не може отримати вигоду від своєї огидної агресивної війни. Імперські амбіції Росії мають бути зупинені. Її агресія не повинна дати жодних результатів. Послання про те, що груба сила та масове знищення не принесуть позитивних результатів агресору, має стати головною метою. Російська армія, що перебуває в Україні, сили вторгнення, мають бути витіснені. Україна має бути відновлена у межах кордонів, визнаних Росією у Будапештському меморандумі, а заподіяні їй збитки – відшкодовані. Як і за будь-який злочин, винуватець має бути притягнутий до відповідальності. Росія має виплатити репарації за завдану Україні шкоду. Усі українські полонені, заручники й викрадені діти мають бути повернені. Російські воєнні злочини – численні тисячі – мають бути оприлюднені, а їхні виконавці постати перед судом.

Усе, що потрібно – це наявність волі, щоб захищати наші принципи. Жодна з цих цілей не є надмірною, і всі вони цілком досяжні. Підтримка України зброєю, необхідною для знищення російських логістичних ліній, таких як Керченський міст, незаконно побудований Росією на українській території, є абсолютно доцільною та перебуває в межах можливостей наших західних союзників. З огляду на нові реалії дронавої війни, якщо Україні також буде надано далекобійну зброю, яка зробить подальшу окупацію Криму Росією неможливою, Росія залишить його. Якщо шляхи постачання буде знищено, порти стануть непридатними, аеродроми – розбомбленими, окупаційні сили перебуватимуть під постійними атаками дронів – у Росії не буде жодної причини залишатися, і жодного майбутнього в Україні.

Росія розпадається. Росія втрачає здатність контролювати ситуацію на полі бою й утримувати свої війська. Її економіка зруйнована, фінанси майже збанкрутілі. Вона більше не здатна довго фінансувати війну. Україну не можна змушувати здаватися. Так само, як ми ставимося до інших злочинців, ми маємо довести Росії, що її агресія не буде схвалена. Мир настає тоді, коли ми гарантуємо, що подальша війна стає просто не вигідною. Об'єднане послання має бути однозначним: вільний світ підтримуватиме Україну доти, доки останній російський солдат і найманець не залишить її територію. Послання просте: **ПОКИНЬТЕ ТЕРИТОРІЮ.**

Росія є слабкою. Вона приховує свою слабкість постійним потоком агресивних погроз і бравади, але знає, що її дні завершилися. Без республік – без їхнього населення та багатств їхніх ресурсів, які надходять до Москви, – Росія як імперія та велика держава зникне в історії. Путін це дуже добре розуміє. Республіки чекають на свій шанс звільнитися від Москви та її хижацьких практик, які тримають їх у злиднях. Їм лише потрібна підтримка. Тотальна війна Росії проти України – це спроба Путіна відновити бодай частину тієї влади, яку вона колись мала, що також допомогло б утримати республіки в покорі. Але це – приречена спроба. Допоки Захід продовжує фінансову та військову підтримку України, а Україна не втрачає віру в те, що Росія не зможе перемогти.

Захід має робити більше. Це не війна, яку ми можемо дозволити собі програти. Ставки надто високі. Не існує жодної причини – ані правової, ані моральної, – чому Захід не може робити більше. Направлення військ для допомоги в повітряній обороні, обороні кордонів та логістиці не буде чимось надмірним. Протягом трьох років Україна самостійно несе тягар війни й веде боротьбу за захист свободи для всіх нас.

22. КІНЕЦЬ РОСІЙСЬКОЇ ТИРАНІЇ. Російська Федерація утримується лише завдяки погрозам силою. Якщо слабкості нинішнього московського режиму буде викрито – як, наприклад, через контроль України над прикордонними регіонами Росії, такими як Курська область, – і якщо Росія не зможе витіснити українські війська з цих територій, то республіки Федерації, навіть ті, в яких переважає російське етнічне населення, отримають поштовх до виходу з-під влади Москви заради власного блага.

Визнати суверенітет республік. Активна підтримка розпаду російської імперії шляхом постачання зброї, звісно, є неприйнятною, але моральна, освітня та організаційна підтримка може бути надана – і за незначну ціну.

Посилити голоси корінних культур Росії. Організація та визнання тіньових урядів республік, регулярні форуми для озвучення позицій їхніх дисидентських лідерів у вигнанні, просвіта громадськості щодо жорстокої колоніальної історії Росії та сприяння зв'язкам між корінними народами Федерації, а також із іншими рухами за деколонізацію – усе це щонайменше може започаткувати необхідний діалог про деколонізацію цієї останньої й величезної колоніальної імперії.

Протистояти російській дезінформації правдою. Зрештою, майбутнє колоніальної системи Росії залежить від самих народів Федерації. Але з огляду на контроль Москви над інформаційною сферою та її майстерне використання дезінформації й пропаганди, ми можемо розпочати боротьбу, протиставивши правду ретельно сконструйованим російським міфам про її «солідарність з пригнобленими народами світу».

Правда про «руській мір» – це найпотужніша зброя, яку ми маємо для протидії російській пропаганді. Росія є повною протилежністю антиколоніалізму та антиімперіалізму.

Замість того, щоби планувати збереження імперії шляхом затягування війни, недопущення перемоги України або поразки Росії, ми маємо сприймати її потенційний крах як можливість для мільйонів людей, що перебувають у полоні цієї імперії, нарешті здобути свободу. Кінець російської держави терору стане великою перемогою свободи та ударом по автократіях усього світу. Поразка імперської моделі, яка знову намагається відродитися, має розглядатися як один із найважливіших завдань для всіх демократичних держав. Ми всі зацікавлені в цьому.

ПОДЯКИ

Автори висловлюють щирі подяки таким особам за їхній внесок:

Анні Семотюк

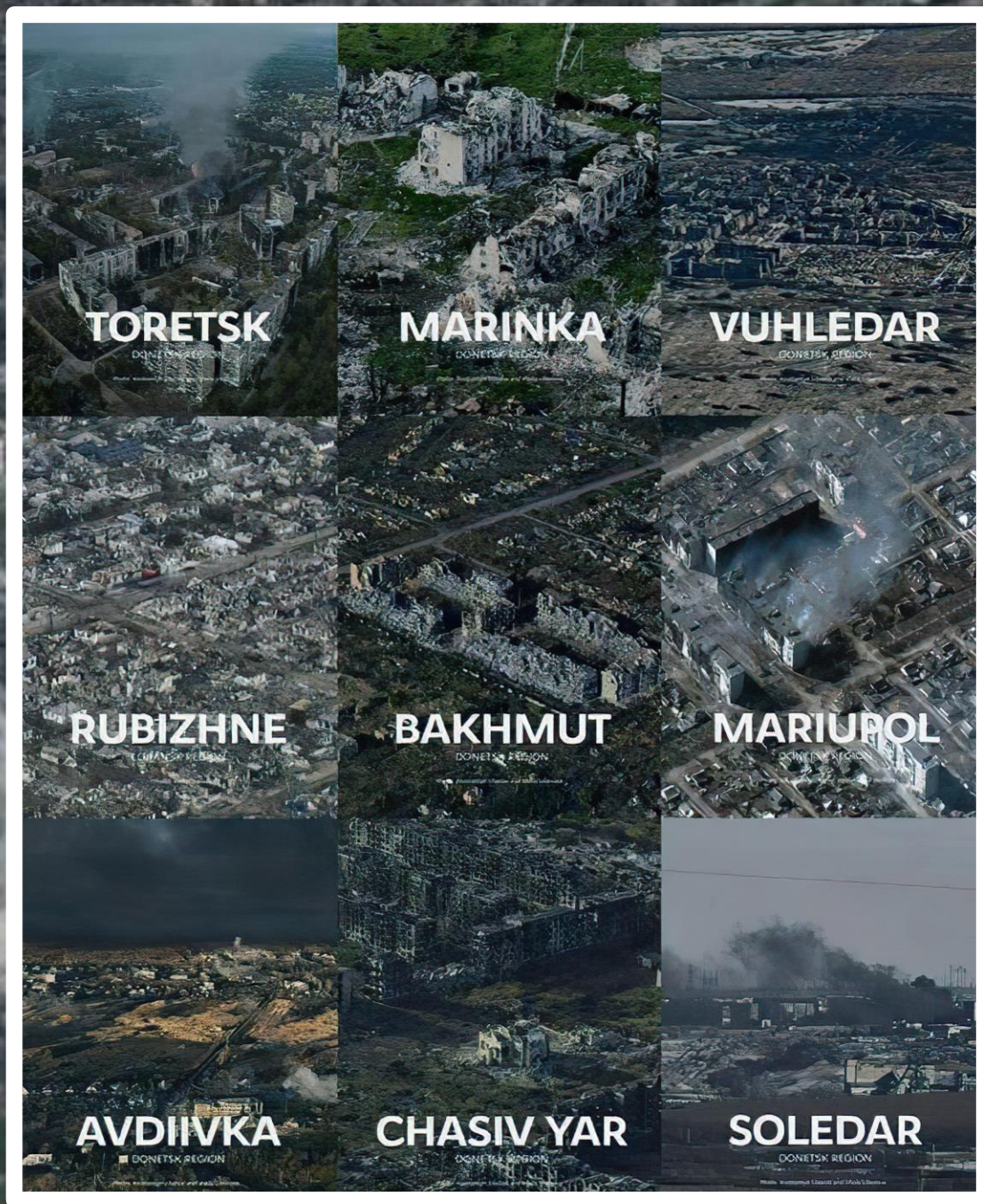
Крістині Енн Ковальській

Богдану Онищуку

Богдану Лецишену

Зенону Радевичу

Вальтеру Дашку

**Знищення українських міст і селищ
Росією у 2022–2025 роках**